

R COLECTIA
ROMANTIC

Mary Lynn Dille 429

FATA DE LA ORAȘ

editura alcris

MARY LYNN DILLE
FATA DE LA ORAȘ

Titlu original: *CITY GIRL*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Kate Templeton avea nevoie disperată de o vacanță. Dar, după două pene de cauciuc și un drum lung și cu hopuri printre colinele din Tennessee, se întreba cum de-și putuse închipui că aceea avea să fie o escapadă plăcută. Mai ales după ce l-a cunoscut pe Sam Buchanan, proprietarul debarcaderului și al magazinului general, un ditamai ursul de om, blond și cu ochi întunecoși, care-i dădea clar de înțeles că n-avea ce căuta acolo.

Din clipa în care a văzut-o, Sam a știut că orășeanca aceea tânără și răsfățată, cu ochii verzi ca smaraldele, avea să-i aducă necazuri. Trebuia neapărat să fie atât de-al dracului de atrăgătoare? Dar Kate pur și simplu nu era croită pentru viața la munte și, în pofida inexplicabilei dorințe de a o cuprinde în brațe ca s-o țină acolo pentru totdeauna, Sam știa că avea să sosească ziua când trebuia s-o lase să plece...

Pentru familia mea - în primul și-n primul rând. Și pentru grupul meu literar, The Byliners. Vă mulțumesc pentru toate încurajările și sprijinul vostru.

Capitolul 1

Kate Templeton încerca disperată să-și tragă mica Honda Civic roșie pe marginea drumului - dacă drum se putea numi. Dar trecătoarea montană prăfuită, pe care abia încăpea o mașină, era îngustată și mai mult de copacii, stâncile și tufișurile dese de pe margini. Nu avea *pe ce* margine să tragă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă din partea opusă apărea alt autovehicul? Nici vorbă să aibă loc pentru a trece pe alături, sau a întoarce mașina. Nu-i mai rămânea decât să se retragă în marșarier.

— Te rog, șopti ea, cu vocea sunându-i straniu în tăcerea din mașină.

Închisese radioul când își dăduse seama cât de concentrată trebuia să fie pentru a conduce prin munți.

— Te rog, ajută-mă să ajung cât mai repede la debarcader.

Cel mai mult își dorea să oprească mașina și să consulte harta pripită și în mare parte imprecisă pe care i-o dăduse *scumpa* ei prietenă, Hannah. Trebuse să se întoarcă din drum de trei ori - o dată în Ohio, a doua oară în Kentucky, iar a treia, în Tennessee. Iar „podețul ăla

dulce de lemn” din urmă cu câteva zeci de metri nu era decât o alcătuire de bârne putrede peste o râpă destul de adâncă. Desigur, prietena ei *spusese* că nu mai trecuse pe acolo de ani de zile. Dar Kate nu putea să nu se întrebe ce o aștepta la „pitoreasca și fermecătoarea cabană de la munte” pe care i-o descrisese tot Hannah.

Sunetul înfundat al unei explozii o smulse din gânduri. Își ținu respirația, sperând cu îndărătnicie... dar, nu: peste câteva secunde, mașina încetini, șchiopătând.

Kate strânse din dinți, cu lacrimi de frustrare și frică umplându-i ochii verzi ca smaraldele, în timp ce lovea cu pumnul în volan. Acum ce să facă?

— Fir-ai a dracului! mormăi ea printre dinți, stăpânindu-și imboldul de a sări din mașină pentru a striga aceeași urare de să răsunе toți munții. Minunată vacanță, Hannah! Mii de mulțumiri! Chestia asta *sigur* o să-mi calmeze nervii!

Abia stăpânindu-și furia, apăsă cu prudență pe pedala acceleratorului, scoțând pe jumătate mașina de pe drum, cu botul în tufișuri.

Mă rog, își spuse ea după câteva clipe de tăcere liniștitoare, *măcar acum pot să mă uit ca lumea la harta aia*.

Luă hârtia de pe scaunul alăturat, iar ochii i se opriră un moment spre sticluta din poșetă. Ezită, dar... nu, era atât de încordată încât, fără apă cu care să înghită pastilele, probabil s-ar fi înecat. Își descheie centura de siguranță și încercă să deschidă portiera. Fu nevoită s-o împingă cu putere spre crengile dese ale arbuștilor,

întrebându-se în același timp ce efect avea asupra vopselei.

— E mijlocul lui noiembrie, pentru numele lui Dumnezeu! morm i ea, înghesuindu-se prin deschizătura îngustă. N-ar fi trebuit ca toate verziturile astea să se ofilească pân-acum?

După ce ocoli până în partea mașinii care rămăsese pe drum, se rezemă de capotă și ridică harta desenată manual. Desigur, n-avea cum să știe cât mai era până la debarcader, dar trecuse pe lângă toate semnele de reper pe care i le indicase Hannah, până la ultima bifurcație. Deci, presupunea că distanța era destul de mică pentru a o parcurge pe jos. Și-n plus, n-ar fi putut să schimbe singură cauciucul nici dacă ar fi vrut. Era a doua pană în două ore. Tocmai își spărsese și pneul de rezervă.

Flămândă și obosită de drum, Kate știa că lângă debarcader o așteptau cabana, mâncarea și odihna. Făcând un efort să se țină pe picioare, își luă poșeta de pe scaunul din față și încuie portierele mașinii, înainte de a porni la drum.

După numai zece minute, începură s-o doară picioarele. Purta o pereche de ghete din piele cu tălpi plate, confecționate mai mult după modă decât pentru comoditate. De fapt, după standardele ei, Kate se îmbrăcase sport pentru acel voiaj: blugi, o bluză de mătase și un blazer de lână. Dar soarele apunea, iar în jur se răcea rapid. Devenea tot mai clar că mult mai de folos i-ar fi fost un trening și o canadiană. Și nicio căciuliță nu i-ar fi stricat.

Nu negase niciodată că avea nevoie de o vacanță, dar nu reușea să găsească momentul potrivit. Desigur, judecând după împrejurările actuale, nici această „escapadă la munte” n-avea să fie călătoria potrivită.

Și de ce acceptase să se ducă la munte în noiembrie?

Kate privi în jur, la copacii desfrunziți. Era prea devreme pentru ca zăpada să decoreze peisajul, iar fără barcă, lacul nu-i folosea la nimic.

După ce trecu de trei bifurcații separate – dar identice – ale drumului, Kate ajunse în sfârșit într-un loc de unde destinația ei era vizibilă. Drumul se bifurca din nou, o parte ocolind versantul muntelui din dreapta. Partea din stânga cobora o scurtă pantă, spre lac și debarcader.

În lumina roșiatică a soarelui care apunea dincolo de munții îndepărtați de pe malul opus al apei, priveliștea era magnifică. Un moment, Kate uită complet de picioarele umflate, cauciucul spart și oboseala nervoasă. Amplasat pe un loc neted de la marginea lacului, debarcaderul era mult mai frumos decât se așteptase. Clădirea de lemn, vopsită în roșu și alb, arăta dacă nu nouă, în orice caz curată și bine întreținută. Câteva bărci aliniate se legănau ușor în lungul pontonului, adăpostite pentru iarbă sub o copertină de tablă ondulată. Parcare era goală, cu excepția câtorva autovehicule care purtau emblema Mear Loop Marina. Kate speră ca localul să fie încă deschis.

Clinchetul unor clopoței agățați deasupra ușii îi anunță intrarea în clădire. Mirosul de cedru și lemn proaspăt tăiat se combina cu arma mai puternică de pește. Două femei, una tânără, cealaltă foarte bătrână, stăteau în

spatele tejghelei din dreapta, ambele citind același ziar. La auzul clopoțelilor, ridicară capetele, Kate zâmbi, dar așteptă un moment să privească în jur, înainte de a le vorbi.

Fu surprinsă să vadă cât de mare era camera principală și cât de multe produse conținea. Se vedea clar că debarcaderul mai servea și drept magazin de scule, pescuit, vânătoare, îmbrăcăminte și băcănie. Un magazin universal în miniatură. La stânga, în capătul opus al încăperii, unde erau puse unele dintre articolele mai mari, stăteau doi bărbați, întorși cu spatele. Purtau salopete identice, de culoare oliv ștearsă. Dar asemănarea se oprea aici. Unul era slab, cu părul șaten-cărunt neîngrijit, lung până peste guler. Când întoarse capul spre celălalt, Kate observă o mustață lăptoasă care avea mare nevoie de pieptene și foarfece. Bărbatul al doilea era uriaș, cu umeri lați. Lumina părea să strălucească auriu în părul lui blond, cârlionțat.

Kate se opri, uitându-se de la cei doi bărbați în uniforme ale debarcaderului la cele două femei de la tejghea și înapoi. Câteva momente, nu știu cui să se adreseze.

— V-ați pierdut, domnișorică?

Cea care o întrebase era femeia cea mai vârstnică de după tejghea. Kate rămase tăcută, cu senzația că tocmai intrase într-un coșmar care nu-i aparținea.

— E cam târzior să rătăciți singurică prin munți. Acușica se lasă frigul și-ntunericul.

Kate făcu câțiva pași spre tejghea, îngreunată și

prostită de căldura din încăpere. Accentul regional al femeii îi făcea vorbele greu de înțeles și, pe deasupra, bătrâna părea să nu mai aibă niciun dinte în gură. Părul ei alb era rar și sârmos, și-i stătea pe cap zbârlit care-ncotro.

Stânjenită, Kate își ridică o mână la păr, potrivindu-și după ureche o șuviță blondă. Observă că mâna îi tremura și se întrebă dacă de foame sau de nervi.

— Eu ăă... eram în drum spre cabana unui prieten. Cabana lui Jack Malone. Și am avut niște probleme cu mașina. Mi s-a spart un cauciuc, și nu mai am niciunul de rezervă.

Își auzi ezitarea din voce. Era o femeie obișnuită să fie stăpână pe situație.

— Cum te strigă, drăguță?

— Kate Templeton.

— Ei, eu mi-s Mamaia Lou. Da oamenii de p-acilea-mi zice Mamaia și-atâta.

Îi întinse o mână zbârcită, iar Kate îi observă imediat unghiile roase.

— Pari gata să cazi de pe picioare, drăguță. Ce-ar fi să sezi tu binișor acilea, o invită ea, dându-și jos trupul durduliu de pe un taburet vechi de bar, și Annie o să-l puie pe Sam să te-ajute.

Se întoarce spre adolescenta timidă de lângă ea.

— Ia, fată. Tuleo! îi prea departe ca să-i dai o urlare.

Annie se grăbi spre celălalt capăt al magazinului, rămânând cu ochii spre Kate până în ultimul moment, când în sfârșit trebui să se întoarcă spre cei doi bărbați pe care aceasta îi observase la început.

— Acușica, cu iarna care bate la ușă, nu mai e nimenea p-acilea, comentă Mamaia Lou într-o doară, mijind ochii spre Kate. Ar fi fost mai frumușel pentru mata 'n-altă lună a anului, socot.

Kate nu avea senzația că bătrâna ar fi descusut-o, aceasta părând doar să converseze prietenește.

— E foarte bine și acum, răspunse ea, reușind să zâmbească; pentru a evita o discuție prelungită, refuză să se așeze pe scaunul eliberat. Mi-e puțin sete, adăugă ea, îndreptându-se spre automatul de lângă ușă.

Introduse monedele în fantă, înainte de a observa că deasupra primelor trei sortimente erau aprinse luminile cu inscripția „gol”. Mulțumindu-se cu un suc dietetic de portocale, își puse abătută restul de bani la loc în portofel. Întorcându-se cu fața spre sala magazinului, se rezemă obosită de aparat. Stomacul îi ghiorăia fără milă, și era cam amețită. *Ar fi trebuit să-mi iau ceva cu zahăr*, își spuse ea abătută. Inima părea să-i bată neregulat în piept, iar mâna îi tremura în timp ce ridica cutia rece la buze.

De ce se simțea încă atât de neliniștită? În fond, era în vacanță. În vacanță, în plină pustietate, în mijlocul unor străini. Îi trecu prin minte o secvență din filmul „*Deliverance*”.

— Ești o proastă, își spuse Kate sieși printre dinți, în timp ce scotea flaconul din poșetă. Rezistase fără să ia pilulele împotriva anxietății pe care i le recomandase medicul cu câteva săptămâni în urmă. Până acum, supraviețuise fără ele. Dar, ce naiba, de ce n-ar fi început chiar din prima zi de vacanță?

Așteptă până când Mamaia Lou nu mai fu atentă la ea, și-și aruncă în gură pastila. Tocmai ridicase cutia la buze, când un glas foarte masculin, răsunând în imediata ei apropiere, aproape că o făcu să-și ia zborul prin acoperiș.

— Înțeleg că ai uitat să-ți iei vitaminele de dimineață?

Kate ridică privirea, pentru al vedea pe blondul cel înalt venind spre ea. Părea să umple toată încăperea, încolțind-o și apoi ținându-o locului cu ochii lui întunecoși. Un zâmbet complice îi arcuia colțurile gurii. Se opri se prea aproape, dar automatul de băuturi din spatele ei o împiedica pe Kate să se retragă mai departe de el.

Cu un sentiment de vinovăție, ca și cum ar fi fost prinsă făcând un lucru reprobabil, Kate făcu o pauză puțin cam prea lungă înainte de a accepta să-i răspundă. Dintr-odată, deveni conștientă de gustul amar al pastilei care i se dizolva încet pe limbă. Sorbi repede din sucul de portocale dar, întrucât era atât de stânjenită, se înecă și începu să tușească.

Deși blondul nu schiță niciun gest de a o ajuta, expresia din ochii lui deveni mai blândă. Se citea acolo o anumită bunătate, dar Kate nu se simțea deosebit de generoasă după felul cum o făcuse să se simtă. Pe de altă parte, nu voia decât să ajungă la cabană. Dacă omul acesta putea s-o ajute, era mai bine să se stăpânească. Și-n plus, se afla pe un teritoriu nefamiliar.

Pe teritoriul lui.

Îi simți ochii măsurând-o. Blondul ridică o sprânceană.

— După cum arăți, pari să fi avut o zi grea.

Zâmbea, cu două gropițe care-i îndulceau cumva

suprafața altminteri aspră a obrazilor, dar cuvintele lui erau totuși usturătoare.

Bărbia lui Kate se ridică puțin, sfidător.

— Ai dreptate, replică ea, cu judecata în sfârșit întunecată de furia pe care i-o provocau toate aspectele dezastruoase ale acelei călătorii nenorocite. Se vede clar că nu corespund exigențelor dumitale.

Blondul nici măcar nu clipi.

— Aveai nevoie de ajutor?

Kate înghiți în sec. Ochii i se îndepărtară de ai lui, și se pomeni privind dincolo de tejghea, în ochii Mamaiei. Anne și bărbatul cel slab i se alăturaseră la tejghea. Fără îndoială, auziseră tot schimbul de replici.

Un moment, Kate își dori să fie genul de femeie pe care o ia cu leșin. Dintr-odată, i se părea cel mai necomplicat mod de a distrage atenția tuturor dinspre comportamentul ei de neiertat. Își coborî bărbia la loc, și mai jos decât și-o ținuse când intrase în magazin.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea. Am fost nepoliticoasă. Într-adevăr, am nevoie de ajutor.

Ochii ei îi întâlneau din nou pe ai lui. Erau la fel de blânzi și îngăduitori. Parcă nici nu i-ar fi auzit comentariul sarcastic. Kate trase adânc aer în piept, încurajată de faptul că era atât de înțeleghător.

— Am venit aici, în munți, într-o vacanță, ca să mă relaxez. Se pare că am mai multă nevoie de așa ceva decât credeam. Drumul a fost un coșmar, iar acum tocmai mi s-a spart și cauciucul de rezervă.

— Eu sunt Sam Buchanan, se prezintă el simplu.

— Iar eu, Kate. Kate Templeton, completă ea, strângându-i mâna.

Degetele lui calde le cuprinseseră pe ale ei. Și, deși strânsoarea nu era mai puternică decât se așteptase, Kate putu aproape să-i simtă forța crudă scurgându-se prin trup și braț, până în făptura ei. Respirația i se opri în gât și simți că i se înmuiau genunchii, ca și cum trupul ei n-ar fi fost complet pregătit să primească o asemenea energie.

— Ei bine, Kate, bine ai venit la Bear Loop Marina. Ce-ar fi să sărim în jeep și să aruncăm o privire? Probabil că nu putem face prea multe în seara asta, dar am să te duc oricum la cabană. Așteaptă să iau un rând de chei de la Leonard... S-a întâmplat ceva?

Kate clătină încet din cap, cu un calm straniu la gândul că tocmai își pusese soarta în mâinile unui necunoscut. Sam îi eliberă în sfârșit mâna și, întorcându-se, porni spre tejghea. Într-adevăr, *era* diferit de ceilalți. Mai isteț? Mai inteligent? Nu, nu asta... Era ceva mai greu de definit.

Kate era atât de absorbită în gânduri, încât nu-și dădu seama că se uita fix la el, până când Annie se mișcă ușor. Clipind din ochi, Kate își focaliză privirea asupra feței. Aceasta îi zâmbea, cu o expresie delicată, ezitantă, modestă. Kate îi zâmbi și ea, întrebându-se însă ce făcuse ca să merite o asemenea atenție admirativă.

— Kate? o strigă Sam. Ai avut ocazia să faci cunoștință cu ceilalți?

Kate clătină din cap, în timp ce picioarele i se puneau deja în mișcare, ca răspuns la invitația subînțeleasă. Jură

în sinea ei să nu mai facă nicio gafă în seara aceea. Dar era frântă de oboseală...

— Înțeleg că pe Mamaia Lou și Annie le-ai cunoscut. Ele lucrează cu rândul în magazin. Mai bine zis, când Annie nu-i la școală.

Kate le zâmbi din nou amândurora. Avea buza de sus atât de uscată, încât i se lipea de gingie.

— Te vor putea ajuta cu orice cumpărături ai de făcut în timpul zilei. Locuiesc în cabana de vizavi. Se vede din ușă. Dacă e noapte, și ai vreo urgență, eu stau în camerele din spatele magazinului. Ajunge să bați la fereastră.

Kate nu fusese pregătită pentru neașteptatul bombardament de instrucțiuni și informații. Minte ei își încetinea rapid procesele, dar nu putea să nu se întrebe de ce Dumnezeu avea nevoie să știe toate acele lucruri.

— Iar el e Leonard.

Nemaiavând încredere în propria-i gură, Kate se mulțumi să dea din cap.

— Leonard e mecanic șef și expert sportiv la toate.

În tăcerea care se lăsă, Kate se întreabă dacă așteptau să spună ceva.

— Mă, ăă, bucur că te cunosc, Leonard.

Tăcerea, însă, continua. Leonard o privea mai departe, fără nicio expresie, cu un cocoloș de tutun umflându-i obrazul stâng. Cu siguranță, își spusese Kate, omul nu putea fi atât de bădăran pe cât părea.

Își caută cuvintele.

— Lucrezi... ăă... de mult aici?

Nu primi niciun răspuns.

— Leonard nu-i prea vorbăreț, drăguță.

Mamaia ocoli de după tejghea și o cuprinse pe Kate cu un braț pe după umeri, trăgând-o spre ușă.

— Hai, că ești gata să cazi de pe picioare.

Apoi strigă peste umăr:

— Sam, mișc-acilea și du-o la cabana Malone.

Kate se lăsă condusă afară, în noapte. *Iar am făcut-o, își spuse ea. Am avut dreptate - e un coșmar. Ce-o fi vrut Mamaia să spună cu „nu-i prea vorbăreț”? O fi expresia din argoul muntenesc pentru „mut”? Poate asta e. Dar n-a fost în stare nici măcar să zâmbească politicos. O fi și surd, te pomenesci...*

În timp ce mergeau, Kate se aplecă spre Mamaia, spunându-i încet:

— Îmi pare rău, n-am știut. E și surd?

— Cine, drăguță?

— Leonard?

— Nu, de-auzit, aude bine.

— E doar mut?

Mamaia păru nedumerită, iar Kate continuă:

— Nu vorbește, doar? Atunci, cum comunică?

Nu observase niciun limbaj prin semne.

— Nu-ți face griji, șopti Mamaia bătând-o pe braț. Leonard se descurcă strașnic pe alte căi. O să te deprinzi cu el.

Kate se cam îndoia. Simțea cum o părăseau ultimele urme de energie. Cui îi păsa? Nu-și dorea decât un pat cald și moale. Ducă-se masa caldă, putea să ronțăie crenguțele și scoarța de copac pe care le găsea pe drum.

* * *

Sam trecu pe lângă locul unde Kate își parcase mașina și, fără să-i pese de pericol, făcu o întoarcere din trei timpi perfectă, oprind în spatele mașinii ei.

— Ei, spuse el, risipind tăcerea, mă bucur c-ai tras-o pe margine, fiindcă până mâine dimineată n-o să se miște de-aici. Mai bine dă-mi cheile, ca să-ți scot bagajul.

Kate își caută cheile în poșetă, întrebându-se cum să-și exprime îngrijorarea fără a-l jigni. Singurele clădiri pe lângă care trecuse erau niște locuințe dărăpănate. Majoritatea curților arătau sordid, câteva conțineau unele animale domestice, și prin prea multe se vedeau piese de mașini uzate.

— Crezi că e în siguranță? întrebă ea.

Chiar și în lumina slabă din jeep, văzu zâmbetul și sprâncenele ridicate ale lui Sam.

— Vreau să zic, dacă trece cineva și...

— Nu, eu sunt de vină, interveni el, văzând-o că ezita. O clipă, am uitat că tocmai ai venit de la oraș.

Prea obosită ca să se mai înfurie, Kate nu făcu decât să ofteze.

— Totuși, spuse ea, furturile de mașini nu au loc numai în orașe, să știi. Și la țară, li se pot sustrage piesele la fel de repede.

— Sigur că da, zâmbi el. Voiam să spun că, dacă era să-ți pierzi mașina, până acum ar fi dispărut de mult.

— Mda, sigur.

— Vorbesc serios, insistă Sam, ridicând o mână. Îți garantez că ai fost privită de la cel puțin jumătate din ferestrele prin dreptul cărora ai trecut în seara asta. Oamenii știu deja că a venit o străină pe munte. Singurul lucru care te-a salvat a fost faptul că-s obișnuiți cu oamenii care merg la cabane. Știu că ești turistă.

Kate privi afară, studiind contururile negre ale copacilor în noapte.

— Vrei să spui că...

— Știu că ești aici, spuse încet și calm Sam. S-ar putea ca unii să se uite chiar acum. În fond, sunt la ei acasă.

Kate simți un fior pe șira spinării. Avea impresia că tocmai intrase într-un fel de zonă crepusculară. De ce-i făcuse asta, de ce o speriasse? Sau, poate, o tachina doar? Se întoarce cu fața spre el, dar nu-i văzu decât ceafa, căci Sam tocmai stătea în bălării. Porni spre portbagaj, iar Kate deveni dintr-odată foarte conștientă de faptul că rămăsese singură.

În clipa aceea, își aminti că ar fi trebuit s-o sune pe Hannah de la debarcader, ca să-i spună că ajunsese cu bine. *A, da*, își spuse ea sarcastic. *Am să te sun, Hannah. Dar aștept până ajung la cabană. O să ai ce auzi de la mine, iubito!*

Kate își strânse blazerul pe trup, privindu-l pe Sam cum deschidea portbagajul. Îi scoase trusa de machiaj, ținând-o de toartă, cu două degete, ca și cum ar fi fost cine știe ce scârboșenie. Întoarce capul spre ea, cu un zâmbet ciudat, aproape batjocoritor. Kate se întrebă ce putea să-l amuze. Trusa era o splendoare, Louis Vuitton, deci nu

aceea putea fi cauza... *Of, cui îi pasă?* își spuse ea, în timp ce Sam se întorcea să mai ia și alte lucruri.

Ochii lui Kate îl urmăriră în timp ce se întorcea spre jeep. Deodată, își aminti de pachetul pe care-l trimisese Hannah. Îl pusese pe bancheta din spate, pentru că portbagajul se umpluse. De fapt, avea și alte bagaje acolo. Uitase și de ele.

Când coborî din jeep, pornind spre mașina ei, Sam ridică privirea.

— Stai înăuntru, la căldură, Kate, îi spuse el. Le aduc eu pe toate.

— E-n regulă, răspunse ea peste umăr. Mai am doar câteva valize.

— Mai ai *câteva* valize? repetă el, pe un ton șocat. Plănuiești să stai până la primăvară?

Kate își ținu gura, în timp ce se chinuia să ia cutia lui Hannah de pe bancheta din spate. *Las să râdă cât poțește*, își spuse ea cu ostilitate. *După ce mă duce cu bine la cabană, am să-i spun vreo două.* Apoi își aminti de cauciucul spart.

— Măine, se corectă ea, printre dinți.

După ce toate fură în sfârșit încărcate, iar Sam comentă ceva în legătură cu vreo două aspirine pentru durerile de spate, porniră înapoi în jurul muntelui. Dincolo de debarcader mai ardeau doar puține lumini. Restul regiunii era cufundat în întuneric. Kate se pomeni ținându-și respirația de câteva ori, în timp ce jeep-ul urca pe câte un povârniș abrupt - pentru ca imediat, dintr-odată, să ajungă în vârf și să coboare vertiginos pe partea cealaltă,

derapând.

— Ajungem în câteva minute, spuse Sam.

Probabil îi observase pumnii strânși, căci mâna lui dreaptă părăsi un moment schimbătorul de viteze, acoperind-o pe ai ei.

— E totul în ordine? o întrebă, bătând-o ușurel pe mână. Recunosc că drumul ăsta poate fi puțin cam enervant prima dată, mai ales pe întuneric. Dar, de fapt, e floare la ureche. După ce-ți reparăm mașina, ai să-l străbați ca un pilot de curse, cât ai bate din palme.

Să meargă cu mașina ei pe-acolo? Nici nu se gândise la așa ceva. Dar Sam avea dreptate. Până la urmă, trebuia să facă același drum, fie și numai o dată. La plecare. Adică, foarte posibil, a doua zi dimineată, în clipa când îi dădea mașina în primire.

— Și zi așa, reluă el, ești prietenă cu Jack Malone.

— Ăă... nu. Cu nepoata lui... Hannah... Suntem colege... noi două...

Kate clătină din cap. Calmantul o adormea. Nici măcar nu mai putea construi propoziții complexe.

— Îi cunoști?

— Sigur, răspunse el zâmbind. Jack încă își mai petrece aici fiecare vară. Am vorbit cu Hannah la telefon, chiar azi, de fapt, dar n-am mai văzut-o de... ei, să tot fie vreo zece ani și ceva, cred. Obişnuia și ea să vină în vizite, din când în când. Deci, lucrezi cu ea? Cu ce se mai ocupă în ultima vreme?

Kate trase adânc aer în piept. Ajungeau *odată* la cabana aia?

— Conducem amândouă un centru de îngrijire cu ziua. De la un timp, am ajuns să lucrăm câte șapte zile pe săptămână. Ea a fost cu ideea să-mi iau o scurtă vacanță. De fapt, cred că aveam de ales între vacanță și spitalul de boli nervoase.

Sam râse înțelegător.

— Mda, cred că a avut dreptate. Hannah se pricepe la multe, și când ai apărut la debarcader arătai, într-adevăr, cam cu nervii în pioaneze.

Începu să râdă din nou, puțin mai tare de astă dată.

Buzele lui Kate se strânseseră într-o linie aspră. Comentariul lui atinsese nu punct sensibil.

— Ajungem odată?

La auzul tonului ei iritat, Sam deveni pe loc serios, dar licărirea poznașă din ochi nu i se stinse.

— Da, să trăiți. De fapt, asta care urmează e chiar aleea ta. Va trebui să ai grijă când îți aduci mașina aici. În dreapta e o prăpastie adâncă.

Kate trase adânc aer în piept, când Sam coti din scurt pe lângă un taluz abrupt, la stânga. După încă vreo cincisprezece-douăzeci de metri, opri motorul și trase frâna de mână.

— E bine să folosești și frâna de mână. Las farurile aprinse, până montez siguranțele în cabană.

Sam se întorsese deja să coboare din jeep, când Kate îl apucă de braț.

— Unde e? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

Sam păru sincer nedumerit.

— Unde e ce?

— Cabana!

— Chiar acolo! arată el spre dreapta.

Kate privi prin întunericul de cerneală care-i înconjura. Inima îi bubuia în piept. Urma să rămână singură în beznă aia. Complet singură. Nu era nicio lumină, niciun sunet - nimic.

Se agăță cu disperare de brațul lui. Era singurul lucru de care putea să se țină.

— Sam?

— Da?

— Îți dau toți banii pe care-i am la mine, dacă mă duci înapoi în Ohio. Acum.

Capitolul 2

Râsul zgomotos al lui Sam izbucni pe neașteptate, contrastând acut cu tăcerea adâncă din jurul lor. Deschizând portiera mașinii, se uită înapoi spre Kate. Glumise, nu? Sau, poate...

Ceva din înfățișarea ei, însă, îl puneă pe gânduri. Arăta ca un iepure speriat. Desigur, era extenuată, dar nu numai atât. Se vedeau clar efectele vieții la oraș. Cât de bine le cunoștea!

— Te-ajut să-ți duci lucrurile în cabană, se oferi el, preferând să nu riște. Probabil avea să se simtă mai bine după o noapte de somn odihnitor.

Kate trase adânc aer în piept.

— Cred că n-am de ales...

— Fii atentă când coborî. Uită-te pe unde calci. Lângă tine sunt niște trepte care coboară până la veranda din spate.

— Veranda din *spate*?

— E cam greu să te obișnuiești, știu, Dar veranda din spate dă sper munte, iar cea din față, sau terasa, spre lac.

Kate își înclină capul într-o parte. În ochi avea o privire tulbure, mată.

— Un lac în munți... Nu are niciun sens.

— Din punct de vedere tehnic, cred că nici nu e cu adevărat un lac, spuse el, privind-o atent. A fost un râu, până l-au zăgăzuit. Cred că numai așa poți obține o întindere de apă care să se ridice până la jumătatea muntelui.

— Arată mai mult ca niște dealuri.

— Ai grijă pe unde calci când coborî. Da, cred că așa arată...

Kate își miji ochii în beznă.

— Câte trepte sunt?

Coborînd, Sam trânti portiera în urma lui. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să introducă mașina cu spatele pe alee, pentru ca treptele să fie în partea dinspre el.

— Nu le-am numărat niciodată.

— Mai mult de *Zece? Douăzeci?*

Tonul ei nervos îl făcu să se strâmbe, tentat să râdă din nou. Trebuia să fie atent și *el* pe unde călca.

— Uite cum facem, Kate. Le număr în timp ce cobor. Dă-mi cheile. Mi-am lăsat lanterna la debarcader, așa că vei aștepta aici până ajung la tabloul electric. După ce aprind luminile de afară, vei putea să vezi pe unde mergi.

Nici măcar nu-i așteptă răspunsul. Apucă doar câte o valiză în fiecare mână și, traversând prin fața mașinii, porni încet în jos. Era adevărat că nu putea să vadă foarte bine, dar trăise aproape toată viața în acel masiv muntos. Vizita cabanele de ani de zile - ba chiar ajutase la construirea câtorva dintre ele. Iar pentru ceea ce nu-și amintea, compensau instinctul și mersul prudent, cu pas sigur.

Când ajunse pe verandă, Sam se uită înapoi în susul pantei, spre silueta care aștepta cuminte lângă mașină. Abia reușea s-o distingă, dar îl deranja faptul că arăta atât de mică și vulnerabilă. După-amiază, când îi telefonase ca să-l anunțe despre sosirea iminentă a lui Kate, Hannah nu-i

dăduse prea multe detalii. Spusese despre Kate că era „competentă” și „harnică”, dar avea „nevoie disperată de odihnă”.

Vizitatoarea pe care o așteptase Sam semăna foarte puțin cu femeia tulburată și nervoasă pe care o văzuse intrând în magazin. Își imaginase o tânără mai puternică, mai rezistentă, mai capabilă să facă față vieții de la munte – sau, măcar, să se adapteze.

— Sam?

Vocea înceată, feminină, cu o undă de teamă, îl smulse din gânduri.

— Sam, mai ești acolo?

— Douăzeci și șase! strigă el în sus, în timp ce aprindea un creion-lanternă și căuta broasca ușii. Sunt douăzeci și șase de trepte, Kate!

— Mai repede, Sam!

Hannah uitase să-i spună și cât de atrăgătoare era Kate. Deși nu era sigur de ce-i trecea acest lucru prin minte tocmai acum. Primul lucru pe care-l observase când se întorsese spre ea, în magazin, fusese silueta. Curbele delicate ale făpturii ei scunde erau greu de trecut cu vederea. Dar, după ce ajunsese lângă ea, cei care-i reținuseră atenția fuseseră ochii ei – de un verde deschis și rece, contrastând cu pielea foarte albă. Iar părul ei blond-deschis părea să aibă aproape aceeași nuanță cu al lui.

Hannah spusese că ea și Kate se cunoscuseră în primul an de facultate. Asta însemna că avea vreo douăzeci și opt de ani. Da, își spuse Sam, vârsta ei explica multe. Își amintea cum privise și el viața la douăzeci și opt de ani.

Până la treizeci și trei, îi venise mintea la cap.

Sam împinse ușa grea de lemn, mulțumit că tabloul electric se afla la doar câțiva pași distanță, pe hol. Puse în funcțiune toate siguranțele, cu excepția celei pentru boiler, apoi aprinse luminile.

— Vino! strigă el spre ușă. Aduc și bagajele, imediat.

Sam privi prin cabană. Se afla în bucătărie, care ocupa aproape tot parterul. De acolo se vedea în camera mare. Imediat lângă bucătărie, pe dreapta, se aflau o baie și un oficiu, și o scară care ducea în sus la dormitorul mansardat și în jos la un alt dormitor mare. Acea cameră de jos era închisă în timpul iernii, iar Sam bănuia că acum era folosită pentru depozitare.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Kate, punând pe podea una dintre valizele mai grele. Am ajuns!

— Pe-asta trebuia să mă lași pe mine s-o aduc, spuse Sam. Ești frântă de oboseală, iar treptele astea sunt și-așa destul de dificile.

Avea drepte, Deși solide, treptele erau inegale, construite din bușteni, bolovani și pietriș.

Kate făcu un gest de lehamite și porni iar spre ușă.

— Vreau să mă instalez mai repede. Hai odată!

Orășeancă, își spuse el. Obișnuită să dea ordine și tot timpul grăbită. Ei bine, destul de curând avea să rămână singură.

Totul fu adus jos în câteva minute, iar Sam se opri în ușă, întrebându-se ce ar mai fi trebuit să-i spună. Cabana era frumoasă și bine echipată, dar nu se compara cu o casă în suburbii.

— Aici ai toate cele necesare, spuse el, văzând-o cum inspecta totul în jur. Cabanele astea sunt bine clădite. Nu au spălător de vase și ghenă de gunoi, dar cel puțin instalațiile sanitare funcționează perfect.

Ultimul lui comentariu aduse în ochii lui Kate o expresie nedumerită, făcându-l să-i explice:

— Majoritatea caselor prin dreptul cărora ai trecut pe la poalele muntelui, cele ale localnicilor, nu au apă curentă. Apropo, lângă ușă sunt stivuite câteva lemne. Vrei să-ți aprind focul?

Limbajul corporal al lui Kate era enorm de grăitor. O sprânceană delicată i se înălță, apoi își dădu ochii peste cap - chiar înainte de a se uita la ceas.

— Nu, nu cred că voi avea nevoie. Serios, îți mulțumesc pentru ajutor, Sam.

Își freca palmele, vizibil înfrigurate. Probabil că Hannah îi spusese despre radiatoarele electrice. Altfel, ar fi fost o prostie să refuze focul.

— Dacă mai ai nevoie de ceva...

— Nu, de nimic. Mi-e foarte bine așa.

Sam porni spre ușă, apoi se opri.

— A, înainte de a deschide boilerul pentru apă caldă...

— Sam... începu ea, cu vocea mai fermă decât înainte. Hannah mi-a dat o serie întreagă de instrucțiuni.

Apoi continuă, ceva mai blând:

— Ai făcut deja foarte mult pentru mine - cu mașina, cu bagajele... Îți mulțumesc. Nici nu-ți pot spune cât îți sunt de recunoscătoare.

— A, bine că mi-am amintit. Am nevoie de cheia

mașinii tale. Mă întorc mâine dimineață. Ești sigură...?

— Sam, îl întrerupse ea, dându-i cheia. Nu-s bătută-n cap!

Zău? Mă cam îndoiesc, replică el în gând.

— Bine, bine, spuse în cele din urmă, ridicând mâinile. Succes, Kate.

Că o să ai nevoie, fetiço.

După Kate ce închise ușa în urma lui, Sam se opri un moment pe veranda din spate. De ce se amesteca în toată acea încurcătură? Kate era o catastrofă anunțată. O neghioabă. Încăpățânată, inteligentă, independentă, ieșise din elementul ei și probabil că n-avea s-o recunoască până nu-și dădăra toată cabana-n cap.

Presimțea că avea să mai stea pe acea verandă de multe ori, înainte ca scurta vacanță a lui Kate să ia sfârșit. Trebuia să fie supravegheată îndeaproape, iar acest gând îi aduse un zâmbet pe buze. Kate Templeton. Ceva fremătă în adâncul lui, o reacție viscerală asupra căreia capul nu avea niciun control.

Iar asta, își spuse Sam în timp ce pornea în sus pe trepte, făcea din el cel mai mare prost din lume.

* * *

Kate așteptă până-i auzi motorul mașinii plecând, și abia atunci porni prin cabană, verificând încuietorile ferestrelor, asigurându-se că toate jaluzelele erau trase și acomodându-se treptat cu locuința.

Se vedea clar că era folosită de un bărbat. Podelele

erau acoperite cu mochetă maro închis. O canapea, și două fotolii erau tapițate cu tweed maro cu portocaliu. Lămpile erau lucrate artizanal, unele din lemn, altele din sticle de vin cât niște bidoane. Bucătăria era destul de mare, dar accentele portocalii puse pe ici, pe colo, contrastau discordant cu instalațiile verde-avocado. Nici dormitorul din mansardă nu era prea asortat, cu concepția lui cromatică în roșu și negru.

Dar, în pofida stratului subțire de praf care se acumulase, Kate își dădea seama că locuința era curată și bine îngrijită. Măcar pentru atâta lucru putea să fie recunoscătoare.

Uitându-se la ceas, avu surpriza să vadă că era aproape ora nouă. Cădea de pe picioare de oboseală, dar mai avea atâtea de făcut... Cu ce să înceapă, însă? Poate cu ștersul prafului de pe mobilă... Nu, asta cerea prea multă energie. Poate cu despachetatul... Nici, în primul rând trebuia să mănânce. Și, da, s-o sune pe Hannah. Desigur, o baie fierbinte era undeva în capul listei.

Kate se înfioră. Valul de adrenalină din primele momente de după sosire trecuse, iar acum își dădea seama cât de frig era în cabană. Frustrată că nu găsea termostatul, începu să caute pe jos guri de aer. Începea să i se facă rău, fiind tot mai sigură că ceea ce avea să descopere amenința să spulbere slaba consolare de la sfârșitul acelei zile îngrozitoare.

Străbătu camera în câteva secunde, oprindu-se în fața tabloului electric. Toate erau etichetate clar: luminile de la etaj, luminile din bucătărie, frigiderul, boilerul, mașina de

spălat, uscătorul, și așa mai departe. Nicăieri, însă, nu exista vreo siguranță cu eticheta „calorifer”. Era sigură. Le citise pe toate de șase ori. Întorcându-se în loc, Kate văzu micul șemineu de lângă bucătărie. Îl ignorase complet, știind că n-avea să-l folosească – din simplul motiv că *habar n-avea* cum să-l folosească.

— Eu mor, spuse ea cu voce tare, simțindu-se ca într-o melodramă.

Când auzi cât de încurajator îi suna propria voce, continuă:

— Of, Sam, de ce n-ai insistat mai mult să-mi aprinzi focul ăla? Acum ce-am să fac, să țin toată noaptea prin cabană ca să mă încălzesc?

Pături – avea nevoie de cât mai multe pături. Începu să caute prin mansardă. Existau foarte puține spații de depozitare. Pereții exteriori, înclinați, nu erau foarte potriviți pentru construirea debaralelor.

Sus nu exista decât pătura de pe pat. O căutare rapidă prin living și bucătărie nu dădu nici ea rezultate. Întrucât nu dorea să deschidă ușa care ducea la nivelul inferior, Kate încercă mai departe în oficiu. Pe rafturile de deasupra mașinii de spălat, găsi în sfârșit un set de cearșafuri, prosoape și pături de rezervă. Aproape chiui de bucurie când găsi și două radiatoare electrice.

Pe unul îl duse în mansardă, iar pe celălalt îl instalează în living.

— N-are încălzire centrală, mormăi ea, în timp ce aprindea radiatorul. Foarte bine! Pot să mă descurc și așa.

Își duse bagajele sus și-și despachetă câteva lucruri

strict necesare, înainte de a coborî să se spele pe mâini. Din păcate, la bucătărie nu curgea decât apa rece.

Bine, acum gândește, își spuse. *De ce Dumnezeu nu e apă caldă?* Ducându-se din nou la tablou, Kate zâmbi încântată când observă că boilerul nu era pornit.

— Poftim! Doar puțină gândire logică, spuse ea. Floare la ureche!

Convinsă că în mai puțin de-o oră avea să savureze o baie caldă, Kate începu să mute conținutul răcitorului de voiaj în frigider, mușcând din șuncă și dintr-un măr.

După ce se duse sus să-și ia articolele de toaletă și un prosop, intră în baie. Încă n-o văzuse și spera să fie cât de cât civilizată. Deschise ușa și se opri brusc.

Încăperea nu era mai mare decât o debara - inclusiv boxa dușului, că vană n-avea. Kate își mușcă buzele, cu lacrimi de frustrare umplându-i ochii. Își dorise atât de mult o baie prelungită, liniștitoare... Scrâșnind din dinți, își puse lucrurile pe poliță, apoi răsuci robinetul de la duș.

Nici acum nu curgea apa caldă.

Aruncă o privire spre toaletă. Capacul era ridicat, iar în apă pluteau doi șoareci morți, umflați. Cutremurându-se, Kate închise ochii și se retrase până lângă chiuvetă, cu un icnet de greață involuntar. Și mai cumplit decât imaginea șoarecilor înecați era gândul la cei încă vii, care împărțeau cu ea cabana chiar în acel moment. Porni încet spre toaletă, fără să-și desprindă privirea dinspre micul mâner argintiu. N-avea cum să-i pescuiască de-acolo, așa că singura șansă era să fie duși de apă.

Trase apa, iar șoarecii dispărură.

Peste un sfert de oră, după ce descoperise că televizorul prindea doar un singur post, și nici pe acela prea clar, Kate constată că apa caldă tot nu venise.

O oră mai târziu, nu era nici măcar călâie.

Ajunsă la capătul răbdării, sfârși prin a se spăla cu apă rece, la chiuvetă. Abia după ce termină îi trecu prin minte că ar fi putut să încâlzească puțină apă la bucatărie. Încântată că-i venise măcar o idee bună, se hotărî să se spele și pe cap.

În timp ce-și pieptăna încet părul ud, pleoapele începură să i se închidă. Halal vacanță relaxantă! își spuse ea. Încercase s-o sune pe Hannah, dar în cabană nu exista telefon. Nici măcar o priză telefonică nu era.

Nu se mai gândea să plece a doua zi dimineața. Ar fi fost prea complicat. Își lăsă pieptenele jos. Nu mai avea de făcut decât un singur lucru. Să-și usuce părul, înainte de a se culca. În cabană era prea frig ca să rămână cu părul umed. Luând foehnul cu o mână, îl băgă în priză cu cealaltă. Peste câteva minute avea să fie în pat. Apăsă pe butonul uscătorului.

Și toate luminile se stinseră.

* * *

Sam intră cu camionul de la debarcader pe scurta alei desfundată și parcă în dreptul treptelor care coborau la cabana lui Kate. Coborî și se opri un moment în loc, înainte de a porni în jos ca să-i dea vestea.

Era o dimineață minunată. Mai jos de cabană se vedea

lacul. Soarele răsărise, iar cerul luminos se reflecta în albastrul de safir al apei. Aerul era rece, puțin mai friguros decât de obicei în acea perioadă a anului, dar curat și înviorător.

În jur nu se aflau multe cabane. Cea mai apropiată abia se vedea, departe, printre copaci.

Când coborî în sfârșit treptele și bătu la ușă, Sam fu surprins să constate că nu-i răspundea imediat. Era convins că-i auzise camioneta apropiindu-se. Văzând că nu deschidea nici după a doua și a treia bătaie în ușă, își scoase propriul inel de chei.

— Kate? strigă el, în timp ce încerca să descuie. Kate, ești aici?

Se uită prin geamul ușii. Ușa băii, în dreapta, era deschisă, deci nu se putea s-o fi surprins în timp ce făcea duș.

În timp ce intra în antreu, Sam simți un val de adrenalină străbătându-l. Toate simțurile îi trecură în alertă, pândind orice semnal care i-ar fi putut confirma presimțirile rele.

— Kate?! o strigă el din nou.

Niciun răspuns - dar, în clipa când puse o mână pe bufetul rece din bucătărie, înțelese care putea fi problema. În cabană era frig ca-n toiul iernii. Parcă nici n-ar fi intrat.

— Kate!!! strigă el pentru a treia oară, cu glasul reverberându-i din pereți.

Urcă treptele spre mansardă câte trei, cu inima bătându-i puternic în piept. Încă din seara trecută, avusese un presentiment de rău augur. Dacă i se întâmplase ceva...

* * *

Kate se trezi încet, fără tragere de inimă. O strigase cineva pe nume, sau fusese doar un vis? La început nu-și aminti unde era, fiind un moment paralizată de panică. Avea ceva pe cap, sufocând-o. Nu putea să se miște și începu să se zbată instinctiv sub muntele de pături, cearșafuri și prosoape care i se răsuciseră în jurul trupului. Tocmai când își elibera mâinile și începea să-și tragă păturile de pe față, strânsoarea puternică a unei mâini în jurul brațului îi smulse un țipăt de pe buze.

— Kate, Kate, eu sunt, Sam!

În clipa următoare, pătura se dădu la o parte. Ochiul ei înnebuniți și speriați îi întâlniră pe ai lui, în timp ce-o trăgea afară din închisoarea de bumbac și lână care o ținea prizonieră.

— E totu-n regulă?

— Cât e ceasul? abia reuși ea să bâiguie.

— E aproape unsprezece, Kate.

— Nu cred că am dormit prea bine, murmură încet Kate, în timp ce începea să se dezmeticească.

Imediat, toate îi reveniră în minte - problemele, frustrarea și, în cele din urmă, frica.

— Kate, aici e îngrozitor de frig. Ce naiba s-a întâmplat?

Kate izbucni într-un râs demential, aproape isteric.

— Ce s-a întâmplat? Am să-ți spun eu ce s-a-ntâmplat! începu ea, vorbind greoi și neclar; încă buimacă, dădu la o

parte pătura și-și scoase brațele. Am fost silită să-mi iau o vacanță! O vacanță plăcută, pentru relaxare. Dacă era după mine, rămâneam în Cincinnati și sufeream acolo, acasă, căderea nervoasă binemeritată! Dar nu, a trebuit să bat drumurile aproape trei sute de mile, ca să ajung la un colaps mintal aproape complet!

Sam nu încercă s-o calmeze. Rămase așezat pe colțul patului, așteptând să se descarce. Era sigur că avusese o noapte îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat după ce-am plecat eu? întrebă el, pe un ton neutru.

— Știai că-n șandramaua asta nu e încălzire centrală? replică ea, ducându-se cu pași neregulați și împleticiți spre micul scrin și începând să-și arunce hainele într-o valiză deschisă.

— Păi, am crezut că Hannah ți-a...

— E vreo lumânare? O lanternă? Nici măcar nu știu *cum* să aprind focul! Vreau să zic, mult îmi mai folosesc radiatoarele electrice, când se întrerupe curentul! continuă ea, azvârlindu-și hainele cu atâta violență încât jumătate dintre ele nimereau pe-alături. Și n-a fost decât un nenorocit de foehn, pentru numele lui Dumnezeu! Și cred că o baie fierbinte e o pretenție prea mare - dar nici măcar un duș fierbinte?

— Stai așa, o temperă el. Mai încet. Ai avut probleme cu electricitatea și apa? Ce s-a întâmplat?

Kate se întrerupse, răsucindu-se brusc spre el, cu ochi scăpărători.

— M-am asigurat că toate siguranțele erau puse, dar

tot nu aveam apă caldă. Și când am vrut să pornesc foehnul, s-au stins toate luminile!

Sam își alege cuvintele cu multă grijă.

— Parcă spuseseseși că Hannah ți-a lăsat un set de instrucțiuni pentru sosirea la cabană.

— Sigur că mi-a lăsat! La naiba, nu de asta e vorba!

Kate era atât de epuizată și istovită, încât îi era greu să determine despre ce *anume* era vorba. Nu pricepea? Toată vilegiatura era un fiasco – o greșeală monstruoasă. Cum ar fi putut să se relaxeze, dacă nu reușea să se simtă bine? Ce spunea...? A, da – instrucțiunile...

— Cum puteam să citesc instrucțiunile pe întuneric? Și, fără lumină, cum să găsesc lumânările? Ai idee ce întuneric e aici noaptea?

Sam își încrucișă brațele pe piept, strâns, pentru a nu săvârși păcatul suprem de a izbucni în râs. La urma urmei, Kate începea în sfârșit să se mai calmeze. De ce să complice lucrurile, amintindu-i că viața la munte îi dăduse posibilitatea să descopere ce întuneric era acolo noaptea? Și n-ar fi rezolvat nimic nici atrăgându-i atenția că cel mai bine ar fi fost să citească instrucțiunile *înainte* de a începe să apese pe butoane.

— Kate, cred că n-ai avut apă caldă fiindcă ai ars rezistența boilerului. Trebuie să fii sigură că vasul e plin cu apă, înainte de a-i da drumul de la tablou.

— Să umplu *vasul* cu apă? repetă ea, ridicând din nou tonul. Nici măcar nu știu *unde*-i „vasul” ăla!

Trecu pe lângă el, pentru a-și lua poșeta de pe noptieră. Scoțând instrucțiunile lui Hannah, parcurse rapid

lista pe care n-o studiasse înainte ca luminile să se stingă.

— Bine, de acord. Deci, ar fi trebuit să citesc și amănuntul ăsta.

Aruncă lista spre Sam, înainte de a-și relua încercările haotice de a împacheta.

— Dar cum puteam să știu că totul avea să mi se tragă de la un amărât de uscător de păr? strigă ea peste umăr.

— Kate, îmi pare rău pentru pana de curent. Dar există și un generator de rezervă pe care ai fi putut să-l folosești.

Kate se răsuci în loc.

— Și pe-asta de unde voiai s-o știu?

Sam îi arată lista.

— A... făcu ea, potolită pentru o clipă. Păi... păi, ce viață anormală e asta, când oamenii trebuie să folosească generatoare de rezervă? Ce, oamenii de la munte sunt așa de intimidați de compania de electricitate încât nu pot să depună reclamații întemeiate pentru serviciile proaste? Of, lasă... adăugă ea, cu un gest de lehamite. Cred că unor oameni ca ăștia nu le poți pretinde să înțeleagă ceva atât de simplu ca...

— Ia seama ce vorbești, Kate.

Kate încremeni, cu un mic fior străbătându-i șira spinării la auzul tonului lui înghețat.

— Îți înțeleg furia și frustrarea. Dar, înainte de a te mai referi la niște „oameni ca ăștia”, amintește-ți că și eu sunt unul dintre ei. Ai înțeles?

Rămase nemișcată, susținându-i privirea. Bărbia lui puternică stătea ridicată, cu fălcile strânse, și tot trupul îi

era încordat.

— Îmi... îmi pare rău... spuse ea, cu o voce mică, plecându-și capul. Nu-mi vine să cred c-am putut spune asta. În viața mea nu m-am mai comportat așa.

În tăcerea care urmă, Kate rămase cu privirea în jos. Prin urmare, nu observă relaxarea mușchilor faciali ai lui Sam, nici îmblânzirea ochilor. Se simțea vulnerabilă și începea să aibă amețeli. Dar nu era sigură dacă din cauza nesomnului, a foamei sau a neputinței de a se adapta.

Sam rămase tăcut, privindu-i cu atenție metamorfoza. Se vedea clar că suferea. În mod normal, reacția lui firească ar fi fost s-o cuprindă în brațe și s-o consoleze, dar n-o cunoștea și nu putea fi sigur de rezultat. În cele din urmă, alege o cale mai sigură.

— De fapt, Kate, compania electrică nu poate face pentru noi mult mai mult decât a făcut deja. Peste tot muntele ăsta sunt mile și mile de cabluri întinse. Se strică vremea, bate vântul mai tare, case un copac undeva - oriunde pe traseu - și ni se întrerupe curentul. Pe urmă, e destul de greu să se localizeze problema. Și, uneori, la fel de greu să se remedieze.

Kate era năucită. Parcă n-ar fi auzit niciun cuvânt. Și nu mai era în stare să-l privească în ochi.

— N-am avut nici măcar un telefon ca să chem în ajutor, spuse ea cu voce slabă.

Apoi începu să tremure.

— Sam...? întrebă, ridicând în sfârșit privirea spre ochii lui întrebători; abia auzit, îl întrebă: Sam, mi-ai adus mașina? Vreau să mă duc acasă.

Sam înghiți în sec. N-avea să uite niciodată expresia din ochii aceia.

— Iubito, îmi pare rău. Azi-dimineată am tractat-o până în oraș și i-au schimbat cauciucul, dar au descoperit o problemă la frâne. Probabil ai lovit o piatră și s-a rupt un furtun de ulei. S-ar putea ca a doua pană de cauciuc să-ți fi salvat viața. Dar, întrucât e o marcă străină, trebuie să ceară piese de schimb din oraș. Se pare că mai ai de stat aici încă...

În sfârșit, Kate leșină cu adevărat.

Capitolul 3

Kate se trezi încet, cu pleoapele palpitându-i un moment înainte de a se închide la loc. Nu avea idee unde se afla, nici cum ajunsese acolo. Poate că, dacă aștepta câteva momente, urma să-și aducă aminte.

În chip destul de ciudat, nu-i era frică. Știa că zăcea într-un pat cald și comod. Și, la fiecare respirație, simțea o aromă îmbietoare de mâncare de casă, gătită bine. Recunoștea mirosurile de dovleac și nucșoară, ceapă și salvie. Într-un târziu, ghiorăitul insistent al stomacului o puse în mișcare.

Întredeschise ochii cu prudență, încă prefăcându-se că dormea. În fond, era într-un loc necunoscut și trebuia să se orienteze.

Camera era mică și slab luminată. Draperiile groase de la fereastră fuseseră trase, blocând razele soarelui. Mobila era sumară, dar curată. Abia când ochii i se opriră spre fata care o privea dintr-un balansoar mare, Kate simți că i se oprea inima în loc și se ridică în capul oaselor.

— Bună ziua, domnișoară Templeton, o salută încet, politicos, fata.

Abia acum, Kate o recunoscuse pe Annie, de la debarcader.

— Sper că nu vă supărați că șed aci să văd de dumneavoastră. Am avut doar să fiu aci când vă treziți, ca să vă liniștesc. Sam a zis că s-ar putea să fie mai bine așa.

Kate își dresese vocea, cu prea multe întrebări îmbulzindu-i-se în minte pentru a putea formula una dintre

ele. Dar Annie, care avea vizibil chef de vorbă, răspunse la majoritatea încă înainte de a le auzi.

— E trecut cu mult de amiază, domnișoară Templeton. Ați dormit buștean de când v-a adus Sam aci, după ce-ați leșinat. A zis c-ați avut o noapte foarte proastă colo la cabană și c-aveți nevoie de odihnă. Tare rău ne-a mai părut s-auzim asta, la Mamaia și mie. Sam trece și el să vadă ce faceți, din când în când. La început, a stat și el aci cu dumneavoastră, da pe urmă Mamaia i-a zis că să se ducă-napoi la treabă, că vedem noi de dumneavoastră. Totuși, de-atuncea trece cam o dată la o jumate de oră.

Kate era peste măsură de conștientă de situația jenantă în care se afla. Se întreba câți oameni aflaseră că leșinase în dimineața aceea, ca o bleagă. Și, pe deasupra, încă mai avea pe ea halatul de baie, întrucât toate hainele îi rămăseseră în cabană. Oftă adânc. Puternica, mândra, inteligenta Kate era din nou vulnerabilă în fața unor străini.

Annie o privea, în așteptare. Și, cumva, fața ei blândă și sinceră făceau umilința lui Kate mai ușor de înghițit.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, Annie, abia reuși ea să răspundă.

Annie se ridică de pe scaun și veni să se așeze la picioarele patului.

— Vă simțiți bine? Mamaia a zis că să veniți să mâncați ceva, imediat ce sunteți în stare. Doar dacă nu vreți să vă spălați oarece mai întâi.

Kate își mușcă buzele. Ceea ce dorea cu adevărat era un duș, dar... cum spusese Sam? Majoritatea localnicilor

nu aveau apă curentă. Se uită în ochii însuflețiți ai lui Annie. Nu știa cum s-o întrebe cu tact dacă aveau sau nu instalații sanitare, fără s-o jignească. Dar, indiferent de unde obținea apa, trebuia neapărat să se spele.

— Da, Annie, aș dori într-devăr să... mă spăl.

— Dușul e după ușa aia, domnișoară Templeton.

— Minunat, răspunse Kate, sperând să nu i se citească ușurarea pe față. Ești foarte amabilă că m-ai invitat. Și te rog să mă numești Kate, bine?

Zâmbetul lui Annie se lăți.

De fapt, mai mult decât un duș, Kate își dorea să se urce în mașină și să plece. Imediat, însă, îi reveniră în minte ultimele cuvinte pe care i le spusese Sam. Mașina ei se afla la atelier. Era încă blocată pe loc.

Vocea lui Annie o smulse din gânduri.

— Asta-i o geantă din alea Gucci, nu? Le-am văzut în pozele din reviste, da niciodată de aproape.

Kate privi spre picioarele patului, unde-și văzu poșeta. Sam se gândise să i-o aducă. Zâmbi la adresa acestui gest neașteptat.

— Da, îi spuse ea lui Annie. E Gucci. Îți plac revistele de modă?

— A, da! exclamă fata, luminându-se la față.

Kateo privi mai atentă. Înaltă cam de un metru șaizeci, Annie avea o constituție simplă și zveltă. Părul ei șaten deschis, cu firele drepte, ajungea până puțin mai jos de umeri. Ochii-i erau de un căprui delicat, aproape la fel de deschis ca nuanța părului. Fata avea pomeți frumoși, și gropițe. În lumina slabă îi era greu să-și dea seama, dar lui

Kate i se păru că observase și puțin fard de ochi.

— Câți ani ai, Annie?

— Șaispe, răspunse ea cu sfială. Tocmai i-am împlinit. Am să termin liceul peste încă un an jumate. Atuncea o să mă mut la oraș. La New York, poate.

Șaisprezece? Kate era foarte surprinsă. I-ar fi dat vreo doisprezece. Cu siguranță, Annie era o adolescentă de șaisprezece ani foarte naivă și neștiutoare. Îi înțelegea dorința de a vedea lumea, dar n-o credea în stare să supraviețuiască mult într-un loc ca New York City. Nici chiar Kate, oricât era de orășeancă, din Cincinnati, nu rezista mult în New York City. Abia suporta să facă din când în când câte un voiaj de cumpărături până în *Big Apple*.

— Sau, se corectă Annie, poate-n Knoxville. Sam zice că pot să mă mut, dacă mă duc mai întâi la colegiu. Tu ce zici, Kate? Ai fost la colegiu?

— Păi, da, am fost... răspunse ezitant Kate.

Urmase colegiul dar, cu siguranță, nu se alesese cu mare lucru. Era destul de inteligentă și ambițioasă, și avusese note excelente însă nu studiasse decât pentru că așa trebui. Singura fiică a unor părinți bogați, învățase cum să facă doar atât cât era nevoie ca să meargă înainte. De fapt, se maturizase cu adevărat doar când începuse să lucreze cu Hannah, la un proiect în care credea. Nu-și putea reprima preferința de a fi lăsat colegiul pe mai târziu, după ce se lămurea cine era ea și ce dorea cu adevărat de la viață.

— Am absolvit acum șase ani. Iar Sam are dreptate -

colegiul este foarte important, dar la fel de important e și să știi ce ți se potrivește cel mai bine.

— Așa cred și eu, Kate, răspunse Annie, cu o privire îngândurată. Dar abia aștept să plec de-aici. E așa de plictisitor pe muntele ăsta...

— Să-ți spun ceva, Annie. Mă duc să fac un duș, și pe urmă putem să stăm mai mult de vorbă, dacă vrei.

Annie se luminează iar la față, făcând-o pe Kate să se întrebe dacă avea parte de compania multor femei în acel colț uitat de lume. Probabil se simțea foarte singură.

— Kate, știi cum se împletești o coadă franțuzească?

După această întrebare, lui Kate îi fu greu să se mai refugieze în baie. Mica și timida Annie se transformase într-o gaiță care o bombarda cu întrebări, până când ușa dintre ele se închise în sfârșit. Cel mai interesant, însă, era faptul că pentru o vreme uitase de propriile ei probleme. Interesul vădit al lui Annie era măgulitor, iar Kate încă mai zâmbea când se uită în mica oglindă din baie.

— Mamă Doamne! șopti ea, văzându-și fața răvășită. Nu se mai uitase într-o oglindă de aproape douăzeci și patru de ore. Părul i se uscaseră peste noapte, încâlcit și cârlionțat. Sub ochi avea cearcăne vinete, iar pielea palidă îi era puțin buhăită. Se crispă la gândul impresiei pe care i-ar fi făcut-o cuiva care o vedea așa. Și lui Sam. Probabil că dimineața arătase ca o nebună, o năroadă scoasă din munți, îndrugând vorbe fără șir. Mare minune că n-o lăsase în cabană, încuind ușa după el la plecare. Ce-o fi crezut despre ea?

Kate își alungă umilința din minte, hotărâtă s-o ia de

la început, în timp ce se pregătea pentru duș. Dar abia când termină cu spălatul și se înfășură într-un prosop, își dădu seama că nu progresase prea mult. Nici acum nu avea ce să îmbrace, nici farduri, nici uscător de păr și nici ondulator.

Luând din nou pe ea halatul flaușat verde ca menta, trecu iar în dormitor. Annie tocmai aranja niște haine pe patul recent făcut.

— Annie, n-ai întâmplător un uscător de păr, sau niște bigudiuri?

— Sigur, am și una, și alta. Sper să nu te superi, îți pregăteam doar câteva lucruri. Sam e la debarcader, ocupat să descarce camionul, așa că nu l-am putut întreba dacă n-ai adus cu tine niște haine de-ale tale. Da' n-am văzut de nici unele.

Kate se apropie de pat, fascinată de ceea ce vedea – două fuste groase, ambele croite dintr-un material aspru, colorat natural. Fuseseră vopsite migălos, cu diverse modele.

— Îți plac? întrebă Annie, cu ochii plini de speranță.

— Sunt minunate, răspunse Kate, trecându-și mâna peste lâna unei fuste. Singură le-ai făcut?

— Da. Mamaia m-a ajutat să le pictez, cu tot felul de chestii pe care le-a găsit în pădure. Mama ei a învățat-o, iar acum mă învață pe mine. Tu ești mai înaltă, da nu pari să fii mai grasă. Cred cu să-ți vie bine...

— Le voi purta cu mare plăcere, Annie, îi promise Kate, luând o fustă cu accente maro și oliv. Și ce pulovere frumoase...!

— Și pe astea tot Mamaia le face. I-am arătat niște poze cu pulovăre d-alea mari din reviste. I-au ieșit binișor.

Kate luă puloverul verde-oliv, ținându-l lângă fusta pe care o alesese. Aveau modele foarte moderne. Își putea imagina la ce preț s-ar fi vândut pe piața asemenea haine de calitate, confecționate manual.

— Auzi, Kate, o întrebă Annie când reveni în cameră, după ce Kate se îmbrăcase, mai știi ce-ai zis că-mi împletești și mie păru? Am adus și niște farduri, dacă-ți trebuie.

Văzând-o că se uita pe fereastră, admirând priveliștea, se apropie de ea.

— Îți place peisaju'? o întrebă, punând lucrurile pe pat. Tare-mi mi place să șef aci uneori, vara mai ales, când debarcaderul e plin de lume și tot mereu vin și pleacă bărcile.

„Fereastra ei spre lume, își spuse Kate cu tristețe.

— A, uite-l și pe Sam! îl observă Annie, făcându-i cu mâna.

Kate își privi pătrunzător noua prietenă. Tocmai își amintise că voia s-o întrebe ceva.

— Annie, tu, Sam, Mamaia Lou și Leonard păreți foarte apropiați. Sunteți rude cumva?

— Sigur, afară de Leonard. Da' nici Mamaia nu-i bunica noastră de-adevăratelea. E o verișoară de-a lui bunicu'. Sam și cu mine-i zicem Mamaia fiindcă-i mai ușor. Toată lumea de pe munte îi zice la fel. Așa-i place ei.

— Deci, Sam e fratele tău?

Când Annie dădu din cap, Kate făcu un pas înapoi,

căutând o asemănare. Constituția corporală și colorația le erau diferite, dar aveau același zâmbet, de la dinții albi și regulați până la irezistibilele gropițe.

— Iar Leonard nu e rudă cu voi?

— Nu, și cred că n-are pe nimeni pe-aci. Sigur, nu folosește la nimic să-l iei la întrebări, când el e așa cum e.

„Da”, își spusese Kate, „așa cum e...”

— Annie, întreabă ea, Leonard a fost mut dintotdeauna?

Fata își înclină capul într-o parte, cu o expresie nedumerită.

— Înțelege lim... limbajul semnelor? continuă Kate șovăind, nesigură dacă folosise termenul corect.

Privirea lui Annie rămase cețoasă un moment, apoi se limpezi.

— A, dacă citește semnele! Sigur că da. Păi, chiar azi dimineață a observat cât de deasă era blana pe...

Chiar atunci, din camera de alături le distrase atenția vocea Mamaiei cu accentul ei sudist:

— Annie, las-o mai moale cu pălăvrăgela și ad-o acilea pe fata aia să-mbuce oarece. Că la ceasu-ăsta, mă și mir că n-a murit de foame. Fuga-marș fato!

Annie își dădu ochii peste cap, oftând.

— Vino, Kate. Mamaia te-așteaptă cu cina. Crezi că după aia o să ai timp să-mi faci părul și machiajul? Sam e acolo, fără, adăugă ea, coborându-și ochii cu sfială. Mamaia zice că, de când te-a dus aici, a mai găsit câteva treburi de făcut la cabană...

Kate stătea lângă Sam, în jeep-ul care se hurduca pe drumul spre orașelul Trumble. Sam o ducea să-și cumpere produse alimentare, întrucât magazinul de la debarcader conținea doar articole de uz general. Dar lui Kate numai la mâncare nu-i stătea gândul, după ospățul pe care-l pregătise Mamaia în cinstea ei. Nici nu era de mirare că în sud i se spunea „cină” în loc de „prânz”. Cârnați, sos, piure de cartofi, verdețuri, roșii la abur – Kate nu pierduse numai numărul felurilor, ci și pe al porțiilor pe care le consumase din fiecare.

La masă se desfășurase o conversație însuflețită, iar Kate, nedeprinsă cu atâta zarvă și veselie, se mulțumise să asculte tăcută, mirându-se din când în când că, deși răsunau atâtea râsete și veselie, nu vorbeau decât trei persoane: Mamaia, Sam și Annie. Kate crescuse într-o casă formală, cu multe reguli de etichetă, unde se râdea foarte puțin.

După cină, ea și Annie se duseseră în dormitor să caute perii de păr și elasticuri. Kate își împletise o coadă franțuzească simplă, privită de Annie. Apoi, o lăsase pe fată s-o folosească drept „model”. Annie fusese încântată când în sfârșit reușise să-și împletească la fel propriul păr.

Kate fu smulsă din gânduri când jeep-ul sări peste un hop foarte adânc, zdruncinând-o în centura de siguranță.

— Scuze, Kate, uitasem de gropița asta, spuse el, scoțând primele cuvinte de când plecaseră. Fii atentă, urmează încă una.

La vederea șanțului care traversa tot drumul, Kate se agăță de portieră.

— Kate, reluă Sam. Sper că nu te-ai supărat că te-am adus acasă la Mamaia, azi-dimineață. Nu eram sigur ce altceva să fac.

— Nu, a fost foarte bine, răspunse ea repede. Îmi pare rău că te-am pus într-o situație atât de neplăcută. Cred, ăă... cred că ajunsesem la limită.

Începuse să se simtă atât de relaxată, iar acum se crispa din nou.

Sam își dresese glasul, cotind pe drumul principal de le poalele muntelui.

— Deci, mi-ai spus că lucrezi într-un centru de îngrijire cu ziua. Ești profesoară?

Subiectul n-o entuziasma în mod deosebit, dar prefera să vorbească despre asta, decât despre leșinul ei.

— Păi, da și nu. În colegiu, mi-am luat licența în afaceri. Hannah e profesoara. Dar am urmat și eu câteva cursuri de pedagogie și predau la clasă când nu sunt ocupată cu actele.

— Pare să fie o muncă de răspundere. Dar e un salt destul de mare, nu? De la afaceri la pedagogie, vreau să zic. Cum ai ajuns să lucrezi acolo?

Kate ezită la început. Era o poveste foarte lungă. Curios, până acum numai Hannah o mai întrebase despre asta. Părinții ei nu păruseră să-i acorde nici cea mai mică atenție. Atâta vreme cât „flica rătăcitoare” era ocupată cu ceva, erau mulțumiți. Iar pe bărbații cu care se întâlnea îi impresiona mai mult relația cu tatăl ei și cu contul lui din

bancă, decât propria ei persoană.

— Păi, Hannah preda de câțiva ani într-o școală particulară, dar nu era prea satisfăcută. Iar eu, mă rog... nici eu nu eram mulțumită de ceea ce făceam...

Ezită din nou. Explicațiile ei păreau atât de inepte, de stereotipe, chiar și în propriile ei urechi.

— Voiam să facem ceva mai important. Să ne aducem o contribuție.

— Așa că acum te ocupi de copiii altora?

Dintr-odată, Kate se simți într-o poziție defensivă, deși ceea ce o deranja era ideea, nu tonul diplomatic pe care o formulase Sam.

— Sam, aceia sunt copii care au nevoie cu disperare de un mediu sigur, afectuos și stimulat. Copii care n-au aproape nimic - vreau să spun, *chiar* nimic. Copii care, cu puțin noroc, au părinți sau, în majoritatea cazurilor, *un* părinte, care-i iubește dar trebuie să muncească pe-o leafă de nimic ca să le pună ceva de mâncare pe masă. Iar dacă n-au nici măcar norocul ăsta, atunci se află deja pe drumul spre pierzanie, la fel ca generația dinaintea lor.

O usturau ochii, iar emoția o făcea să vorbească gătit. Sam băgă motorul în viteză a patra, frustrat că nu putea evita subiectele care o tulburau. Trase adânc aer în piept, hotărât să mai încerce o dată.

— Kate, găsesc că e absolut admirabil. Îți înțeleg dorința de a-i ajuta. Și aici, în munți, văd același lucru - sărăcie lucie, ignoranță, același ciclu familial repetându-se la nesfârșit. Uneori, e îngrozitor de frustrant.

Introduse mașina în parcare a unui mic magazin de la

marginea drumului. În faţă se aflau două pompe de benzină, dar prin apropiere nu se mai zărea nicio altă clădire. Kate tăcuse, cu ultimele lui comentarii repetându-i-se în minte. Era frapată de uriaşa diferenţă dintre Sam şi Annie, Mamaia Lou şi Leonard. Deşi nu şi-l putea imagina într-un costum cu vestă şi cravată, se întrebă de ce nu făcuse altceva cu viaţa lui. Ce anume îl determinase să rămână pe munte?

În timp ce mergea spre intrarea magazinului, Kate privi în jur, la micile grămezi de resturi şi vechituri aruncate prin parcare: o bară veche de maşină, butoaie ruginite şi bucăţi de metal, chiar şi un frigider, cu uşa deschisă, suspendată precar de balamalele înţepenite.

Sam îi urmări privirea, cu un zâmbet amar.

— Vezi, nouă, pe-acilea, ne place să păstrăm lucrurile care mai pot fi de vreo trebuinţă, spuse el, vorbind cu un accent mai necioplit.

Un val de aer cald o izbi pe Kate când intră pe uşă. În colţul magazinului slab luminat stătea un grup de trei bărbaţi în salopete, în jurul unei sobe pântecoase. *Parc-ar fi o imagine de film*, îşi spuse Kate. Doi dintre bărbaţi ciopleau nişte lemne, iar al treilea, care avea numai un braţ, se legăna cu balansoarul, mestecând tutun. La teighea stătea o femeie slabă, cu părul negru ca pana corbului, vârstat cu şuviţe cărunte. Putea să aibă orice vârstă, între patruzeci şi şaptezeci de ani. La vederea lui Sam, zâmbi larg, arătându-şi toţi dinţii... pe care-i mai avea în gură. Kate se cutremură. Oare pe muntele acela trăia un singur om întreg la trup?

— Sam! strigă cu voce groasă femeia. Nu te-am mai văzut p-acilea d-o bună bucaică vreme. Ai venit să târguiești de la oraș?

Sam merse spre ea, rezemându-și cotul pe geamul ciobit de pe tejghea.

— Haide, Abby, doar știi c-aicea nu vinzi delicatessuri ca la televizor, spuse el cu o licărire în ochi. Uite, ea e Kate, o prietenă de-ale mele venită în vizită. Trateaz-o cât poți de frumos, ai auzit?

Un glas găjâit, din fundul magazinului, o luă înaintea răspunsului lui Abby.

— Acilea, ale delicatețuri de la *tevelizor* n-are nicio căutare dac-ai o muiere-n casă, mă băiete!

În magazin izbucni un cor de râsete, care țiuitoare, care mai groase.

— Da' trebe să-i găsești una care să știe să gătească, totuși, interveni un alt glas. În vremile noastre, pe fete nu mai le prea-ntereesează treaba asta. Numa de-ăle cariere le arde.

— Numa să se afle-n treabă, fu și al treilea de acord.

— Nu-i lua-n seamă pe băieți, Sam, spuse Abby, cu un gest de nepăsare spre cei trei. Mă bucur să te cunosc, Kate. Am auzit că veni o fată drăgălașă-foc la cabana lu' Malone. Ia du-te tu frumușel de-ți ia tot ce-ți trebe.

Spre propria ei surprindere, Kate așteptă încuviințarea lui Sam înainte de a lua un coș. Nu era în elementul ei și se simțea tot mai jenată știind că toți îi urmăreau mișcărilor, deși erau niște oameni pe care nu-i mai văzuse în viața ei.

Kate scoase o mică exclamație de surprindere când dădu colțul unui culoar dintre rafturi și fu cât pe ce să se ciocnească de o femeie cu doi copii – unul care i se ținea de picior, și altul mai mic, care dormea într-un sac agățat pe umăr. Murmură o scuză, ridicând privirea dinspre chipul nespălat al copilului mai măricel către fața obosită a femeii.

Prin magazin răsună glasul lui Sam:

— ...o zi prea frumoasă ca să stați în casă, băieți.

— Pe naiba, Sam. Pe Winston îl dor oasele de nu-ș' câte zile. Vine vremea rea. O s-avem un noiembrie urât, Sam.

— Nu știți ce vorbiți. Pariez c-o să fie cel mai însorit noiembrie în nu știu câți ani.

Apoi, în timp ce femeia cu copiii se apropia de partea din față a magazinului:

— Ia uite-o și pe Louanne. Nu știam că ești aici. Mamă, ce mai crește ăsta micu'!

Unul dintre bărbați, însă, probabil chiar Winston, nu se lăsă cu una cu două:

— Ține minte ce-ți spui io, Sam. S-apropie cevașilea. Toate jivinele s-a vârât în vizuini.

Kate alese câteva articole de pe rafturile cam goale și porni înapoi printre gondole, spre Sam. Mergea încet, profitând de ocazie ca să observe scena de la distanță. Nu știa de ce, dar se gândea la el de când îl văzuse pe fereastră, în parcare debarcaderului, după ce-și revenise din leșin.

După ce plăti cumpărăturile și salută, dând din cap cu

un zâmbet, îl urmă pe Sam, care ducea lucrurile spre jeep. Faptul că-l „urma” afară din magazin începea s-o deranjeze cel mai mult. *A fost destul de rău că, înăuntru, mi-am asumat de la sine rolul subordonat,* își spuse ea nemulțumită. *Dar acum văd că-ncep să mă port ca toate femeile pe care le-am întâlnit pe-aici!* O pune pe gânduri.

— Deci, ești gata pentru prima noapte „oficială” pe munte? o întrebă Sam, în timp de ieșeau din parcare.

La vederea expresiei ei nedumerite, îi explică:

— Presupun că prima noapte nu intră la socoteală. În fond, nici nu apucaseși să te instalezi ca lumea. O vom numi doar „o noapte de probă”. Înțelegi, așa, ca o noapte de dezmoțire...

Moralul lui Kate se prăbuși și mai mult. În sfârșit, devenea conștientă de faptul că Sam o ducea înapoi la cabana aia infernală.

— Când crezi că va fi gata mașina? întrebă ea, hotărâtă să se concentreze asupra plecării.

Sam îi aruncă o privire, cu fruntea încrețită. Se întreba ce anume o făcuse să se gândească la asta.

— Luni, cel mai devreme. Măine, toate sunt închise pe-aici. Duminica nu se lucrează.

— E valabil și pentru debarcader?

Kate își putea auzi începutul unui tremur în voce. Mașina ei n-avea să fie gata timp de încă două zile. Dacă avea nevoie de ajutor? Era complet singură?

— În principiu, va fi închis și el. Dar eu sunt mereu acolo, iar ușa nu va fi încuiată.

Observându-i paloarea neașteptată a feței, Sam căută

să schimbe subiectul.

— Apropo, îmi place cum îți stă cu părul împletit așa. Și lui Annie. Se vedea clar că se simțea în al nouălea cer. Îți mulțumesc, Kate, că ești atât de prietenoasă cu ea.

— N-ai de ce, dar să știi că și mie mi-a făcut plăcere, răspunse Kate, zâmbind. Știi, am fost surprinsă să aflu că toți sunteți rude. Deci, Bear Loop Marina e o firmă de familie?

— Majoritatea firmelor de aici sunt de familie, răspunse Sam, ocolind un bolovan mare. Familiile din zonă locuiesc pe aceleași locuri de generații în șir, adăugă el mândru.

Da, își spuse Kate, și uite ce s-a ales de ele!

Jee-ul trecea acum printr-o zonă nefamiliară pentru Kate. Pe partea dinspre ea, mai în susul pantei, stătea un autobuz albastru. Nu-l mai văzuse până atunci.

— Dar familia *ta*? între ea absentă, fascinată de imaginea „casei mobile”. Locuiește aici de mult?

— A, Buchananii sunt vechi în Bear Loop. Unul dintre iluștrii mei strămoși i-a dat numele - încă dinainte de a fi început să cumpere terenurile.

Pierdută în gânduri, Kate nu auzi răspunsul.

— De ce nu locuiți toți în aceeași cabană?

— Așa am stat, când eram eu mai tânăr, dar era prea departe de debarcader. Până la urmă, m-am mutat acolo. E destul de confortabil. Și-n plus, trebuie să audă cineva când sună singurul telefon de pe tot muntele.

În acel moment, jeep-ul trecu de o cotitură, iar luminile debarcaderului se pierdură în întuneric. Abia

atunci, Kate își aminti că încă nu vorbise cu Hannah. Începu să observe terenul, atentă la semne de reper și numărând bifurcațiile drumului. Întrucât a doua zi încă nu avea să primească mașina înapoi, trebuia să meargă pe jos ca să dea telefon.

— Ce distanță e de la cabana mea până la debarcader?

Sam îi aruncă o privire piezișă.

— Cam o milă. De ce?

Kate începu să tragă de un fir desprins din materialul fustei.

— Trebuie să fac mișcare. M-aș putea rătăci ușor?

— Nu, ajunge doar să urmezi drumul principal. Sunt multe intersecții, dar la bifurcații se formează întotdeauna drumuri mai mici.

Kate dădu din cap, reținând toate informațiile pentru excursia de dimineață. Era timpul să se apuce să-și refacă încrederea în sine. Și avea să înceapă învingând muntele.

Sam parcă mașina în capătul treptelor care coborau la cabană. Văzând luminile de afară aprinse, Kate se întoarse spre el, surprinsă:

— Am curent electric?

— Sigur că da, și alte câteva lucruri pe deasupra, răspunse el coborând.

Oftă ușurată. Totuși, ultimele lui cuvinte o nedumeriseră și, când îl privi întrebător, Sam nu făcu decât să răspundă:

— Surpriză.

Când ajunseră la baza scării, Sam deschise ușa și o

urmă înăuntru. Kate se opri în bucătărie, uimită de ceea ce vedea. Cabana era luminată difuz cu ajutorul câtorva felinare, iar din stația stereo pe care n-o scosese din priză în seara trecută răsună o muzică blândă. Prin aer plutea aromă de mere coapte și scorțișoară, iar din camera mare se auzeau trosnetele focului.

Întoarse capul spre chipul zâmbitor al lui Sam, ale cărei gropițe se adânciră la vederea expresiei ei surprinse. Stătea cu brațele încrucișate pe piept, părând teribil de mândru.

— Dar cum...

— Am spus că ăsta va fi începutul, Kate. Elementul încălzitor din boiler a fost înlocuit.

Se duse la chiuvetă și deschise pentru câteva momente robinetul de apă caldă.

— Leonard ți-a aprins focul. A înlocuit și siguranța dar, în locul tău, aș evita să bag orice aparat suplimentar în priză, până verifică cineva sistemul. Folosește-le doar pe cele care sunt instalate deja. Lângă ușă sunt stivuite destule lemne, dar nu-ți face griji dacă focul se stinge, pentru că radiatoarele funcționează perfect.

— Sam, nu... nu știu cum să-ți mulțumesc...

Parcurgând distanța care-i despărțea, Sam o atinse ușor pe bărbie.

— Ascultă, Kate, nimeni n-are voie să se simtă prost pe muntele meu.

Apoi îi făcu cu ochiul.

— Fă-te comodă, iar eu merg să aduc cumpărăturile.

Kate intră în camera mare, ca să arunce o privire. În

lumina clar-obscură, tonurile maro și portocalii ale mobilei nu arătau chiar atât de rău. Casa era caldă, iar ea mâncase bine și se odihnise. Avea să reziste destul de ușor până când era gata mașina. Iar atunci...

Se duse la ferestrele dinspre lac, unde deschise ușa glisantă de sticlă. Nu apucase să vadă priveliștea din jurul cabanei, așa că ieși pe terasa de lemn care ieșea deasupra pantei abrupte a colinei. Se opri lângă balustradă și privi în jos, cam nervoasă să vadă la ce distanță mare era solul. Parcă ar fi fost într-o casă dintr-un copac, își spuse ea, întinzând mâna peste balustradă să atingă ramurile unuia dintre copacii care fuseseră cruțați în timpul construirii cabanei. Soarele asfințea în depărtare, dincolo de pădurea neagră de pe malul opus al lacului.

— Ce frumusețe...! murmură ea, oftând.

În spate se auzi sunetul ușii glisante, luând-o prin surprindere.

— Ei, anunță Sam, le-am adus pe toate. Grozavă priveliște, nu-i așa? Nu mă mai satur să mă uit, adăugă el, venind până lângă Kate.

— Într-adevăr.

Kate continua să privească peste apă, dar mica tresărire a inimii o înștiință că era mult mai conștientă de bărbatul care se oprise lângă ea.

— Ai luat deja cina, dar ne-am gândit că poate ai dori un mic desert. Mamaia a trimis o plăcintă cu mere, mai devreme. E pe frigider.

Kate întoarse capul spre el, observând pentru prima oară cele două pahare pe care le adusese.

— Nu știu dacă bei lapte sau nu, dar e foarte gustos lângă plăcinta cu mere. Și-n plus, e tot ce-am putut găsi mai bun într-un termen atât de scurt.

Kate ezită, neputând vorbi. Nu făcuse nimic ca să merite atâta generozitate. Pentru acei oameni, era o străină, și totuși o luaseră în casa lor și sub aripa lor ocrotitoare.

Ochii negri ai lui Sam îi susțineau privirea, așteptându-i cu răbdare răspunsul, dar Kate continua să ezite. Știa că, atâta vreme cât se afla pe muntele acela, cu acel om, era în siguranță. Sentimentul o liniștea și o alarma totodată, dându-i o senzație derutantă.

— Ei, spuse el în cele din urmă, lăsând paharul jos, cred că nu ne cunoaștem foarte bine. Poate ai dori ca acum să rămâi singură.

Tocmai se pregătea să se întoarcă spre ușă, când Kate îi puse o mână pe braț.

— Nu, serios, spuse ea, expirând prelung. Un pahar cu lapte ar fi excelent.

Își retrase repede mâna, speriată de sentimentele năvalnice care i se trezeau pentru acel străin. Brațul lui era atât de solid, iar puterea pe care o emana din trup o cuprindea ca într-o îmbrățișare caldă, ocrotitoare. Luă paharul, sorbind încet, cu privirea în ochii lui. Lumina slabă o împiedica să-i distingă clar chipul, și fără voie se aplecă spre el. Când în sfârșit își dădu seama ce făcea, întoarse capul să se uite spre lac. Îi privise linia bărbiei, gura senzuală, buzele pline...

Se întorsese atât de brusc, încât Sam fu nedumerit. O

fracțiune de secundă, crezuse că și ea simțea aceleași lucruri ca el. Își puse paharul pe balustradă, întrebându-se dacă n-ar fi fost totuși mai bine să plece. Îi privi expresia în lumina tot mai slabă a soarelui, pielea albă ca laptele, ochii verzi, distanți. Înainte de a-și da seama ce făcea, mâna lui îi atinse obrazul, mângâindu-i cu degetele pielea catifelată.

Kate se întoarse încet cu fața spre el, ridicând o mână ca s-o acopere pe a lui. De ce nu se mai temea? Oare asta dorise tot timpul? Sam făcu un pas înainte, cuprinzându-i spatele cu cealaltă mână, trăgând-o spre el, dar nu mai mult decât ca s-o facă să simtă realitatea a ceea ce se întâmpla. Buzele lui Kate se despărțiră, ca pentru un oftat, când gura lui se lipi ușor de a ei. Era un sărut abia simțit, atât de delicat și plin de făgăduieli încât, când Sam îl întrerupse, avu o senzație de singurătate cumplită.

— Aici ești în siguranță, Kate, murmură el. O să am eu grijă de asta.

Kate îl privi cum se întorcea în cabană, ieșind pe ușă. Va să zică, mașina ei urma să fie gata peste două zile. Până atunci, trebuia să ia o hotărâre – o hotărâre pe care crezuse c-o luase în momentul sosirii pe munte.

— O, Sam... șopti ea, cu vocea purtată de vânt. Ai dreptate. Nu ne cunoaștem deloc foarte bine.

Capitolul 4

A doua zi dimineată, Kate se trezi din somn simțindu-se foarte înviorată. Matinală din fire, acasă se trezea de obicei pe la cinci și jumătate, cel târziu șase. Prin urmare, când se uită la deșteptătorul de voiaj de pe noptieră, avu surpriza să descopere că era trecut de nouă.

Soarele lumina puternic prin fereastra mansardei, încălzind pătura peste picioarele ei. *Ce ciudat*, își spuse Kate, *puteam să jur că am auzit o ploaie în timpul nopții*. Trase adânc aer în piept, înainte de a înlătura păturile și a se da jos din pat. Dacă mașina urma să fie gata peste o zi, două, voia să profite cât mai mult de scurta vacanță la munte.

Când coborî la parter, îi atrase atenția lumina puternică de pe terasă. Se hotărî să arunce o privire peisajului și la lumina zilei. Ardea de nerăbdare să pornească la drum, dar frumusețea rece a zilei de toamnă târzie o atrăgea irezistibil spre terasă.

Se opri din nou lângă balustradă, privind lacul printre ramurile desfrunzite ale copacilor. Apele calme erau albastre ca safirul, întinzându-se cât vedea cu ochii într-o parte și cealaltă a cabanei. Închizând ochii, Kate strânse balustrada în mâini, când amintirea sărutului tandru al lui Sam făcu s-o străbată fiori de plăcere. Fusesse atât de neașteptat, și totuși avea senzația că îl provocase, cumva. Poate că gândurile ei îl atrăseseră, îl aduseseră mai aproape, destul de mult ca s-o atingă... Destul de mult ca să...

Ochii lui Kate se deschiseră brusc, sub efectul spaimei.

— Ce mi se întâmplă...? șopti ea. Sunt obsedată de el. Aici nu mă mai poate obseda munca, așa că mă obsedează Sam Buchanan. Transfer de obsesie... mă întreb dacă există o asemenea problemă în medicină...

Clătină din cap, apoi trase adânc aer în piept, ca să-și limpezească gândurile. Nu-și putea permite să plăsmuiască fantezii în legătură cu sărutul acela. Avea nevoie de mișcare, de exercițiu...

Dar, în drum spre ușă, observă pe un scaun pachetul pe care-l trimisese Hannah. Nu apucase să-l deschidă în serile trecute și se gândi să se uite înăuntru, înainte de a-i da telefon de la debarcader.

Categoric, Hannah nu se încurca. Sticla de vin arăta minunat, fursecurile cu ciocolată păcătos de apetisante, iar romanul polițist, incitant. Hannah îi pusese până și un neglijeu verde ca gheața, foarte provocator. Totuși, Kate se hotărî să folosească numerele vechi din „*Playgirl*” pentru prinsul focului.

Și totuși, chiar înainte de a le arunca lângă șemineu, se opri. În fond, niciodată nu mai răsfoise vreunul, nici nu simțise dorința. Dar de ce nu? se întrebă ea. O privire aruncată în treacăt nu putea face niciun rău. Și-n plus, dat fiind recenta ei stare de spirit, nu i-ar fi stricat câteva hohote de râs.

Și râse într-adevăr – dar, peste o oră, încă mai răsfoia revistele. Citise câteva articole bune și-și restrânsese preferințele la un bărbat brunet și mustăcios, dintr-un

număr din primăvară, și un tânăr bronzat de pe o plajă, din numărul de vara trecută. Care arăta mai bine?

Niciunul. Kate clătină din cap, întrebându-se ce Dumnezeu o apucase. În sfârșit, puse revistele deoparte, cu privirea îndreptându-i-se spre balconul înșorit... Iar în minte i se continuă imaginea unui bărbat înalt, cu adevărat chipeș. Zâmbetul lui larg era aproape la fel de strălucitor ca soarele ce-i lucea prin părul blond și cârlionțat.

Kate clipi din ochi, scuturându-și iar capul. Ce i se întâmpla? Se uită la ceasul de deasupra șemineului. Era deja trecut de amiază.

Problema, conchise ea, era aceea că asocia cabana cu Sam. Trebuia să treacă pe un teritoriu mai neutru. Așa că, după ce îmbucă ceva pe fugă, ieși pe ușa bucătăriei și porni la drum în josul muntelui... drept spre debarcader.

* * *

Sam își întinse brațele, răsucindu-și umerii, în timp ce mergea prin parcare debarcaderului spre camionul unde-l aștepta Leonard. Îl urmăreau gândurile la Kate, la momentul acela de pe balcon, în seara trecută, la sărutul dintre ei și la valul de emoții și patimă pe care-l declanșase. Nu dormise deloc bine noaptea. Amintirea zâmbetului ei, a acelor ochi verzi și limpezi, până și a mirosului curat al pielii ei, îi plutea prin minte de fiecare dată când era pe punctul să ațipească. Dar de ce tocmai ea – o fată de la oraș? De ce Kate Templeton?

„Dumnezeule”, își spuse el, „istoria se repetă!” În

clipa următoare se opri, sub efectul unui gând straniu. Poate că întrebarea era: *care* parte a istoriei? Prin minte îi alergau amintirile mai multor evenimente, atât recente cât și foarte vechi. Clipi din ochi, încercând să-și limpezească gândurile.

— Am încărcat totul? îl întrebă el pe Leonard, apropiindu-se.

Celălalt dădu solemn din cap, în timp ce punea ultima cutie în bena camionului.

— Bine. Atunci, putem să... Stai o clipă. Uite că vin cucoanele, cu încă două cutii.

— Astea-s ultimele, băieți! anunță Mamaia, dându-i cutia lui Sam. Am uitat că Irma-mi dete ăști ciorapi și mitene și basmale săptămâna *hailantă*. A tricotat cât fu vara de lungă.

— Foarte bine, răspunse Sam, după ce găsi un loc pentru pachetele voluminoase. Mai ieri zicea Winston că-n curând o să se strice vremea.

— Hai, mai lasă-mă! replică Mamaia, dând din mână. Winston se plictisește de-ndată ce lucrurile stau la fel prea multă vreme. Al mai mult, îi place să s-auză vorbind.

— Ei! se luminează Annie la față. Uite-o și pe Kate că vine!

Toți ochii se îndreptară spre Kate, în timp ce se apropia pe drum. Leonard se întoarse și scuipă gospodărește în praf.

— Drăgălașă bucățică, nu-așa? comentă încet Mamaia, cu ochii abătându-i-se spre Sam. Și de treabă, și cuviincioasă... Are o inimioară tare bună, socot. N-ai zice,

Sam?

— Mda, inimă bună, mormăi el, uitându-se mai degrabă la silueta zveltă și legănatul șoldurilor lui Kate. Păcat că nu era mai cald. Nu putea decât să-și imagineze cum ar fi arătat în șort – sau, și mai bine, în costum de baie.

— Ei, fiule, spuse Mamaia râzând și dându-i o lovitură pe spate care fu cât pe ce să-i taie respirația, tare bine-i că n-ai întâlnit uns ca ea-n Atlanta, că altfel nu te mai vedem noi p-acilea.

— Hai c-o să fie nemaipomenit! exclamă Annie, schițând o mișcare în direcția lui Kate. Poate că azi o să-mi arate cum...

— Hooo, fato, nu te îniepta! o temperă Mamaia apucând-o de braț. Pare-mi-se c-ai niște lecții de făcut, sau ceva... Acușica vine Thanksgiving-ul, așa că poți s-aștepți pân-la vacanța de-atuncea. Că tot veni vorba, Sam... adăugă ea, întorcându-se spre el. Pare-mi-se că mai avem un locșor la masă, pentru oricine care n-o veni de sărbători cu rubedeniile.

— Dar vin Louise și copiii! protestă Annie. Și atunci n-o să mai am timp să stau singură cu Kate. Tot timpul o să trebuiască să văd de copii.

Mamaia nici n-o luă în seamă.

— Leonard, ce-i fi să duci tu ale lucrșoare singur cu camionu', și să-l lași pe Sam acilea pe poziții?

După care cele două femei porniră spre casă, Annie făcându-i entuziast cu mâna lui Kate.

— Da' nici nu-i *prea* bățătoare la ochi...! mormăi Sam

printre dinți, dar Leonard îl auzi totuși și pufni, cu un zâmbet răutăcios pe fața de obicei posomorâtă. Ai vrea, Leonard? Tura următoare o fac eu cu plăcere.

Leonard aruncă o privire spre Kate, care se apropia, și clătină din cap.

— Treaba ta... mormăi el.

Glasul său scrâșnit îl luă pe Sam pe nepregătite. Leonard vorbea atât de rar, și numai câtorva oameni de încredere, aleși pe sprânceană, încât uneori Sam uita complet cum suna vocea vechiului său prieten.

— Numa vez' ce faci, băiete.

* * *

Kate regretă să le vadă pe Mamaia Lou și Annie plecând, dar nu-i păru rău când Leonard se urcă în camion și porni. În prima seară, nu făcuse niciun efort de a fi măcar politicos cu ea, necum prietenos. Era un om destul de enigmatic. Ar fi vrut să știe mai multe despre el. Annie spusese că știa limbajul semnelor - sau, cel puțin, așa reieșise din dialogul lor cam împiedicat. Desigur, putea să-l întrebe pe Sam, dar nu voia să pară băgăreață și-n plus, făcuse atâtea gafe, încât prefera să nu mai riște.

Privirea întrebătoare a lui Sam, în timp ce se apropie de el, o nedumeri și mai mult, până când își dădu seama că propriile gânduri i se reflectaseră pe față.

— Ei, ce-a adus-o pe regină jos de pe munte în după-amiaza asta? întrebă el bine-dispus. Că doar nu umila mea prezență.

— În niciun caz, răspunse Kate pe un ton la fel de glumeț. M-a atras frumusețea zilei.

Moralul i se ridicase considerabil. În fond, dacă Sam nu părea să regreta sărutul din seara trecută, ea de ce l-ar fi regretat?

— Și-n plus, pariez că n-ai nicio celulă umilă în tot trupul. De fapt, trebuie s-o sun pe Hannah. I-am zis că-i telefonez după ce ajung aici, și tot uit, fiindcă în cabană nu e telefon. Aș putea suna de la debarcader, cu taxă inversă?

Sam își mișcă prin praf vârful ghetelor scâlciate, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor.

— Drept să-ți spun, a sunat ea ieri, dar am uitat să te anunț. Voia să știe doar dacă totul e-n regulă cu tine.

Kate simți că se înroșea în obraji de jenă. Era totul în regulă cu ea? O întrebare cu subînțeles...

— Și ce i-ai spus? îl întrebă, evitându-i privirea.

— I-am spus că te întreb cu plăcere, după ce-ți recapeți cunoștința.

Și râse - un râs din toată inima, atât de plin de sine și de admirație la adresa propriei glume, încât Kate se pomeni izbucnind și ea în râs, din pură plăcere. Hohotele li se amestecară, ale lui parcă fugind de ale ei într-o leapșă sonoră, pe coastele munților.

— Haide, o chemă el, cuprinzând-o strâns de umăr cu un braț puternic. S-o sunăm pe Hannah.

Când intrară, Kate fu ușurată să vadă că magazinul era gol. Dar, în fond, era duminică. Sam puse telefonul pe tejghea și, lăsând-o singură, se duse în camerele din spate.

Kate ridică receptorul, dar ezită înainte de a forma.

Chiar îi spusese lui Hannah că leșinase? Ei bine, avea să afle destul de curând.

Noroc că Hannah era acasă.

— Kate, tu ești? Unde-ai fost?

Kate îi prezintă repede prietenei sale o versiune prescurtată a calamităților prin care trecuse în ultimele două zile, dar făcu o pauză înainte de a continua. Se întrebă dacă Sam se îndepărtase într-adevăr.

— Deci, oricum. Sam mi-a spus că ai sunat ieri.

— Mda, începeam să mă îngrijorez. Dar mi-a spus că-ți merge bine. A spus că o iei cu binișorul.

„Cu binișorul”! Kate zâmbi! Ce mod diplomatic de a spune că leșinase!

— Oricum, *dragă* prietenă. Se pare că ai *omis* să-mi spui multe despre locul ăsta.

— Sam e acolo? Întrebă Hannah. Înțeleg că la el te referi. Tot ca un vis arată? Mamă, cum îmi făcea să palpitate inimioara de adolescentă!

Kate își lăasă bărbia în piept, coborând vocea, în timp ce privea spre ușa pe unde dispăruse Sam.

— Cât de bine îl cunoști, Hannah?

— Păi, nu-l mai cunosc atât de bine, acum. Desigur, era acolo în fiecare vară când mă duceam în vizită la unchiul Jack, pe vremuri. Dar încă mai am senzația că suntem prieteni. Știi, e genul de om care, o dată ce te place, te place pe viață.

Kate începu să bată cu degetele în tejghea. Cum putea să-i pună întrebările pe care le avea în minte, fără a ști dacă Sam o auzea sau nu?

— Dar, Hannah... la ce *anume* te-ai gândit când m-ai trimis aici?

— Kate, *știi bine* de ce ți-am propus-o. Te înecai în muncă și stres. Aveai nevoie să te duci într-un loc unde nu sunt telefoane, nici programe și termene de predare, și nici...

— Hannah...

— Kate, dacă te gândești că am încercat să te combin cu Sam sau cu altcineva, răspunsul este nu.

— Atunci, ce-a fost cu... știi tu, cu pachetul ăla?

— Iubito, ăla m-a fost decât un banc. Un mic cadou ca să te relaxezi mai repede, poate și să te bufnească râsul. Dar spune-mi adevărul, te-ai gândit la munca de-aici, măcar o dată, de când l-ai cunoscut?

Kate fu nevoită să zâmbească.

— Bine, Hannah, care mai e viața la centru? Ai început să-mi simți lipsa? Aș putea ajunge acolo în...

— Stai unde ești, cel puțin două săptămâni. Și nu-ți face griji în legătură cu intențiile mele. Ți-am propus să te duci la cabană cu săptămâni de zile înainte de a fi aflat că Sam se întorsese acasă.

Kate se îndreptă de spate, dintr-odată în alertă. Așa suna mai verosimil.

— De unde s-a întors acasă?

— A plecat la colegiu, cu mult timp înainte ca eu să fi fost destul de matură ca să pot visa, măcar, că l-aș ademeni în budoarul meu. Și a lipsit destul de mult. Mă și mir că s-a întors. Dar, în fond, de ce nu? Că doar, muntele e al lui.

* * *

Când Sam ieși din clădirea debarcaderului, Kate stătea pe punte. La început nu-l văzu. Era ocupată să privească peste apă, spre pădurea virgină de pe malul opus. Se gândea la dezvăluirile din cursul conversației ei cu Hannah. Va să zică, Sam urmasa colegiul. Nu era un muntean needucat, așa cum îl crezuse. Ieșise în societate, în lumea largă. Și, lucru și mai interesant, se întorsese. Muntele era al lui. Asta însemna că era și bogat?

— Hei! strigă Sam de undeva din spatele ei.

Iar Kate distinsese tonul unui om instruit.

— Credeam că te pierdusem. Ai vorbit cu Hannah? Ce face?

Kate întoarse capul, privindu-l cum se apropia. Un vânt ușor îi răsflora şuvițele de păr desprinse din coadă. Și observă că-i atrăseseră atenția. Zâmbea sincer, deschis. Kate știa că gândurile nu-i erau la fel.

— Bine, răspunse ea. Se pare că se descurcă ușor și fără mine.

— Greu de crezut, replică Sam, întinzând mâna să-i înlătore o şuviță de păr de pe față. Cred că nu vrea decât să te relaxezi și să profiți cât mai mult de vacanță.

— Sam, spuse ea pe neașteptate. În legătură cu aseară. Știi... eu... ăă...

— Azi, când ai făcut ultima oară o plimbare plăcută cu barca?

Nu era clar dacă-i anticipase cuvintele, sau vorbise

absolut spontan. Dar poate că, petrecând câțva timp împreună, reușea să-l cunoască mai bine.

— Ia să vedem... răspunse ea, bătându-se peste obraz cu un deget delicat. Să tot fi fost acum vreo trei ani, cel puțin, pe râul Ohio.

— Și nu te-ar tenta o croazieră? În curând va trebui să o pregătesc pentru docul uscat, și așa vrea să trag o raită pe lac.

— Evident, va trebui să-mi consult programul pentru după-amiază.

Sam făcu un pas înapoi, privind-o contrariat.

— Atunci, consultă-ți-l neapărat. Dar sunt convins că-ți vei găsi câteva minute libere... de pildă, între arderea viitoarei rezistențe și înlocuirea unei siguranțe fuzibile.

— Ce-am mai răs. Doar știi că n-aș avea nevoie de toată după-amiaza pentru așa ceva. Va trebui să te strecur în lectura capitolului pe ziua de azi din „Manualul micului cercetaș” și lecția practică de aprindere a focului.

Sam o cuprinse cu un braț pe după umeri, conducând-o spre barcă, iar Kate reacționează încercuindu-i la rândul ei talia cu brațul. Era acut conștientă de toate locurile în care trupurile lor se atingeau, iar contactul fizic și perspectiva de a petrece cu el o perioadă mai lungă aproape că-i tăiau respirația.

Deși încă nu era sigură cum să-i interpreteze sărutul din seara trecută, se hotărî să nu se lase tulburată de el. Propria ei nevoie de a se simți neimplicată avea să-i fie satisfăcută de interpretarea acțiunilor lui în sensul prietenos și frățesc în care se putea convinge că erau

destinate.

Din mers, Sam îi zâmbi.

— Exact, spuse el, uitasem că nu știi cum să aprinzi focul.

Adevărul, însă, era că se pricepea al naibii de bine să-l pună pe jar, adăugă în gând.

— Dar nu-i nimic, continuă el pe un ton mai blând, am să te învăț eu tot ce trebuie să știi.

Kate ridică privirea, nedumerită de schimbarea din tonul lui. Iar când Sam își retrase ușor brațul, se simți și mai derutată.

— Ar fi excelent, spuse ea cu o oarecare ezitare, dorindu-și ca Sam s-o privească din nou, pentru a putea să vadă expresia de pe chipul lui. Dacă nu ți-e prea greu.

Asta rămânea de văzut, își spuse Sam.

* * *

După ce se îndepărtară de debarcader, Sam porni motorul și se avântară cu viteză, până ajunseră la câțiva kilometri distanță. Kate nu-și adusese cu ea canadiana și, deși stătea lângă Sam, înapoia parbrizului, curentul rece de aer o îngheță aproape până-n măduva oaselor. Tocmai se pregătea să-l roage să reducă viteza când Sam, privind-o, observă cum clănțănea din dinți.

— Iartă-mă, Kate, spuse el, încetinind. Ai nevoie de o pătură?

— Nu, mulțumesc, acum e mai bine.

Frecându-și viguros brațele, Kate se rezemă de

marginea șalupei, ca să-l poată privi mai bine. Profilul lui puternic, cu buclele blonde fluturând în vânt, o umplea de mândrie, și se pomeni zâmbind.

— N-am prea avut ocazia să mă distrez în ultima vreme, spuse el, ridicând din umeri. Îți mulțumesc că mi-ai oferit o scuză.

Se vedea clar cât se mândrea Sam cu Sea Ray-ul său de șase metri. Nu era o șalupă luxoasă, nici măcar nouă, dar era sigură și-și atingea onorabil scopul.

Kate râse.

— E greu să-i ferești pe orășeni de dezastre, nu?

— Pe tine? Nu mi-ai creat nicio problemă, Kate.

— Sincer?

— Să zicem doar că m-ai ajutat să rămân în alertă.

Sam opri motorul complet, iar Kate se întoarse în fotoliu, pentru a admira priveliștea.

— Ce liniște e aici, spuse ea, simțind cum se relaxa în legănatul ritmic al bărcii.

În sfârșit, Sam se întoarse spre ea.

— Dacă acum îți place, ar trebui să vezi cum e în oricare altă perioadă a anului. Iarna, când e plin de zăpadă, Bear Loop ar putea câștiga premiul întâi la un concurs Norman Rockwell. Primăvara, lemnul-câinesc și florile îți taie respirația. Vara, desigur, e sezonul de vârf. Iar toamna... cu munții plini de copaci ruginii... Toamna e cea mai spectaculoasă.

— Nu văd multe cabane sau case pe-aici, observă Kate. Suntem destul de izolați, nu-i așa?

— Mă rog, pe partea asta a lacului e o rezervație

naturală, răspunse el, arătând peste umăr. Și ai dreptate, nici chiar pe malul nostru nu există prea multe case. Sperăm să rămână așa.

Kate profită de ocazie și spuse, pe un ton voit nonșalant.

— Hannah a spus că muntele e al tău. Asta înseamnă că e proprietatea ta?

Râzând, Sam își feri ochii.

— Ei, are dreptate, într-un fel. E adevărat că familia mea deține multe proprietăți în Bear Loop și-n împrejurimi. Dar, ce Dumnezeu, Kate, adăugă el, scrutând cu privirea întinderea imensă din jurul lor. Uită-te-n jur. Nimeni n-ar putea să fie cu adevărat *proprietarul* acestor munți.

— De când e aici familia ta?

— Ia să vedem... murmură Sam, cu fruntea încrețindu-i-se de gânduri. Am mai încercat o dată să calculăm. Din câte ptiiu eu, sau stră-străbunicul, sau stră-stră-străbunicul a fost primul care a jalonat un teren. Totuși, proprietățile s-au acumulat în timp.

Kate se aplecă înainte, întrebându-se de ce povestea părea atât de vagă.

— Dar cum de *nu* știi al câtelea strămoș era? N-a trecut chiar atât de mult timp. Nu ai pe cine să întrebi?

Sam coborî un moment ochii, înainte de a privi din nou un punct îndepărtat din spatele ei.

— Viața în munți e grea, Kate. Unii oameni trăiesc atât de mult, încât sunt considerați „bătrâni” după standardele celor mai mulți, iar alții mor cu mult înainte de

a atinge media de vârstă. Abia mi-o amintesc pe una dintre bunicile mele. Mama mea a murit când eram adolescent, iar tata, acum câțiva ani. Îmi pare rău că nu m-am gândit să întreb mai multe despre genealogia familiei înainte de a muri tata. Mamaia nu mi-e de prea mare ajutor. E o femeie practică – zice că niciodată n-a avut motive să-și încarce memoria cu asemenea lucruri.

— Îmi pare rău de ce aud. Despre părinții tăi, vreau să zic, adăugă ea, stăpânindu-și impulsul de a-l lua de mână. Sam, n-am vrut să mă amestec în ceea ce nu mă privește.

— E-nregulă, răspunse el, bătând-o pe dosul mâinii. Nu mă deranjează să vorbesc despre ei. Părinții mei au fost din capul locului un cuplu ciudat. Proprietatea s-a transmis în ramura dinspre tata a familiei. Mama era o fată de la oraș. „Venetică”, îi ziceau. Venea din lumea banilor, învățase la cele mai bune școli de fete. Dar era foarte independentă și încăpățânată. A venit la munte cu nu știu ce grup de la biserică. A petrecut vara aici și s-a îndrăgostit. Nu mai e nevoie să-ți spun că părinții ei n-au fost de acord. Singurul lucru pe care-l detesta la munte era lipsa posibilităților de învățământ pentru atâția dintre localnicii de-aici. Credea enorm în învățătură. Cred că voi două ați putea avea multe în comun.

Rostise aceste cuvinte cu un zâmbet, făcându-i cu ochiul, iar complimentul neașteptat o făcu pe Kate să roșească. Era clar că Sam are o mare considerație pentru mama lui.

— Deci, Mamaia și Annie sunt singurele rude pe care le mai ai pe-aici?

— La Bear Loop, da. Mamaia mai are câțiva nepoți și nepoate care locuiesc în apropiere. De fapt, un dintre nepoate vine cu cei trei copiii ai ei să petreacă Thanksgiving-ul împreună cu noi. Ceea ce-mi amintește: ești invitată cordial la noi de sărbători – dacă nu ai alte planuri, bineînțeles.

Ca reacție la oferta lui Sam, Kate rămase un moment derutată.

— Atâția oameni în cabana aceea mică? Și unde vor dormi cu toții?

— Iubito, va fi cea mai mică întrunire de familie pe care am avut-o de ani de zile! De fapt, anul ăsta va fi floare la ureche în materie de dormit. Toate musafirele vor fi de sex feminin.

Deși invitația o bucura, Kate nu plănuia să stea atât de mult. Totuși, când toți se deranjaseră atâta s-o primească, ar fi fost nepoliticos să dea bir cu fugiții.

— Îți mulțumesc, Sam. Aș veni cu mare plăcere. Am s-o sun pe Mamaia, ca s-o-ntreb dacă are nevoie de ceva.

Ochii lui Sam licăriră, iar o sprânceană i se arcui.

— Nu sunt telefoane, Kate. Ai uitat?

— Nici porumbei voiajori?

— Se pare că va trebui să faci încă o excursie pe jos, remarcă el, râzând.

Apoi adăugă, mai serios:

— Iar dacă ești isteță, Kate, o vei face în fiecare zi cât ești aici. Chiar și după ce ți se repară mașina. Cutreieră muntele cu piciorul. Cutreieră-l până devine o parte din tine.

Glasul lui scăzuse atât de mult, încât Kate făcu un efort pentru a-i auzi ultimele cuvinte, dar pasiunea din tonul lui era inconfundabilă. Oftând, își rezemă capul de peretele șalupei. Nu contopirea cu muntele o îngrijora cel mai mult.

* * *

La ușa cabanei, Kate își trase respirația. Sam o lăsase pe micul ponton al lui Jack Malone cu doar câteva minute, ca să „abordeze cabana și din altă direcție. De pe debarcader, Kate abia reușea să distingă acoperișul casei printre copaci, dar era dispusă să încerce. Și se descurcă destul de bine. Nu trebui să se oprească decât de două ori, ca să-și tragă respirația, în timp ce urca lungul șir de trepte rustice.

Zilele de muncă prelungită de-acasă o siliseră să renunțe la cele trei ședințe de aerobic pe săptămână.

— Mare greșeală...! spuse ea printre gâfâieli.

De ce i se părea că nu putea face nici cel mai simplu lucru, pe munte, fără să aibă probleme? *Ei bine*, își spuse ea, *atâta vreme cât sunt hotărâtă să rămân plecată o săptămână, pot măcar să încep să-mi revin în formă. Vorba aia - minte sănătoasă în trup sănătos...*

Când simți că funcțiile respiratorii i se mai restabiliseră, Kate își dădu seama că privea fix spre stiva de lemne de lângă ușa. *Uite, cu asta pot să mă reabilitez*, își spuse ea satisfăcută. Sam plecase înapoi la debarcader, ca să-l aștepte pe Leonard, urmând apoi să vină la cabană

pentru a o ajuta la aprinsul focului. N-ar fi fost surprins să-l găsească deja arzând, când sosea?

Cât de greu putea fi?

* * *

Sam își parcă jeep-ul deasupra treptelor care coborau la cabana lui Kate. În timp ce cobora din mașină, își spunea același lucru ca în tot timpul drumului pe munte: abia aștepta s-o revadă, deși se despărțiseră doar de-o jumătate de oră. Debarcaderul, camerele lui din spatele magazinului, toată lumea lui restrânsă și confortabilă, nu-i mai erau de ajuns.

Păși pe veranda din spate, pregătit să bată la ușă, când se opri. Privind prin fereastra mică a ușii, nu văzu aproape nimic.

Numai fum.

Cabana era plină de fum.

Capitolul 5

Sam mormăi o înjurătură și deschise ușa, împingând-o atât de tare încât aproape îi înfipse clanța în peretele de alături.

— Kate! strigă el, cu mintea în plin tumult.

Dumnezeule, dacă i se întâmplase ceva...

— Kate, mă auzi?

Știa că striga, dar pătura groasă de fum părea să-i difuzeze și să înfunde rezonanța profundă a glasului. Cu ochii usturându-l, abia reuși să ajungă până la chiuvetă, ca să ia un prosop și să-și acopere nasul și gura. Tocmai ieșise din bucătărie, când vocea ei îl atrase în camera mare.

— Sam? Tu ești?

Sam porni cu mișcări țepene în direcția dincotro se auzea sunetul, pășind apăsător de se zgâlțâiau podelele.

— Kate, unde ești?

— Aici, sus!

Vocea ei era tremurătoare, iar silueta din capătul scării abia se distinge.

— Așteaptă acolo! îi ordonă el, în timp ce se împleticea prin camera mare și pe trepte. Nu văzuse nicăieri foc, deci presupunea că era nevătămată. Aruncând în lături prosopul, o cuprinse de talie cu o mână, iar cu cealaltă îi apucă brațul. Fără o vorbă, o conduse repede la parter, scoțând-o din casă pe ușa bucătăriei. O dată ajunși afară, dădu drumul aerului pe care-l reținuse în plămâni, tușind rar în timp ce înghițea cu lăcomie aerul curat.

Kate tușea și ea, dar nu putea să uite felul cum

arătase Sam când alergase s-o salveze. Aerul din mansardă era încă mult mai neafumat decât cel de jos, așa că se retrăsese acolo ca să deschidă o fereastră, căutând și ceva cu care să-și acopere gura. Judecând după tusea și ochii roșii ai lui Sam, ea ar fi trebuit să-l ajute pe el să iasă. Tocmai se pregătea să facă o glumă pe această temă, când Sam își deveni îndeajuns ca să-și lase frâu liber furiei.

— Ce *dracu'* ai făcut?

Nu-i așteptă răspunsul. Smulgându-i din mână masca improvizată, se repezi înăuntru în cabană.

Kate rămase pe loc, încercând să-l urmărească din privire prin fumul tot mai dens. Mai întâi, Sam se opri la o fereastră a bucătăriei. Apoi păru să se îndrepte spre ușa glisantă dinspre terasă. Dar, după ce ajunse în camera mare, coti după colțul scării spre mansardă, iar Kate îl pierdu din vedere.

Se așeză pe trepte. Peste câteva minute, Sam apăru din nou, închizând ușa după el. Se așeză alături și-și șterse sudoarea plină de funingine de pe față.

— Of, măi Kate... găfâi el, tușind din nou. De ce nu m-ai așteptat pe mine? Ce s-a întâmplat?

Kate simți tremurul care-i începea în brațe, așa că-și ținu mâinile în poală, ca să-i rămână nemișcate.

— Sam, hornul *trebuia* să fie deschis, și n-am făcut decât să aprind focul, cu niște șervețele și prosoape de hârtie...

— Șervețele? repetă el pe un ton neîncrezător. Ai aprins focul cu *șervețele*?

Clătină din cap, începând să murmure o serie de

cuvinte care, din fericire, rămaseră neauzite.

— Păi... da, dar mi-a fost teamă că buștenii nu se vor aprinde dacă nu folosesc ceva care ia foc ușor, așa că...

Lăsă fraza neterminată, când văzu că Sam continua să-i evite privirea. Era furios de-a binelea. Și avea toate motivele. Se făcuse de râs în ultimul hal față de el. Kate își mușcă nervoasă buzele, înțelegând în sfârșit ce prostie făcuse. La început nu se alarmase, pentru că nu vedea nicio flacăra. Dar revelația bruscă a faptului că ar fi putut muri asfixiată cu fum abia începea să-și facă efectul.

Îl privi din nou pe Sam, dar acesta se uita la stiva de lemne de lângă ușă. Un moment mai târziu, se ridică de pe treaptă, pornind într-acolo. Luă un lemn și-l agită în direcția ei, și mai încruntat.

— Ai luat lemne de-*aici*? întrebă el cu glas răgușit.

Spinarea lui Kate deveni puțin mai rigidă.

— Păi, da, proasta de mine, de ce Dumnezeu să-mi pierd vremea cu lemnele, când cabana-i plină cu mobilă numai bună de pus pe foc?

— Nu-mi arde de glumă, Kate. Lemnele sunt ude de la ploaia de azi-noapte. Trebuia să iei din mijlocul stivei.

Kate tocmai se pregătea să arunce un „și de ce nu mi-ai spus?”, când își dădu seama că nu-i avuseseră ocazia. Ea era cea care se mocoșise să aprindă focul fără ajutorul lui.

Sam puse lemnul la loc în grămadă și respiră adânc de câteva ori. Trebuia să-și păstreze cumpătul. Furia n-ar fi schimbat ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple. Dar - fir-ar să fie, s-ar fi putut atât de ușor să pățească ceva, sau chiar să... nici măcar nu-și putea duce gândul până la

capăt.

Rămaseră amândoi tăcuți un timp.

— Mă duc în casă, spuse el în cele din urmă, trecându-și mâna prin păr. Vreau să văd dacă a început să se aerisească.

Pe fața lui Kate se ivi o expresie nedumerită.

— Dar ai închis ușa. Nici măcar n-ai deschis-o pe cea de la terasă.

Zâmbi ușor, crispat, în pofida nervozității. Nu se putea stăpâni.

— Pe unde crezi c-a ieșit fumul, Sam?

Sam își dorea să-i poată arunca sarcasmul înapoi în față, dar era prea obosit.

— Prin gura de aerisire din pod. Am crăpat fereastra bucătărie ca să tragă curentul, dar toate celelalte trebuia să rămână închise.

Kate ridică din umeri și nu mai spuse nimic.

— Lasă, că știu! rosti el, ridicând mâinile. Nu știai că *există* o gură de aerisire. Așteaptă aici! îi ordonă.

— Aștept pe dracu'! ripostă Kate. Am și eu dreptul să văd dezastrul pe care l-am produs!

Pe buzele lui Sam se ivi un zâmbet, în timp ce intra în casă, clătinând din cap. Bine măcar că avea simțul umorului. În fond, acesta era aproape la fel de important ca simțul logic.

Fumul continua să-i incomodeze, dar situația se ameliora. Începură să deschidă ferestrele și ușile, lăsând să intre aerul curat și rece.

— Acum *chiar* ai nevoie de un foc. Îl aprind eu, spuse

el, aruncând spre un scaun bluza cu care-și acoperise fața.

Apoi se opri, privind-o cum zbura prin aer și cădea. Avea un miros atât de plăcut – mirosul lui Kate... După care, parcă amintindu-și din nou de motivul pentru care trebuise s-o folosească, strigă mai tare:

— Mă duc afară să-ți aduc niște lemne *uscate*. Voi lipsi mai puțin de treizeci de secunde. Nu băga nimic în priză. Nu renova cabana. Nu te atinge de nimic. De *nimic*! Ai înțeleș?

Respira greu din nou, descărcându-și ultimele urme de adrenalină – pe gură.

— Ei, Sam! exclamă Kate, amuzată de expresia lui descumpănită. Am impresia că te interesează soarta mea!

— Pe dracu', *habar n-am* ce-ai să faci în clipa următoare! Ești în stare să dai foc întregului munte, până-n temelii! A, sunt sigur că *tu* n-ai să pățești nimic! Siguranța celorlalți mă îngrijorează!

Aruncă o privire grăbită prin jur, parcă impunând camerei să rămână neschimbată până la întoarcerea lui.

— Și cu mizeriile astea ce-i? întrebă el, arătă spre o revistă „*Playgirl*” care scăpase de foc. Așa vă distrați voi, cei de la oraș?

Kate îi urmări privirea, complet umilită. Tocmai pe aceea trebuise s-o vadă – și nici măcar nu era a ei! Buzele i se mișcă mut, în timp ce încerca să formeze o propoziție coerentă. Dar Sam ieșise deja pe ușă.

* * *

Sam stătea de câțva timp pe verandă, în întunericul care se lăsa, întrebându-se de ce nu-l mai părăsea furia. Clătină din cap și, privind stiva de lemne, îi dădu un șut furios cu vârful bocancului. Își acoperise fața cu bluza lui Kate. Simplul gând la silueta ei cu curbe delicate învăluită în materialul subțire îi stârnea un val de dorință năprasnică.

Și revista aia! Chiar citea asemenea porcării? Cumva, nu părea genul. Sigur, nu puteai ști niciodată. Dar, dacă-i plăcea așa ceva...

Se aplecă să dea la o parte câteva lemne umede, pentru a ajunge la cele uscate. Își simțea pantalonii, strânși pe picior, și mușchii brațelor flexându-se sub greutatea buștenilor. Un moment, se întrebă ce părere o fi avut Kate despre fizicul lui și dacă-l compara cu...

* * *

Când Sam intră, Kate stătea pe un scaun, în fața focului. Lipsise atât de mult, încât se temuse că o lăsase de izbeliște, că plecase. Ajunsese să depindă de prezența lui. Cum ar fi fost șederea ei la munte fără el? Dacă-l înfuriase atât de tare încât să plece... Nu-și putea explica de ce o tulbura atâta un asemenea gând.

— Acum ești gata pentru lecție?

Glasul lui profund, masculin, o smulse din gânduri. Era mai calm, mai potolit. Și deodată, Kate își dădu seama că părea aproape sfios.

— Promit să fiu atentă, să trăiți! răspunse ea, cu un

salut milităresc.

Sam puse buștenii lângă șemineu, apoi se întoarse spre ea, cu un zâmbet în colțurile buzelor, bătând cu palma locul de lângă el, pe podea.

— Vino aici, Kate, o chemă.

Sunetul vocii lui o străbătu ca un val unduitor.

Se așeză pe covor, mult mai aproape decât era necesar ca să-i urmărească instrucțiunile.

— Într-adevăr, focul se aprinde cu surcele, Kate. Dar șervețelele nu sunt bune. O parte din fum a ieșit din ele. N-ai niște hârtie de ziar?

Nu avea - dar avea ceva mult mai potrivit. Luă revistele care o făcuseră să se simtă atât de penibil.

— Poftim, spuse ea. Hannah mi le-a pus în bagaj. Are un simț aparte al umorului.

— S-a făcut! zâmbi Sam.

După ce-i arătă în amănunt, cu toate explicațiile necesare, cum se aprindea focul, rămaseră așezați unul lângă altul până când căldura începu să devină incomodă.

— Mda, mă rog... spuse el, ridicându-se în picioare.

Îi întinse mâna lui Kate, ca s-o ajute. Dar nu era pregătită pentru forța cu care o trase și nu-și putu regăsi echilibrul destul de repede. Se răsturnă peste el, iar brațele lui o încercuiră protector.

— Scuză-mă, spuse Sam cu glas răgușit. Ești atât de ușoară... adăugă el.

Și, pentru un timp, acesta fu ultimul lui gând coerent.

Senzația trupul ei lipit de al lui era insuportabilă. Știa că ar fi trebuit să-i dea drumul - dar, în schimb, simți că

brațele i se încordau, trăgând-o și mai aproape.

Kate ridică privirea, sfredelindu-l arzător cu ochii ei atât de verzi... Buzele i se despărțiseră ușor, iar Sam simți că respira în același ritm cu ea, inhalându-i dulceața fiecărei răsufări. Brațele lui o strânseseră și mai tare, apoi mâinile i se ridicară în susul taliei ei. De pe buzele lui Sam scăpă un scâncet ușor, când degetele lui îi atinseră sâni.

Un trosnet puternic al lemnelor din șemineu îl readuse la realitate. Sam trebui să facă un mare efort de voință pentru a se desprinde de ea. Știa că trebuia s-o facă, pentru binele amândurora.

— Kate... șopti el, văzându-i privirea nedumerită.

Apoi, puțin mai tare:

— Cred că ar fi mai bine să plec.

Kate își dresе vocea, ferindu-și ochii. După ce-și îndreptă puloverul, făcu un efort să-l privească. Pe chipul lui se combinau deruta și frustrarea.

— Sam, nu... nu trebuie să se mai întâmple asta. Dacă situația dintre noi ar fi mai destinsă... în fine, cred că ar fi mai înțelept așa.

— Într-adevăr, răspunse el, retrăgându-se și mai mult. S-ar putea ca acum să fie mai bine așa. În fond, nu vei sta mult aici și cred că niciunul dintre noi nu e genul care... să ia lucrurile superficial.

Kate îl conduse până la ușă, rămânând la câțiva pași distanță, iar după o despărțire cordială, deși nu foarte grăbită, Sam plecă. Închizând ușa în urma lui, Kate trase storul. Apoi se rezemă de ușă, cu puterile secătuite.

— Ajutor... șopti ea.

Într-adevăr, Sam o aprinsese să aprindă focul.

* * *

În după-amiaza următoare, stăteau împreună așezați pe ponton, când în fața lor apăru o casuță plutitoare. Arăta ca o casă pentru păpuși, cu o verandă mică în față și, în loc de curte, apă. Kate o privi cum se apropia încet, și se întrebă cum trăiau locuitorii ei.

— Sam, aia e într-adevăr casa cuiva?

Dar Sam, care era ocupat să-i studieze profilul, nu auzi nicio vorbă.

— Sam, casa aceea... chiar locuiesc niște oameni în ea, tot timpul?

Fără tragere de inimă, Sam întoarse capul, privind peste apă.

— E casa lui Jeb Hawkins. Locuiește acolo, cu soția și cei trei copii.

— Copii?

Uimită, Kate se îndreptă de spate, privind cu mâna pusă streășină la ochi.

— Acolo locuiesc și niște copii?

La o privire mai atentă, observă acoperișul peticit și balustrada ruginită, pe care erau întinse la uscat niște scutece.

— Ce fel de viață mai e și asta?

Sam ridică din umeri. Erau atâtea aspecte ale vieții la munte pe care Kate nu le înțelegea...

— Vin la mal ori de câte ori vor, iar copiii se pot juca

afară. Există destule locuri unde pot acosta. Pescuiesc, vânează, iar alte lucruri necesare le obțin la schimb. Sunt proprietarii casei. Și au o viață fericită, Kate. Eu, unul, nu mi-aș alege același stil de trai, dar poate că nici Jeb n-ar vrea să facă schimb de locuri cu mine.

— Bine, de acord... răspuse Kate, după un moment de gândire. Jeb și soția lui își iubesc căsuța plutitoare, dar cu copiii lor cum rămâne? Nu se duc la școală? Au vreo ocazie să-i întâlnească pe alții de vârsta lor?

— Kate, ei au un stil de viață diferit. Nu spun că e întotdeauna plăcut. Nu este. Pe plan material, familia Hawkins e una dintre cele mai sărace de pe-aici. Dar vei găsi alții ca ei oriunde te duci, la țară sau la oraș - oameni care nu trăiesc decât pentru a supraviețui. Poată că diferența cea mai mare e aceea că, aici, toți se cunosc între ei. Și se ajută. Jeb poate trăi așa fiindcă vrea, sau silit de împrejurări, dar întotdeauna poate conta pe vecini la nevoie.

— Ai spus că e fericit.

Sam întoarse capul spre ea, cu o expresie serioasă.

— E fericit de fiecare dată când le pune soției și copiilor pe masă o mâncare omenească. E fericit când le poate fi cald iarna. E fericit că-i viu, Kate.

Kate tăcu un moment, continuând să urmărească din ochi casa. O fetiță în rochie gri ieși pe verandă și, după ce turnă în lac o găleată de apă murdară, se întoarse în casă.

— Cutiile alea pe care le încărcăți în camion ieri, tu și Leonard... Ce erau?

Oftând, Sam se lăsă înapoi, rezemându-se în mâini.

— Exact ceea ce crezi. Conserve, alimente de bază, haine călduroase. Aici, pe munte, suntem un grup strâns unit. Suntem mândri, dar avem grijă de ai noștri. Iarna e aspră, când te ocolește norocul.

Kate privi casa până când dispăru după o cotitură a malului. Oare viața ei era mult mai fericită decât a acelor oameni – sau doar mult mai complexă?

— Sam, nu te simți niciodată vinovat pentru că ai atât de multe?

— Nu cred că „vinovat” e cuvântul cel mai potrivit, spuse el încet. Poate că un termen mai adecvat e „responsabil”. Simt că am o anumită responsabilitate față de oamenii ăștia. Și nu vreau să par condescendent. Atâta doar că, indiferent cine ești, indiferent cât noroc ai în viață, e foarte important să-l dai mai departe. Iar dacă dau mai mult, o fac numai fiindcă am mai mult, nu pentru că aș fi un om mai bun. Dacă privești lucrurile așa, adăugă el, de fapt nici nu dau destul.

În sfârșit, se ridică în picioare.

— Ei, e timpul să vedem ce se-aude cu mașina aia a ta.

Îi dădu mâna, pentru a o ajuta să se ridice și ea, dar imediat și-o retrase, amintindu-și cele întâmplate în seara trecută. Strânse pumnii, înfundându-și-i adânc în buzunare salopetei.

Prietenia dintre ei se făgăduia a fi foarte instabilă.

* * *

În dimineața zilei de Thanksgiving, Kate stătea

așezată pe spațioasa verandă din față a Mamaiei Lou, privindu-i pe Sam și Leonard cum ajutau doi copii mici să coboare de pe ponton într-o barcă. În seara trecută sosise, pentru o săptămână, nepoata Mamaiei, Louise. Cele două fetițe erau ale ei. Louise se afla în cabană, cu a treia fetiță, care era prea mică pentru a înțelege că la bordul unei bărci trebuia să fie cuminte.

Lui Kate i-ar fi plăcut să-i însoțească, dar voia și s-o ajute pe Mamaia la pregătirile pentru masa sărbătorească. Mamaia avusese bunătatea de a-i împărtăși câteva rețete, iar Kate constatasese, spre propria ei surprindere, că existau foarte multe lucruri pe care dorea să le învețe de la bătrână.

— Acușica io fac umplutura, Kate! se auzi din casă vocea Mamaiei.

— Spune-mi cu ce pot să te ajut, răspunse Kate, intrând în bucătărie; îi ceruse anume s-o învețe cum se prepara delicioasa umplutură de pecan.

— Începe să mărunțești nucile, acolo, cu Louise, o instrui Mamaia. Annie fată, tu-ncepe să fărâmițezi pâinica.

Și astfel lucra toată patru, până când bărbații se întoarseră cu fetițele. Kate se simțea minunat în bucătăria Mamaiei Lou. Mirosurile - curcan, ceapă, dovleac și scorțișoară - erau delicioase. Iar în cabană era atât de plăcut! Lămpile cu gaz își amestecau văpaia blândă cu lumina electrică. Iar Mamaia, după cum descoperise Kate, era o gospodină extraordinar de talentată. Avusese surpriza să constate că și Louise era o femeie interesantă. Arăta simplu și banal, și era atât de slabă încât sarcina i se

cunoștea încă din primele luni. Timidă, vorbea încet, dar era citită și foarte inteligentă. Făcuse liceul doar pe jumătate, dar citea zilnic ziarul local din Trumble și nu lăsa să-i scape nicio revistă sau carte pe care putea pune mâna. Prin urmare, Kate își petrecu timpul la bucătărie, conversând cu Louise despre diverse evenimente actuale.

După întoarcerea copiilor, casa deveni un adevărat balamuc, iar hărmălaia continuă până când Mamaia anunță că masa era gata. Kate se pomeni așezată lângă Sam, lucru surprinzător, întrucât ea însăși repartizase locurile la masă și anume își rezervase unul cât mai departe de el. Annie, însă, ajunsese la masă înaintea ei, ocupându-i prompt scaunul. Nu mai rămăsese decât locul de lângă Sam.

După ce se așezară, toți întoarseră capetele spre Mamaia. Se lăsă o tăcere adâncă, respectuoasă, risipită doar de trosnetele focului din cămin. Mamaia își lăsă capul în piept și toți îi urmară exemplul.

— Milostive Doamne, începu ea, cu voce scăzută și umilă. Ne-am adunat aici în astă zi de mulțămire ca să-ți slăvim numele. Binecuvântările Tale îs nenumărate, Doamne. Draga noastră Louise e cu noi, și cele trei mititele ale ei, sănătoase și fericite. Un nou prunc pe drum e îndeosebi binevenit. Sam și Annie ai mei îs bine și în putere, prin grija Ta. Leonard ni s-a alăturat în astă zi de mulțămire, și ne bucurăm cu osebire s-o primim pe Kate în casa noastră. Îi o bucurie pentru noi toți, și ne mândrim s-o socotim parte din familie. Am avut parte de un an bun, Doamne. Și din nou îți mulțămim pentru darurile și

binecuvântările tale. Amin.

Un cor de „amin”-uri răsună încet din jurul mesei, însă Kate nu-și putu găsi graiul. Abia reuși să răspundă în șoaptă, simțind cum ochii i se umpleau de lacrimi. Își mușcă buza, apoi simți mâna lui Sam atingându-i piciorul. Degetele lui puternice îi strânseseră coapsa și, câteva clipe, numai acea mână o ajută să-și țină firea.

După ce-și reveni, Kate își rezemă mâna peste a lui, strângând ușor. Și, în continuare, savură masa cu nespusă plăcere.

* * *

Noaptea, târziu, Kate zăcea în pat trează, cu gândul la drumul până la cabană, la lumina lunii, și la felul grăbit cum își luase rămas-bun de la Sam, pe verandă.

O, Sam, îi spunea ea în gând. Nu ți-ai dat seama? Mă gândeam la lumina lunii în părul tău. Voiam să-ți ating fața, să-ți cuprind capul în mâini, să-ți sărut gura minunată...

— De ce, șopti ea, cu un oftat adânc scăpându-i de pe buze. De ce te doresc atât de mult? De ce-mi doresc ceea ce nu pot avea?

Era atât de încordată, încât îi venea să sară din pat și să deschidă larg fereastra. Voia să simtă aerul rece al nopții, răcorindu-i trupul și curățindu-i mintea.

Dacă ar fi făcut acest lucru – chiar în acel moment – ar fi auzit duduitul nervos al Sea Ray-ului de șase metri care gonea cu disperare peste apele lacului, în noapte.

Capitolul 6

Sam își făcuse de lucru pe la debarcader cât de mult timp putuse. Terminase toate treburile care-i putuseră trece prin minte și chiar o ajutase pe Mamaia să măture prin magazin. Din când în când, se întrerupea din ce făcea și mergea până la marginea parcării de pământ bătătorit și pietriș, pentru a privi în lungul drumului. Însă nu vedea nici urmă de Kate.

— Te-nvârți ca un taur în țarc, comentă Mamaia de la tejghea. Mă scoți din țâțâni.

— Asta-i o zi prea frumoasă ca să stau închis aici, răspunse el cu falsă nevinovăție, în timp ce puneă mătura lângă ușa magaziei.

— Atuncea, ieși afar'! Nu te-oprește nimeni să te duci s-arunci o privire.

— Zău? Și după ce să mă uit?

— Nu după „ce”, băiete. După *cine*!

Sam îi aruncă Mamaiei o privire tăioasă, încruntându-se cât putea de feroce.

— Deșteaptă te mai crezi.

— Ba că mi-s, băiete, ba că mi-s. A dracului de deșteaptă. Și-acuma, du-te și vezi ce-are de gând. Na, ia și cutia cu ăste lumânărici și du-i-le. A zis că tare i-au mai plăcut ălea de la Thanksgiving. Și-acușica, dă-i bătaie! valea!

„Babetă băgăcioasă!” își spuse el, în timp ce ieșea pe ușă.

Apoi zâmbi. Mamaiei nu-i scăpau multe; totuși îl

stânjenea gândul că sentimentele lui pentru Kate erau atât de evidente.

Kate. Știa că-l evita. Uneori, acest gând îl scotea din minți, dar putea să accepte asemenea sentimente. Abia când începea să aibă o senzație de gol aproape insuportabilă îl cuprindea îngrijorarea. Își tot spunea că în curând Kate avea să plece înapoi la oraș. Și totuși, în clipa când n-o vedea apărând la debarcader, pornea s-o caute.

Apoi, îi veni o idee. Dacă avea vreo problemă? După câte i se întâmplaseră, așa ceva ar fi fost foarte posibil. Ba nu... mai bine doar *probabil*.

Sam grăbi pasul. Dacă pățise ceva, sau era bolnavă? O luă direct spre jeep. Era cel mai rapid mijloc pentru a ajunge la cabana ei.

* * *

În clipa când ajunse pe culmea colinei și opri motorul, auzi muzica. Bee Gees urlau de se-auzea peste tot lacul. Sunetul acela era atât de deplasat în peisajul montan vast și pustiu, încât îi dădea fiori. Pur și simplu nu se potrivea, și pace.

Sam trânti portiera mașinii și coborî în fugă treptele. Bătu la ușa din spate. Apoi, punându-și mâinile căuș lângă ochi, își apropie chipul de geam, dar nu reuși să vadă nimic. Judecând după volumul muzicii, Kate n-avea cum să-i fi auzit ciocănitul în ușă. Iar ușa era încuiată.

Ocoli cabana pe verandă, simțind nevoia să-și acopere urechile. De ce Dumnezeu deschisese boxele exterioare?

Dar nu stătu să se gândească la asta, oprindu-se să se uite prin geamurile de la ușa terasei. Inima aproape că i se opri în loc, când văzu trupul lui Kate bățându-se în ritmul muzicii. După o clipă, dându-și seama că făcea gimnastică – și nu se electrocutase, așa cum crezuse el în primul moment – Sam își îngădui plăcerea de a o privi câteva momente.

Kate stătea întoarsă cu spatele, dându-i posibilitate de a-i admira silueta. Picioarele cu mușchi bine tonificați și spatele ferm îi erau accentuate de dresul din spandex mulat pe trup. Ritmul și mișcările trupului îi răscoleau lui Sam toate simțurile, iar sângele începu să-i pulseze prin vene după tactul percuțiilor care vibrau din difuzoare.

Deodată, Kate se întoarse, iar Sam zâmbi larg la vederea imaginii ei frontale. Abia după o secundă își dădu seama că zbierase. N-o auzea, dar mâna ridicată la gură și groaza din ochii ei spuneau totul. Se retrase de lângă ușa, lăsând soarele să-i lumineze trăsăturile. Un moment mai târziu, ușa se deschise.

Kate, care începuse deja să-i spună vreo două și mai multe pentru că o speriasse așa, constată că muzica disco puternică îi acoperea cuvintele. Rămase cu gura căscată, retrăgându-se în cameră. Nu-și dăduse seama că muzica ei se auzea peste tot lacul și munții din jur. Sam se repezi pe lângă ea să închidă stația stereo și amândoi așteptară ca bătăile inimilor să le revină la normal, în tăcerea asurzitoare care se lăsase.

— De unde se-auzea toată muzica aia...? întrebă Kate, ștergându-și cu dosul mâinii sudoare de pe frunte.

— Cred că toate sălbăticiunile de pe-aici, pe-o rază de câteva mile în jur, se întreabă același lucru.

— Vorbesc serios, Sam. Întotdeauna se-aude și afară când îi dau drumul înăuntru?

— Nu, răspunse el, privind diversele butoane și afișaje ale aparatului. Se pare că ai apăsătorul ăsta de-aici, adăugă, arătându-i-l pe cel la care Kate își amintea că umblase înainte de a începe ședința de aerobic.

Kate se încruntă un moment, dar imediat își aminti furia de adineaori.

— Sam, m-ai speriat de moarte! De ce mă pândeai așa? Dacă aveam un pistol, acum ai fi fost mort.

Sam, însă, rămase netulburat.

— Dacă aveai un pistol, iubito, ți l-aș fi luat din prima seară când ai venit aici.

Furia lui Kate se risipi, când îi veni un nou gând. Chiar ținuse o serenată întregului munte?

— O, Sam...! Se-auzea tocmai până la debarcader? De-asta ai venit aici?

— Nu.

Imediat, însă, Sam se blocă. Nu putea recunoaște că venise fiindcă-i fusese dor de ea.

— Nu tocmai... Mamaia mi-a spus să-ți aduc astea, spuse el ușurat, dându-și seama că avea în mână cutia cu lumânările. Apropo, am bătut la ușă. Dar tu erai puțin cam... absorbită.

Îi întinse pachetul, iar Kate îl luă.

— O, cât mi-au plăcut lumânările astea! exclamă ea. Știi, Mamaia le colorează chiar ea. Adică, de fapt... cred că

știi. A fost foarte frumos din partea ei că mi le-a trimis. Miros minunat, adăugă. Ridicându-le nas, cu ochii închiși. Cred c-am să aprind două diseară, la cină.

Sam simți un junghi cunoscut când o privi cum se îndrepta spre masă, strângând lumânările la piept. Se pomeni luându-se după ea, ca tras de un fir invizibil.

— S-ar putea să ai nevoie de ele la noapte, spuse el. Se apropie un front de furtună. Ploi torențiale. Cred că asta-i ultima dată cât mai vedem soarele, pentru multă vreme de-acum încolo.

— Ploi? Atunci cred că ar fi bine să ies și să explorez muntele cât mai am timp.

— Ce-ar fi să te duc eu, cu jeep-ul?

Își regretă cuvintele imediat ce le rostise, iar mintea lui începu o luptă fără sorti de izbândă cu gura:

Să pleci, asta ar fi mai bine. Las-o-n pace pe femeia asta, cu... spandexul ei mic și strâmt.

— Nu e nevoie să urmărm neapărat drumurile, și poți parcurge un teritoriu mai întins.

Te evită! De ce-i forțezi mâna?

— Haide, Kate, probabil că vacanța ta e pe terminate și mai sunt atâtea pe care nu le-ai văzut!

Pericol! Pericol! Pericol!

— Mi-ar face plăcere, Sam. Lasă-mă doar să mă aranjez puțin.

Kate intră în baie. După ce închise calmă ușa, se rezemă greoi de ea și închise ochii. Prin minte i se relua la nesfârșit propoziția *Nu e nevoie să urmărm neapărat drumurile*. Ce prostie făcuse! Avea să fie singură cu el -

depinzând de el întru totul. *Întotdeauna* când era complet dependentă de el, se întâmpla câte ceva. Trebuia să plece peste câteva zile, și nu făcea decât să-și îngreuneze situația. *Vacanța ta e pe terminate și mai sunt atâtea pe care nu le-ai văzut... atâtea pe care nu le-ai văzut... atâtea pe care nu le-ai văzut...*

La auzul acestor cuvinte, acceptase.

* * *

— Nu-i așa că-i magnific?

Sam stătea pe margine unei stânci ieșite deasupra prăpastiei, privind tabloul din fața lor. Se vedea clar leul, jos, și rezervația naturală de pe malul celălalt.

— Niciun semn al prezenței omului. Nicio cabană, nicio urmă, nicăieri.

Kate se apropie de el, agățându-se de geaca lui din piele de căprioară, prea speriată ca să se uite în jos.

— Câte cabane de vacanță sunt colo? N-am mai văzut nici țipenie de om, de când în venit.

— Cabanele sunt ale unor oameni care duc niște vieți foarte agitate, în oraș. N-ai să mai vezi pe nimeni până prin aprilie. Desigur, chiar și când sunt aici, nu e tocmai aglomerat. Nici chiar pe lac. De-acum și până la primăvară, nu-i vei vedea decât pe vânători, în pădure, și pe pescari, jos la lac.

— Cum au aflat despre locurile astea orășenii care și-au construit cabanele aici? Le-au cumpărat de la familia ta?

— Pe unele dintre ele. Tatăl meu a vândut mici parcele de teren, printr-un agent, după care un antreprenor local a construit cabanele. Totuși, tata n-a vândut prea mult. Însă a fost de ajuns ca să-mi poată plăti colegiul, în schimbul muncii pe care o prestasem la Bear Loop când eram în creștere. Urmând sfatul mamei, restul banilor i-a investit. Beneficiile i-au ajuns ca să plătească impozitele.

— Ei bine, mă bucur că a vândut unele loturi, altfel aș fi pierdut atât de mult! Într-adevăr, Sam, e o mare frumusețe!

— Ar trebui să vezi cum arată primăvara, când înfloresc lemnul-câinesc și toate florile de munte!

Kate se întreba dacă ar fi putut să mai revină vreodată. În primăvară părea să fie plăcut...

— Pe-aici nu sunt urși?

— În munții ăștia? Sigur că sunt. Dar nu și pe la noi. Vino.

Îi desprinsese degetele de haina lui, luând-o apoi de mână și pornind cu ea în josul pantei, spre jeep.

— Totuși, sunt multe animale mai mici, continuă el. Ai grijă să închizi bine ușile.

— Glumești? Le țin încuiate tot timpul.

— Știu. Ești de la oraș.

— Și oamenii de la munte nu fac la fel?

— Nu prea au de ce s-o facă.

Kate își continuă drumul, în tăcere. Iar povestea asta cu „de la oraș”, își spuse ea, în timp ce se urcau în jeep.

— Uite, îi arată Sam, ăla-i un uliu.

Priviră amândoi plutirea păsării de pradă peste vârfurile copacilor.

— N-am mai văzut de-o bună bucată de vreme unul din ăștia pe-aici. Probabil viețuitoarele mici au luat-o la picior.

Porni jeep-ul și începură să se hurduce peste stânci și prin zonele unde le-o permitea vegetația mai rară.

Kate își rezemă capul de spătar, lăsând soarele să-i încălzească fața. Probabil că era un loc minunat unde să-ți petreci copilăria. Apoi îi spuse lui Sam:

— Te invidiez pentru toate astea - atâta spațiu și libertate ca să te miști în voie...

Îi privi chipul cu piele netedă și trăsături armonioase, zâmbetul deschis. Un vânt ușor îi flutura buclele aurii care-i încadrau fața, Mirosul lui - săpun, piele și puțină sudoare de la un efort dinainte - se combina cu aroma pădurii purtată de vânt. Într-un fel, devenise asemenea munților care-i erau atât de dragi.

— Ei, prinde bine să ai un autovehicul cu dublă tracțiune. Vrei să conduci și tu un timp?

— Mașina asta n-are transmisie automată, răspunse Kate, arătând spre schimbătorul de viteze.

— Poftim? replică Sam, frânând brusc și întorcându-se spre ea. Nu știi cum să ambreiezi? Asta-i o treabă elementară, Kate. Ce ți s-ar întâmpla în caz de urgență?

Expresia lui serioasă o făcu pe Kate să râdă.

— Vrei să zici, de s-ar întâmpla dacă într-o zi descopăr că mașinii mele i-a crescut dintr-odată un ambreiaj?

— Nu. Dacă ești într-o seară, și partenerul... persoana

cu care ești a băut prea mult?

— Chem un taxi.

— A făcut un atac de inimă și trebuie să-l duci la spital.

— Sun la 911.

— Bine, ești pe o șosea părăsită, iar el trage pe acostament și sare la tine - cu o lucire feroce în ochi. Reușești să-l respingi, îl îmbrâncești afară din mașină, îi trănțești portiera în față și o încui. Și pe urmă, rămâi blocată înăuntru. Ce faci?

— Pornesc pe jos - după ce trec cu mașina peste el.

Kate începu să râdă afectat, mușcându-și buza pentru a nu izbucni în hohote. Era clar că Sam vorbea serios, dar ea nu reușea să-și dea seama care era marea problemă.

— Aha! Cum treci cu mașina peste el, dacă nici măcar nu știi s-o conduci?

— Păi... în fine, dacă aș avea forța fizică necesară să-mi împing partenerul jos din mașină, atunci mi-ar fi mult mai ușor să-l apuc într-un simplu-nelson și să-l *oblig* să mă ducă acasă!

— Treci aici și stai jos! îi ordonă Sam, deschizând portiera ca să coboare. Ai să-nveți doar de-amorul artei. Fiindcă va fi *distractiv*. Ai înțeles?

Kate se conformă. Și se distrahă incomparabil mai mult decât se așteptase. Sam o duse pe un tăpșan din susul pantei, deasupra cabanei, lângă pajiștea unde stăteau vacile. Era extrem de răbdător, chiar și când îi explica procesul pentru a unsprezecea oară.

— Nu, Kate. Eliberezi ambreiajul încet - ridici piciorul

în timp ce apeși pe accelerator. Nu prea repede, nu prea repede...

Motorul se bloacă.

— Bine, ești în prima. Auzi motorul? Mai ambalează puțin, apoi apasă pe ambreiaj. Acum, bagă într-a doua... nu, *într-a doua*. Asta-i a patra.

Motorul se bloacă iar.

Peste douăzeci de minute, Kate putea conduce în cerc prin centrul tăpșanului, trecând din prima viteză într-a doua. După alte câteva zeci de cercuri, putea opri, porni și ajunge până la viteza a treia. La sfârșitul ultimei ture, Sam aplaudă cu entuziasm, apoi o cuprinse într-o îmbrățișare zdrobitoare care o ridică de pe fotoliu.

— Ai reușit!

Când își retrase brațele, îi cuprinse capul între mâini, privindu-i cu drag fața. Ochii lui căprui îi sondau pe ai ei, citind în adâncurile lor tot ceea ce dorea să știe.

— Kate, Kate... șopti el răgușit.

Strânse din dinți și o privi fix, în timp ce pe chip i se succedau mai multe emoții contradictorii.

Apoi, la fel de repede, îi dădu drumul. Și, după ce-și schimbară locurile, fără cuvinte, o duse înapoi la cabană.

Se opriră în ușă, iar Kate, deși dorea cu disperare să-l invite în casă, își stăpâni cuvintele. Nici el nu insistă. De fapt, ezita chiar să se apropie de ușă.

— Să închizi bine ușile și ferestrele la noapte, Kate. Temperatura e în scădere. Se apropie furtună.

— Voi avea grijă. Și-ți mulțumesc pentru lecție.

Privirea lui Sam îi cutreieră trăsăturile delicate.

Câteva şuvițe de păr blond pal îi scăpaseră din coada-de-cal. Fu cât pe ce să întindă mâna pentru a i le aranja cu un deget, dar se abținu. Numai de-ar fi plecat mai repede, își spusese. Numai de-ar fi rămas acolo...

— La revedere, Kate.

— La revedere, Sam.

Apoi, mai încet:

— Îți mulțumesc.

* * *

Kate stătea pe verandă și privea cerul. Nori negri se apropiiau dinspre orizont. Vântul se întetea. Temperatura scădea într-adevăr, iar Kate își strânse mai bine pe trup jacheta crem.

Ar fi avut destule lucruri de făcut în cabană, dar gândurile îi erau neliniștite și tumultuoase, în ton cu starea de spirit a naturii.

Nu încăpea nicio îndoială. Trebuia să plece. Mare păcat că nu era genul de persoană care s-o poată șterge pe furis. Datora mulțumiri prea multor oameni. Și în special lui Sam. Data viitoare când îl vedea, avea să-i spună că pleca.

Simți primii stropi de ploaie și știu că era timpul să intre în casă. Tocmai deschisese ușa glisantă, când primul fulger violent sfâșie cerul. Kate începu să numere... Unu, doi, trei, patru, cinci. Apoi, tunetul bubuitoare, mai-mai să-i spargă timpanele, o expedie în cabană. Inima îi bătea nebunește. Tunetul păruse să răsună chiar de deasupra ei,

dar așa ceva nu se putea. Decalajul de timp fusese prea lung.

Kate înțelese imediat că o aștepta o noapte albă. *De ce n-am învățat să folosesc generatorul de rezervă?* se întrebă ea. Apoi: *O fi prea târziu ca să fac focul?* Dar toate lemele erau afară – și se udau... Kate puse radiatorul la maximum. Dacă se întrerupea curentul, poate avea să treacă un timp până când cabana se răcea complet. Se hotărî să aducă totuși înăuntru niște lemne, de astă dată din mijlocul stivei. Putea măcar să le pună la uscat, în orice caz.

Deschise stația stereo, dar îi era greu să se concentreze, cu tunetele bubuind deasupra, așa că opri muzica din nou. Rămase în mijlocul camerei, cu gândurile luându-i-o în mai multe direcții o dată. Ce-ar mai fi putut face?

Următorul fulger, urmat imediat de tunet, o făcu să se hotărască. Fusese un bubuit exploziv, zguduind toată cabana.

Avea să-și facă bagajele. Trebuia să plece de-acolo.

„Uită de Sam”, își spuse ea. „E doar o fantezie, nu poate să se adeverească niciodată. *Asta e realitatea. Furtuna asta. Pericolul*”.

Următorul tunet fu și mai puternic decât cel dinainte, iar podelele intrară din nou în vibrație. Kate închise strâns ochii, cu pumnii încleștați. În partea din față, cabana era sprijinită pe doi stâlpi groși și înalți, de lemn. În locul unde stătea Kate, podeaua nici măcar nu se sprijinea pe teren solid. Dacă ploile erau prea puternice? Ar fi fost posibil ca

apele să smulgă cabana și s-o împingă în lac, cu ea blocată înăuntru?

Bagajele! Fă-ți bagajele!

Kate o luă la fugă în sus pe scară. Sfârșitul furtunii avea s-o prindă cu bagajele strânse. Însă, chiar când puse piciorul pe ultima treaptă, se întrerupse curentul, lăsând-o în întuneric. Din nou.

Îi veni să urle, de nervi ca și de frică. Nu mai avea nicio scăpare. Muntele șiroind de apă și noroi, cabana, furtuna – toate o sileau să rămână pe loc.

— Gândește rațional... gândește rațional... începu ea să-și repete, în timp ce cobora pe orbecăite. Găsi lumânările pe care le pusese la loc sigur și le aprinse pe toate, luând câteva și sus, ca să le pună pe noptiere. Acum putea să aprindă chiar și focul, dar teama de fum o opri. Dacă se întâmpla același lucru, nu mai avea unde să fugă.

Să fugă. *Putea să fugă* – în josul muntelui, spre debarcader... Ba nu, n-ar fi mers. Să alerge pe drum, printre toți copacii aceia, în timpul unei furtuni cu descărcări electrice? Era o nebunie.

O oră mai târziu, Kate stătea nehotărâtă lângă ușa din spate, lipindu-se de ea din când în când. Zidul posterior era singura parte a cabanei care se rezema efectiv pe panta colinei. Lumina lumânărilor arunca pe pereți umbre prelungi, lugubre. Flăcările dansau și pâlpâiau la fiecare bubuitură de tunet, iar Kate tremura necontrolat în cabana rece. Nu îndrăznea să plece de lângă ușă, în căutarea unei haine. Lacrimile îi șiroiau pe față, prelingându-se în tăcere peste pumnul pe care și-l ținea apăsător pe gură.

Apoi, printre tunete începu să se distingă un zgomot ritmic. Un bubuit – atât de aproape de trupul ei, încât o parte a minții sale terorizate crezu că furtuna o căutase în tot acel timp și în sfârșit o găsisese. Venise la cabană. Bătea în...

Un suspin i se smulse din piept, când descuie și deschise ușa de lemn. Ploaia torențială năvăli înăuntru, urmată îndeaproape de Sam. Fără să se întindă la vorbă, acesta o cuprinse strâns în brațe, închizând cu piciorul ușa în urma lui.

Kate era sigură că vorbea coerent, spunându-i lui Sam cât de tare se speriasse. Dar dinții îi clănțăneau, iar Sam nu părea s-o audă.

— Gata, fetițo... tot șoptea el, cu buzele în părul ei. Nu-i nimic...

Renunțând la orice încercare de a mai vorbi, Kate se agăță de el. Sam o luă cu un braț pe sub picioare și, ridicând-o ușor, o duse spre canapeaua din camera mare.

— Hai să vedem dacă nu putea încălzi puțin aici, spuse el încet, învelind-o cu un pled afgan.

Kate dădu din cap, fără a-și desprinde ochii de la el în timp ce începea să adune cele necesare pentru a aprinde un foc.

— Bravo, iubito. Lemnele astea s-au uscat destul ca să le putem folosi. Vom trece împreună prin furtuna asta, bine?

Pentru Kate, timpul păru să se comprime, și fu surprinsă când, foarte curând, Sam i se alătură pe canapea. Avea o încredere nemărginită în el. Acum avea să

fie în siguranță.

Dar continua să tremure. Sam o strânse din nou la piept, frecându-i brațele cu palmele.

— Ți-e frig?

Kate clătină din cap. Era ușurată, slăbită, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Sam o ridică de pe canapea, așezându-și-o pe genunchi.

— Ei...? murmură el, ridicându-i bărbia cu un deget.

— Sam, șopti Kate abia auzit, m-am speriat așa de tare... Furtuna nu se mai termina... Parc-aș fi simțit cabana fugindu-mi de sub picioare...

— Furtuna asta a fost într-adevăr una din alea urâte...

Ochii lui, atât de adânci și înțelegători, îi sfredeleau pe ai ei, iar Kate rămase neclintită, imobilizată. Peste câteva momente, Sam o culcă ușurel pe pat, fără să-și desprindă privirea dintr-a ei, în timp ce-și scotea bluza groasă de flanelă. Voia să-i lase câteva clipe să se gândească la ceea ce se întâmpla, să se răzgândească poate. Kate îl privea amuțită. Nu suporta nici cea mai scurtă despărțire dintre trupurile lor. Îl prinse de mână, trăgându-l lângă ea, iar Sam o dorea cu atâta patimă încât nu mai avu nevoie de altă încurajare.

Kate era pierdută din nou în furtună, numai că de astă dată nevoia primordială de a fugi fusese înlocuită de alte instincte. Își arcui spatele, mușcându-și buzele în timp ce se încorda sub pieptul lui.

Îl strigă pe nume, o dată, înainte ca gura lui să se coboare peste a ei, căutând, cerând răspunsul pe care Kate dorea să-l dea cu atâta disperare.

Capitolul 7

— Bună dimineața.

Kate se trezi treptat, la auzul glasului profund al lui Sam lângă urechea ei.

— Bună... mormăi ea, din acea lume dintre somn și trezie unde un vâl al perfecțiunii încă mai acoperă realitățile vieții.

— Îmi pare rău că trebuie să te trezesc, iubito, dar trebuie să cobor în vale. Afară e o jale, în dimineața asta.

Kate se întoarse spre sunetul vocii lui, trăgând după ea și pătura, până când un picior suplu i se ivi la vedere. Sam întinse o mână, urmărindu-i conturul de la genunchi în susul coapsei.

— Măcar e soare? întrebă ea, deschizând în sfârșit un ochi.

— Din păcate, e înnorat și foarte frig. Încă nu s-a terminat.

Kate nu putu rezista ispitei.

— N-am terminat? întrebă ea sugestiv, punându-și mâna peste a lui, pentru a i-o călăuzi în susul coapsei.

Sam îi dădu o palmă jucăușă peste fund.

— Despre vreme vorbeam. E tot ger.

— Hmm... murmură ea, acoperindu-și din nou piciorul cu pătura. Winston va fi în culmea fericirii.

Dându-i la o parte părul de pe gât, Sam se aplecă s-o sărute sub ureche.

— Am să-ți spun ce m-ar face pe *mine* să fiu acum în culmea fericirii...

— Regret, zâmbi Kate, închizând din nou ochii. Ai avut ocazia, acum o secundă.

— A, dar nu mă dau bătut atât de ușor... de obicei. Din nefericire, continuă el ridicându-se de pe pat, am o mulțime de probleme de rezolvat.

— Ca de pildă?

Kate se ridică în capul oaselor, ținându-și pătura pe piept. Abia acum observă că Sam se îmbrăcase.

— De cât timp te-ai sculat?

— Am și fost până la debarcader și înapoi. Curentul electric încă n-a revenit, iar unele dintre casele din josul muntelui au suferit avarii. Mă duc să dau o mână de ajutor, dar voi reveni pe la cină, ca să văd cum te mai descurci. Am coborât la subsol pe scara din spate, dar mă tem că generatorul tău de rezervă are și el nevoie de o „rezervă”. Nu-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Așa că ți-am aprins focul, iar lângă ușă ai lemne destule. Ți-am adus și ceva cald pentru micul dejun. Cel puțin, încă mai era cald, când l-am pus în bucătărie. Așa că n-ar strica să potolești puțin.

— Ceva *cald*? Dar cum...

— Pe mașina de gătit cu lemne, micuța mea orășeancă. Furtunile ca asta de azi-noapte o ajută pe Mamaia să nu-și iasă din mână.

Înclină capul într-o parte.

— Ba chiar, cred că abia așteaptă asemenea ocazii. Ce crezi, o să-ți fie bine aici?

— Sigur că da.

Sam se mai aplecă o dată peste pat, pentru un sărut stăruitor, apoi porni spre scară. Cam pe la jumătatea

distanței se opri. *Sigur că da?* Clătină din cap, zâmbind.

— Poate n-ar strica să-ți las și niște rachete de semnalizare... pentru orice eventualitate.

* * *

Kate se îmbracă gros, apoi își petrecu aproape toată dimineața alimentând focul. Abia când începu să se uite la ceas, așteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Sam, își aminti că plănuise să plece peste o zi, două. Apoi, intervenise furtuna și noaptea petrecută împreună cu el. Iar acum, voia să mai stea.

Dar, oricât de frumoasă, de minunată, fusese dragostea lor, nu era posibil să se mai repete.

Erau doar prieteni. Ceea ce se întâmplase noaptea fusese lucrul de care tot timpul se temuse – și pe care, probabil, îl dorise. Kate era o ființă realistă, iar acum se amăgea. Nu-i stătea în fire să aibă relații frivole. Dar nici nu-i venea să creadă că ceea ce începuse să simtă avea vreo șansă să treacă de la sine.

Înghiți un nod. *Ce anume* începuse să simtă? Un junghi de durere îi străbătu pieptul. Deja o mai simțise o dată. Se îndrăgostise.

Ar fi trebuit să plece în dimineața trecută. De ce se hotărâse să mai aștepte până duminică? Știa că era periculos, *trebuia* să știe, undeva în adâncul inimii ei, că era pe cale să se îndrăgostească.

Iar acum, știind-o, nu-i mai rămăsese decât o singură cale.

După ce luă un prânz rece, Kate își făcu valizele. Goli frigiderul, strânse toate lucrurile din cabană și adună gunoaiile în pungi. Apoi își duse bagajele la mașină și, spre sfârșitul după-amiezii, părăsi cabana – îndreptându-se spre debarcader, ca să-și ia rămas-bun.

Începuse lapovița, iar acele mărunte de gheață bombardau parbrizul. Când trecu de ultima cotitură, și apărură debarcaderul, văzu că în parcare nu era nicio mașină. Probabil că Mamaia se afla la postul ei de după tejghea. Fără îndoială, Sam era cu Leonard, ajutând oamenii ale căror case de scânduri și tablă nu supraviețuiseră nevătămate furtunii.

Nu mă dau bătut atât de ușor...

Kate își spuse că nu-și putea permite să pornească în căutarea lui. Trebuia să iasă din munți înainte ca vremea să se înrăutățească și mai mult. Era o scuză comodă, dar nu putea risca să-și explice motivele pentru a fugi de un om care „nu se dădea bătut atât de ușor”.

Oftă ușurată când găsi clădirea debarcaderului pustie și încuiată. Probabil că Mamaia se dusese și ea să-i ajute pe ceilalți. Nu-i mai rămânea decât să facă încă un drum până la mașină, ca să-și ia o hârtie și un pix din poșetă și să scrie un mesaj de rămas-bun și mulțumiri.

După ce-l lăsă fixat între ușă și tocul acesteia, reveni la mașină, udă și plină de noroi, și plecă.

Ajunse până la podul pe care și-l amintea de la sosire. Dar distrugerile produse de furtună erau și mai grave decât își imaginase. Podul nu mai exista. Doar niște așchii uriașe de lemn putred mai ieșeau din pereții abrupti ai

ravinei, ca niște chibrituri rupte. N-avea cum să-și mai continue drumul.

De pe buze îi scăpă un amestec de mârâit și urlet frustrat, în timp ce lovea cu pumnii în volan. Avu o senzație atât de satisfăcătoare, încât o mai făcu o dată.

Trebuia să se întoarcă. După o întoarcere din cinci mișcări teribil de stângace, Kate urcă înapoi spre cabană, nu înainte de a trece pe la debarcader, ca să-și ia scrisoarea înapoi. *Slavă Domnului*, își spuse ea, *că n-am uitat*. Noroiul era la fel de alunecos, iar zloata lovea în parbriz cu țăcăneli mărunte. La întoarcere, drumul dură aproape de două ori mai mult decât la coborâre.

Se întrebă dacă trebuia să aștepte refacerea podului. Pe Sam nu putea în niciun caz să-l întrebe. Atunci, ar fi ghicit de ce coborâse până acolo.

Kate nu fusese niciodată mai fericită să vadă cabana. Trebuia să aprindă focul din nou și să aștepte până se încălzea, învelită cu o pătură. Mai întâi, avea de luat lemnele. Păcat că nu era acolo Sam, ca să...

În clipa aceea, simți mașina derapând.

Nu se concentrase. Drumul noroiu aluneca din cauza lapoviței, iar mașina înainta acum în jos fără ajutorul motorului. Pierzându-și cumpătul, Kate apăsă pe frână.

Ultimul lucru pe care apucă să-l facă fu să-și acopere fața cu brațele, țipând. Simți impactul și, după ce capul îi ricoșă de pe volan, deschise ochii. În locul unde fusese masca mașinii se vedea acum un trunchi gros de copac.

Ușurată că fusese o coliziune atât de minoră, Kate se grăbi să-și descheie centura de siguranță. Sări din mașină,

dar fu nevoită să se agațe de portieră, când simți pământul fugindu-i de sub picioare. După ce-și regăsi echilibrul, gemu. De sub capotă ieșeau aburi și un fâsâit care se amesteca disonant cu țârâitul mărunț al zloatei.

Trebuia să aștepte. Altceva nu-i mai rămăsese de făcut. Luă două valize, sperând ca una din ele să conțină articolele de toaletă și niște haine calde, și începu să coboare cele douăzeci și șase de trepte pe care Sam le numărase pentru ea, cu atât de mult timp în urmă. Căzu de două ori în fund, dar mai făcu un drum până la mașină, pentru că avea nevoie și de geanta cu alimente neperisabile. Celelalte puteau să mai aștepte.

Imediat ce ajunsese în casă, lapovița încetă, iar Kate făcu un foc rezonabil cu lemnele care mai rămăseseră înăuntru, aprinse câteva lămpi cu gaz, luă o pătură și se ghemui pe canapea.

* * *

— Sam?

Ochii lui Kate se deschiseră încet, clipind în lumina difuză. Unde se afla? Încă nu ajunsese acasă?

— Ce oră e?

— N-a trecut mult de la ora cinei. Tragi un pui de somn?

— Cred că da, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor. Cum ai intrat?

— Ai lăsat ușa descuiată.

Kate tăcu, încercând să-și limpezească mințile.

Tăcerea de prelungi până când Sam se ridică de pe canapea.

— Nu eram sigur dacă mâncaseși, așa că am adus niște crenvurști spuse el, scoțându-i din buzunarul de la piept al salopetei. Dacă nu-i mâncăm acum, au să se strice. Desigur, probabil sunt atât de plini de chimicale încât au o durată de viață de zece ani.

Kate izbuti un zâmbet – mic dar cald.

— Deci, curentul e tot întrerupt?

Sam dădu din cap.

— Din rapoartele pe care le-am primit reiese că ar trebui să se restabilească până mâine dimineață.

Se duse să mai pună lemne pe foc. Cu spatele spre ea, o întrebă:

— Ce-ai zice să coborâm pe malul lacului și să aprindem un foc de tabără? Pariez că n-ai ieșit din cabană toată ziua. Am putea frige crenvurștii ăștia. E o noapte rece, dar foarte frumoasă, adăugă el, întorcându-se cu fața.

— Nu cred că...

— Ei, haide. Se pare că ți-ar prinde bine puțin aer curat.

— Bine. Așteaptă-mă să mă spăl pe față mai întâi.

După ce lapovița se topise, drumul până la ponton nu era atât de rău pe cât se așteptase Kate. Îl găsi pe Sam ghemuit pe malul stâncos, la câțiva pași distanță de apă. Așeza cu grijă lemne într-o piramidă. Deodată, Kate auzi o pocnitură sonoră. Sam sări înapoi, în timp ce o jerbă de scânteii se repezea spre el, iar Kate nu-și putu stăpâni

râsul.

— Ți se pare comic?

— Nu, dar întotdeauna pari atât de stăpân pe situație... Niciodată nu te-am mai văzut prins pe nepregătite.

— A, crede-mă, mi se întâmplă destul de des! replică el.

Apoi adăugă, coborând glasul, în timp ce o măsura cu privirea:

— Nu mai demult de azi-noapte...

Kate nu-l lăsă să-și ducă ideea până la capăt:

— Nu e niciun pericol ca focul să se răspândească, de la toate scânteile astea?

— Nu, suntem destul de departe de copaci. Și-n plus, toți sunt uzi. N-am putea da foc pădurii nici dacă am încerca.

Sam luă o pătură adusă de ea și o întinse pe pământ. Kateț se așează, strângându-și genunchii la piept.

— E un moment ideal pentru un foc de tabără, comentă el. Să sperăm că va ține la distanță șerpii și liliicii.

Kate sări din nou în picioare, fiind rândul lui Sam să izbucnească în râs.

— Nu, dacă stau să mă gândesc, adăugă el, prefăcându-se cam încurcat, lighioanele astea nu mișună în perioada asta a anului.

— *Touchée.*

Sam se așează pe pătură lângă ea, destul de departe pentru a fi capabilă să se relaxeze în sfârșit. Începu să

înşire crenvurştii pe nuiiele lungi şi mlădioase.

— Mamaia Lou şi Annie ce fac? întrebă Kate.

— Bine, răspunse el, aruncându-i o privire piezişă. Annie nu s-a dus la şcoală azi, şi a ajutat-o pe Mamaia să pună lucrurile în ordine.

— Şi Louise?

— Bine şi ea. Cred că sarcina asta o să fie grea. I s-a spus să stea cât mai mult în pat. Ea şi copiii vor sta un timp acasă la Mamaia.

Kate se încruntă.

— Asta nu înseamnă c-o să fie aglomeraţie?

— Foarte mare. Annie se gândeşte să se mute temporar la o prietenă.

— Dar nu înţeleg... De ce n-a putut Louise să stea...

— Viaţa casnică a Louisei nu e ceea ce *tu* ai numi „o viaţă satisfăcătoare”...

Tonul lui o descumpăni pe Kate, în special accentul subtil pus pe cuvântul „tu”, ca pentru a-i sublinia cât de diferite erau standardele ei de cele ale tuturor ceilalţi de la munte. Desigur, probabil că aşa era - dar o cam irita faptul că Sam simţea nevoia să insiste.

Ridică puţin bărbia.

— Deci, înţeleg din tonul tău că tu o consideri *satisfăcătoare*.

— Kate, omul le trage destul de tare la măsea. Bineînţeles că n-o consider satisfăcătoare. Ce vrei să spui?

— Doar că profiţi de orice ocazie ca să-mi aminteşti cât de diferită sunt de tine şi de toţi ceilalţi de-aici.

— Ei, nu te repezi. *Eşti* diferită de oamenii care

trăiesc aici. Dar n-am spus niciodată că ai fi fundamental diferită de mine.

— Dar *suntem* diferiți, Sam. Și m-ai numit „fată de la oraș” de suficiente ori ca să mă convingi că și tu o crezi.

— Am spus *fundamental*.

Sam își schimbă poziția pe pătură, întorcându-se cu fața către Kate.

— Diferențele dintre noi se datorează locurile unde am crescut. Dar, în adâncurile noastre, cred că avem valori asemănătoare. Și amândoi suntem inteligenți și educați. Amândoi ne urmărim scopurile cu hotărâre.

Kate luă un băț și începu să ațâțe focul. Îl aruncă jos, când Sam îi dădu un crenvurști fript.

— Hannah a spus că ai urmat colegiul. După aceea, nu te-a mai văzut niciodată...

Sam tăcu un moment, cu privirea spre foc. Privindu-l, Kate fu surprinsă să-i vadă expresia cruntă de pe chip. Dacă încerca să ia o decizie, era mai bine să-i lase timp.

Când în sfârșit vorbi, glasul lui era scăzut și întretăiat.

— După ce am plecat la școală, am rămas departe de casă timp de aproape zece ani. Când m-am întors, Hannah încetase să-și mai petreacă vacanțele aici. Un timp, am lucrat în Atlanta, crezând că orașul era cheia viitorului. Credeam că acolo aş putea să dau cele mai bune rezultate. Dar mă înșelam.

Kate îl așteptă cu răbdare să continue. Dar Sam părea să fi uitat de prezența ei acolo.

— Și ce-i făcut în Atlanta?

— Am fost avocat, răspunse el, înclinându-și capul

într-o parte. Și încă mai sunt, de fapt. Am fost asociat la Bender, Harper și Fenton timp de vreo trei ani.

— Ești avocat...?!?

Lui Kate nu-i venea să creadă că putea vorbi atât de nonșalant despre acest lucru. Nu urmașe numai colegiul, ci și facultatea de drept – și nu i-o spusese niciodată!

— De ce te-ai întors la Bear Loop? De ce ai renunțat la toate?

Nu voise să pară că-l judeca, dar ultima informație o descumpănise complet.

În sfârșit, Sam întoarse capul spre ea, privind-o cu ochii îngustați.

— Ce te face să crezi că am renunțat la ceva?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lucrezi la un debarcader turistic!

— Am vrut ca munca mea să aibă un sens, și am constatat că aici, pe munte, puteam face mai mult din ceea ce voiam. Din câte-mi amintesc și tu ai spus odată că vrei să-ți aduci tu însăși o contribuție importantă.

— Da, dar eu n-am aruncat pe fereastră trei ani de facultate pentru asta. Ai fi putut să faci enorm de mult bine în Atlanta, ajutând oameni care aveau nevoie de tine cu adevărat.

— Kate, încă mai sunt avocat. Numai că acum lucrez pentru oamenii printre care am crescut, oameni care au la fel de mare nevoie de un avocat ca aceia care locuiesc la oraș.

— Nu spun că nu ai dreptate, Sam...

Pe un ton puțin mai prudent, Kate adăugă:

— Dar e clar că n-o mai faci ca ocupație permanentă.

— Într-adevăr, oamenii de-aici nu au nevoie prea des de avocați. Dar, când au nevoie, trebuie să poată avea încredere în avocatul lor, ca să fie reprezentați adecvat. Între timp, îmi rămâne destul răgaz ca să mă ocup de debarcader. La drept vorbind activitatea asta îmi place mult mai mult. Ca avocat practicant, am învățat un lucru care nu se predă la facultatea de drept – și anume, că legea are mai puțin de-a face cu justiția decât cu sprijinirea propriei ei infrastructuri.

Kate zâmbi.

— Deci, ești un idealist. Totuși, cred că pe-asta am descoperit-o deja.

Sam culese un hrib și, după ce-l înfipse în vârful unui băț, îl întinse deasupra focului.

— De fapt, am avut și alte motive pentru a mă muta înapoi în munți. Nu vreau să crezi că m-au animat numai idealuri nobile. După ce ani de zile visasem la viața urbană, am fost deziluzionat destul de repede. Cred că o mare contribuție au avut-o omenii pe care i-am întâlnit.

Kate își simți mușchii gâtului contractându-se.

— Pare să fi fost la mijloc o femeie, comentă ea, încercând să mențină un ton indiferent.

Sam zâmbi, fără însă ca veselia să i se regăsească și în ochi.

— Și asta. Dar am auzit destule bancuri cu „țărănoi” ca să-mi ajungă pe toată viața. Să nu mă înțelegi greșit – și eu râdeam de ele. Dar am început să simt niște prejudecăți mai profunde împotriva muntenilor decât ar fi sugerat

glumele ușurele. Și, da, am avut o relație cu cineva, la Atlanta. O relație serioasă. Era genul de femeie care crede că în afara orașului nu poate exista o societate civilizată. Și am început s-o cred și eu. Probabil că așa am simțit și eu la început, într-o oarecare măsură, altfel n-aș fi plecat niciodată din Bear Loop. Dar tatăl meu mi-a spus că aveam să mă întorc. Și a avut dreptate.

— Așadar, ți-a frânt inima.

Acest comentariu îl făcu în sfârșit să zâmbească.

— Nu, n-aș spune tocmai așa. Dădeam vina pe ea pentru că-mi spulberase iluziile. Dar până la urmă tot s-ar fi întâmplat, așa că, în ultimă instanță, cred că m-a făcut doar să-mi stabilesc puțin mai repede ordinea priorităților.

— Deci, crezi că a fost o experiență pozitivă?

— Nu într-un tot, răspunse el pe un ton cam tăios. De atunci, am devenit puțin mai prudent.

— Cu privire la relații? Cu femeile?

Kate se întreba de ce-l iscodea atâta. Ce aștepta să audă de la el?

— Da, Kate. În general, da.

Se aplecă spre el.

— Și în particular?

— În particular?

Privirea lui Sam era limpede, iar glasul îi răsună fără șovăire, când răspunse:

— În particular, cu privire la femeile născute și crescute la oraș. Acum ești mulțumită?

Cu vârful pantofului, Kate lovi într-o grămăjoară de pietricele.

— Nu neapărat.

Sam legă gura sacului cu hribi.

— N-ai vrea să-mi spui și mie de ce e atât de important pentru tine?

Oftând, Kate privi peste apele întunecate și liniștite ale lacului.

— Cred că încercam doar să înțeleg ceea ce s-a întâmplat între noi... ce s-a petrecut zi-noapte, sau ce simți tu pentru mine... fără a te întreba în mod direct. Poftim. Acum ești *și tu* mulțumit?

— Sigur, răspunse el cu un zâmbet vesel. Mă bucur că gândurile mele înseamnă ceva pentru tine, că n-ai uitat...

Deodată, îi căzu fața.

— Dumnezeuule, Kate!

Tonul lui disperat îi opri inima în loc, în timp ce Sam sărea în picioare. Kate se întrebă ce spusese...

— Kate, cabana! strigă el peste umăr, luând-o la goană spre scară. Arde cabana!

Capitolul 8

Kate își încleștă mâinile la piept, simțind că îngheța de groază. Ce se întâmplase? Cu pași greoi și înceți, începu să urce panta, pe urmele lui Sam. La fiecare câteva trepte, ridica privirea, scrutând scena de deasupra. Nu vedea flăcările, dar mirosul de fum era inconfundabil. Pe măsură ce se apropia de cabană, începu să se îndepărteze de scară, ocolind construcția prin vegetația udă de ploaie. Încă mai spera că Sam se înșelase, că fumul provenea din altă sursă – dar când zări fereastra și văzu cu ochii ei infernul portocaliu dinăuntru, știu că situația era disperată.

— Sam! strigă ea, urcând până la înălțimea cabanei; nu-l vedea nicăieri. Sam...!

Doar nu putuse fi atât de necugetat încât să...

— Aici sunt!

O cuprinse ușurarea, când îl văzu apărând de după colțul clădirii.

— Urcă mai departe – până pe drum! Acum, Kate!

Kate își continuă drumul prin mușchi și noroi, până când ajunse la mașină. Se rezemă de portbagaj, uitând un moment că botul mașinii era turtit de copac. Peste câteva minute, Sam apăru și el lângă ea, dar fără a-și lua ochii de la cabană. Chipul îi era încordat de furie, iar Kate îi observă pumnii strânși pe lângă trup.

— Ce putem face? întrebă ea, temându-se să audă răspunsul.

— Nimic, răspunse el scurt. S-a zis.

Își înfundă mâinile în buzunare, oftând.

— Sam, nu știu cum s-a putut întâmpla...

— Grătarul era în fața șemineului?

Kate dădu din cap.

— Ai simțit miros de fum înainte de a coborî?

— Nu, Sam. Nu înțeleg...

— Când am ajuns acolo, ușa era întredeschisă. Ai închis-o bine când ai coborât?

— Cred...

Făcu o pauză, încercând să-și amintească.

— Da, Sam, așa cred.

— Ei bine, dacă n-ai închis-o, e posibil ca un animal mic să fi intrat în casă și să fi răsturnat o lampă.

Kate nu-și putea desprinde ochii dinspre clădirea care ardea.

— Dar copacii din jur?

— Totul e prea ud ca să ia foc. Cu asta, avem noroc. Mașina ta e destul de departe, așa că nici ea nu e în pericol.

Apoi, observând pentru prima dată poziția mașinii, întreabă:

— De ce naiba ai parcat-o aici?

— N-am parcat-o. A derapat pe noroi și a alunecat până a intrat cu botul în copacul ăsta.

— Of, Kate! Nu ești decât o catastrofă care așteaptă să se întâmple!

Ocoli până în fața mașinii și îngenunche.

— Lichid de radiator peste tot. Se pare că o parte din mască a perforat radiatorul.

Ridicându-se, aruncă o privire prin parbriz. Tocmai se întorcea din nou spre ea, când se opri. Ochiul ei se îngustă înainte de a o privi din nou.

— Radiator perforat, repetă Kate. Ce înseamnă asta?

— Ai o mașină străină spuse el sec.

Kate se cutremură. Parcă ar fi stat de vorbă cu un necunoscut.

— Nu există nicăieri în apropiere un dealer Honda de la care să obții piesele. Înseamnă că vei petrece mult mai mult timp pe munte decât plănuiseși.

— Nu...

Sam arătă cu capul spre bancheta din spate a mașinii.

— Se pare că va trebui să despachetezi iar toate bagajele alea.

* * *

Drumul înapoi până la debarcader se desfășură în relativă tăcere. Kate nu putea nici măcar să-l privească în ochi. O dată ajunși, rămaseră în mașină. Kate vru să-i explice despre bagaje, dar Sam o opri de la jumătatea primei fraze. Nu încercă să-i mai vorbească. Apoi, ca prin farmec, lângă ei apăru Leonard.

Sam se relaxă vizibil, iar Kate simți un junghi de dezamăgire – până când Leonard deschise gura.

— Ce s-a întâmplat?

Glasul său era scăzut și răgușit.

Kate rămase cu gura căscată, întrebându-se dacă îl auzise cu adevărat. Chiar vorbise?

— Nu știu, răspunse Sam. Și probabil nici nu vom afla vreodată. Eram jos, lângă apă, când a început. Poate să fi fost de la șemineu, de la o lampă cu gaz... Ce naiba, și-un opossum putea să declanșeze totul.

— Și ea?

Leonard i se adresase direct lui Sam, ca și cum Kate nici n-ar fi fost de față.

— Mă ocup eu.

— Stau de veghe, răspunse Leonard, scuipând în buruieni. Restu-o să vin-acuș.

Kate încă nu înțelegea. Parcă Leonard era mut, nu? Așa crezuse, în orice caz. Vru să-l întrebe pe Sam, dar se temu. Tresări puternic când glasul lui risipi tăcerea.

— La noapte va trebui să stai la mine, spuse el, privind înainte prin parbriz. Cred că Mamaia s-a trezit, dar nu vreau să deranjezi toată casa și să trezești din somn copiii, la ora asta.

Ochii verzi ai lui Kate se îngustară, în timp ce-și mușca buza ca să nu spună un lucru pe care apoi ar fi putut să-l regrete. Puțin îi păsa unde dormea, dar Sam n-avea niciun drept să-i vorbească așa.

— Te culci în patul meu. Eu am să dorm pe canapea.

Kate își ridică puțin bărbia.

— Nu va fi necesar. Pot sta foarte bine pe canapea - chiar și pe jos. De fapt, dacă ai avea un coteț de câine, m-aș culca bucuros acolo.

— Ai să te culci în pat.

Tonul lui nu mai admitea nicio contrazicere.

— La noapte, va trebui să stau lângă telefon. Și-n plus,

atâta vreme cât te afli într-un pat normal, poți să închizi ochii și să-ți închipui că ești în Cincinnati.

— Crede-mă, Sam, în veci n-aș putea să confund Bear Loop cu un oraș.

* * *

— Ei, 'neața, drăguță.

Ridicând capul, pe scaunul de după tejghea unde se așezase, Kate o văzu pe Mamaia Lou intrând pe ușă.

— Auzit-am c-a fost cam tărăboi azi-noapte. Nu credeam să te văz trează așa devreme-n dimineața asta.

Kate își încleștă mâinile în poala treningului gri-închis, ca să le potolească agitația.

— A, azi am vrut s-o iau încă din zori. Mă... mă simt îngrozitor din cauza cabanei și vreau să ajut în orice fel pot. N-am apucat să vorbesc cu Sam, pe ziua de azi...

Era puțin spus. Nici măcar nu-l văzuse.

Kate dormise îmbrăcată și se trezise plină de elan, dar nu peste mult timp descoperise că valizele pe care le dusesese în cabană conțineau peste jumătate din hainele ei. Desigur, nu mai rămăsese nimic din ele. În bagajele de pe bancheta din spate se găseau mai mult articole de toaletă, lenjerie intimă, șosete, pantofi și cărți.

— Ei, lasă acușica. Nu-ți face griji, drăguță. Sam e puțințel ocupat cu legea, în oraș. Da vine el, după masă.

La auzul unui ghiorăit gros și insistent, Kate își duse mâna la burtă. Ochii Mamaiei se îngustară.

— Ai mâncat oarece, copilă?

Kate clătină din cap:

— Nu, serie, nu mi-e...

— Băiatu-ista! S-a dus și te-a lăsat singurică. Ia du-te tu fuguța pân-la mine-acasă și vezi că...

— A, nu, n-aș putea. Mai bine să cumpăr puțin lapte și brânză, spuse ea, arătând spre galantar.

Abia atunci își dădu seama că acesta funcționa.

— Când a venit curentul?

— Înainte de crăpatu' zorilor. Bună trebușoară. Azi-noapte, târziu, s-au consumat generatoarele.

— Mamaie... începu Kate, în timp ce bătrâna ocolea veranda, spre ea. Sam a spus că s-ar putea să nu aflăm niciodată ce anume a cauzat incendiul.

Mamaia îi cercetă fața cu privirea.

— Astea nu se știu întotdeauna. Da' acușica, să nu-ți afli singură de vină. Sam a zis că putea să fie orice.

Kate înghiți în sec.

— Deci, ai vorbit cu el în dimineața asta...?

Lăsă fraza în suspensie, nervoasă, întrebându-se ce-i mai spusese Sam.

— Sam trece-n fiștecare dimineată pe la noi.

— Of, Mamaie! izbucni Kate, copleșită de nevoia de a i se confesa acelei femei cumsecade. Ieri am încercat să plec de pe munte... pe furiș, mai bine zis. A fost o faptă prostească și crudă din partea mea, iar pe Sam l-a durut, când a descoperit.

— Se prea poate...

Mamaia tăcu un moment, cu buzele strânse, parcă gândindu-se concentrată la ceva.

— Ce-ai încercat tu să faci grăiește de la sine.

— Ce-am încercat să fac arată că sunt o lașă.

— A, nu, acușica să nu-ți bagi idei d-astea-n cap! Ai destulă minte și chibzuință. Poate c-ai vrut s-o-ntinzi tomnai fin'că te zădăra teama că pân-la urmă oi vrea să rămâi.

— Nu, Mamaie, insistă hotărâtă Kate. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să plec. În Cincinnati sunt oameni care depind de mine.

— Da te-ai întors, nu?

Kate oftă. N-o putea lăsa pe Mamaia Lou să-și facă iluzii despre ea.

— N-am avut *încotro*, Mamaie. A trebuit să mă-ntorc din drum, fiindcă podețul acela de lemn se dărâmasese.

— Podețu?

Fața bătrânei se schimonosi a nedumerire, apoi ochii i se luminară, când de pe buze îi scăpă un pufnet de râs.

— Podișca aia veche? Drăguță, nimenea nu mai merge pe drumu' ăla de-acolea, de-o bună buca de vreme. De ani de zile merge pe drumu' ăl nou. Și pe-acolea nu-i niciun pod.

Kate rămase amuțită. Desigur, una dintre toate bifurcațiile acelea nenumărate! Altfel, cum ar fi putut Sam să ajungă în oraș, de dimineață? Clătină din cap. Acum ar fi putut să fie acasă! Ar fi fost prea mult să spere că n-o mai așteptau și alte surprize?

— Ei, Mamaie, acum, că *m-am întors*, aș vrea să dau o mână de ajutor până mi se repară mașina. Aș putea lucra pentru dumneata, aici, în magazin? Sau, și mai bine, aș

putea ajuta la înlăturarea urmelor incendiului?

— Nu, drăguță. P-asta o s-o facă Sam și băieții, repejor. Da acilea, ai putea să-mi dai o mânăută d-ajutor, socot. Sigur, mai poți s-o ajuți și pe Louise cu-alea micile, dacă vrei, că ea tot trebe să zacă la pat.

— Da, mi-a spus Sam ceva... Cum se mai simte?

— Binișor, binișor. Trebe numa să zacă olecuță, dacă nu vrea s-o piarză.

— Pentru cât timp e consemnată în pat?

— Pen cât o zicea doctoru'. Da acușica, ești în vacanță. Nu trebe să faci nicio trebușoară p-acilea.

— Nu vreau decât să vă răsplătesc bunătatea, măcar în parte, și să mă achit pentru toate necazurile pe care i le-am pricinuit lui Sam. Totuși, ar mai fi un lucru. Aproape toate hainele mele s-au mistuit în foc, azi-noapte. Există vreun magazin...

Însă întrebarea îi pieri pe buze. Oricâte magazine erau în oraș, nu avea cum să ajungă acolo, și nu-i putea cere nimănui să-și piardă timpul ducând-o cu mașina.

— Stai să văz ce-o fi având Annie, drăguță. Mi-e că bulendrele mele ar atârna pe tine ca nește ditamai sacii.

— Te rog, Mamaie. Deși, dacă stau să mă gândesc, cred că mi-au rămas destule. Dar îți mulțumesc oricum.

S-ar fi simțit și mai prost dacă trebuia să abuzeze de garderoba sumară a lui Annie.

— Vor vorbi cu Sam să mă ducă în oraș, dacă mai am nevoie de ceva...

Era problema *ei*, în fond. Singură trebuia să și-o rezolve.

Sosise momentul pentru a-și regăsi curajul.

* * *

Kate își petrecu restul dimineții ajutând-o pe Mamaia prin magazin. Cerase permisiunea să-i telefoneze lui Hannah în Cincinnati. Având în vedere subiectul convorbirii, aproape că sperase să n-o găsească, dar prietena ei ridicase receptorul de la al treilea apel.

— Hannah, Kate la telefon. Ce faci?

— Bine. Auzi, îmi pare bine că te-aud! Sam a sunat azi-dimineață ca să mă anunțe despre cabană și să ceară numărul unchiului Jack. Deci, e adevărat ce-am auzit - *locuiești* cu Sam, la debarcader?

Kate zâmbi. Era tipic pentru Hannah s-o intereseze mai mult aranjamentele ei locative decât faptul că acea casă în care-și petrecuse vacanțele în copilărie arsese până-n temelii.

— Păi, Hannah, situația e destul de încordată. Va trebui să-ți explic mai târziu. Dar să nu intri la idei, bine? Ai vorbit cu unchiul tău?

— Sigur. Nu-i prea supărat, Kate, fii liniștită. Asigurarea va acoperi toate pagubele. Și-n plus, oricum îl tot pisam să mai modernizeze decorul - știi, să dea naibii toate accentele alea oranj și ruginii. Nu-ți face griji. Sam a spus că nu se poate ști de la ce s-a aprins. A zis că mereu erai foarte atentă cu toate, acolo sus. Da, știi, pe munte mai izbucnesc din când în când și incendii. E un risc cu care n-ai ce face. Sigur, ultima dată când a ars până-n temelii o

cabană de vacanță, focul a fost pus intenționat – sau, cel puțin, așa vorbește lumea.

— Intenționat? Vrei să spui că oamenii și-au dat singuri foc casei?

— Cerule, nu! Unul dintre ajutoarele de șerif din Trumble s-a hotărât să și-o construiască acolo. Fusesse avertizat să n-o facă, mi se pare. Dar el a construit-o oricum. Și peste câteva luni, casa a ars.

Kate făcu ochii mari.

— Deci a fost incendiată anume?

— Kate, insistă exasperată Hannah, nimeni nu știe sigur cine-a făcut-o. Dar oamenii ăia nu le prea au pe-astea cu legea, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Bine, dar Sam e avocat.

— Nu pe bune? Mă rog, în cazul unui avocat, cred că-i mai altfel. Totuși, e de-ai lor.

— Bine, ascultă. Nu vreau să măresc nota de plată, dar trebuie să-ți spun că mașina mea va avea nevoie de reparații. Așa că nu știu cât am să mai stau pe-aici. Oricum, am să mă întorc cât pot de repede.

Hannah făcu o pauză, iar Kate o auzi clar cum râdea încet, în surdină.

— Mă rog, sigur c-ai să te întorci. Pe cine încerci să convingi? Oricum, o să ne fie bine aici. Subvenția aia pentru care ai depus cerere astă-primăvară tocmai a sosit. Și am angajat o femeie, una Bess – gen de bunică fără copii. Are mult timp liber și practic a trebuit s-o *rog* să accepte s-o plătim. Se tot oferă pentru ore suplimentare gratis. Oricum, se poartă minunat cu copiii, așa că stai

liniștită și nu te grăbi. Apropo, după cum vorbești, ești din nou *vechea* Kate. Splendid!

Aceste ultime două comentarii o ajutară mult pe Kate să-și refacă încrederea în sine.

* * *

Kate își îngăduise în sfârșit un răgaz de relaxare, când ușa dintre magazin și apartamentul lui Sam se deschise. Își îndreptă imediat spatele, apariția neașteptată a lui Sam făcându-i inima să bată de două ori mai repede.

— Te-ai întors, constată ea fără rost.

Sam dădu din cap, dar nu spuse nimic. Parcă ar fi fost cu totul alt om. Părul blond și buclat îi era pieptănat cu grijă, și purta un costum gri închis și o cămașă albă care-i accentua bronzul permanent și intens al pielii.

— Mamaia a spus că ai avut unele treburi în oraș, continuă Kate. Nu știam că situația de pe-aici a devenit atât de formală. Îți stă bine.

Sam își puse servieta pe un birou din lemn de stejar de lângă ușă.

— Vrei să spui, nu știai că pe-aici se mai poartă și costume.

Tonul lui era aproape sarcastic.

— De fapt, am avut treabă în Knoxville - o favoare pentru niște prieteni. În Trumble și în celelalte orășele din zonă, afacerile nu presupun chiar atâta formalism.

— Eu doar... Sam, aș dori să vorbim despre ce s-a întâmplat.

— Foarte bine, răspunse el, pornind spre dormitor. Dar va trebui să aștepți până mă schimb.

Trecură cincisprezece minute încheiate până când Sam reveni în living. Chiar și atunci, ignoră locul liber de lângă ea, pe canapea, preferând să se așeze în schimb pe un scaun. Se schimbase într-o pereche de blugi roși și o cămașă de flanelă crem, cu carouri albastre. Se rezemă de spătar, privind-o pe Kate cu un interes politicos.

Kate nu era genul măcinat de regrete, dar în acele momente ar fi dat orice ca să retrăiască ultimele câteva zile. Ce i-ar fi putut spune? Sam știa deja adevărul.

— Sam, crede-mă că... crede-mă că vreau să-mi prezint scuzele pentru felul cum m-am purtat ieri.

— Pentru că ai dat foc cabanei?

— Nu, nu la asta mă refer. Vreau să spun, dacă a fost din vina mea, sigur că-mi pare rău, dar nu despre asta e vorbă acum și-o știi foarte bine. N-ar fi trebuit să plec. Mai bine zis, trebuia să plec, dar nu așa cum am încercat eu s-o fac. Am greșit.

Se ridică de pe canapea și se duse la fereastră. Nu-i putea să spună că fugise de teamă, că o speriasse faptul că se îndrăgostise de el.

— De fapt, chiar am plecat, Sam. M-am întors numai când am văzut că se rupsese podul. Desigur, nu-mi dădusem seama că mai era un drum. Dar nu-mi stă în fire să fac așa ceva – să plec fără să-mi iau rămas bun sau să-ți mulțumesc... Am lăsat o scrisoare la debarcader, însă nici aia n-a fost de ajuns. Chiar și acum, am senzația că a fost altcineva în pielea mea.

Se întoarce din nou cu fața spre el.

— Îmi pare rău, Sam. Îmi pare atât de rău...

Pe chipul lui păru să treacă o undă de emoție, fisurându-i masca formală. Apoi dispăru.

— Scuzele se acceptă, fu singurul lui răspuns.

— Dar nu e atât de simplu. Mai sunt atâtea lucruri de spus...

— De ce, Kate? Mi-ai prezentat scuzele tale. Eu ți le-am acceptat. Asta-i tot.

— Bine, replică ea, iritată. Dacă așa vrei, Sam, așa să fie. Am mai avut de-a face cu pasivitatea agresivă a bărbaților.

Sam se aplecă înainte, în scaun.

— Și ce-ai făcut? Ai fugit?

— Nu. Mi-am văzut de drum cu pas firesc. Așa merge mult mai repede, și mai simplu. Și, crede-mă, imediat ce mi se repară mașina, am să-mi văd de drum. Până atunci, continuă ea, făcând o pauză ca să se calmeze, aș vrea să lucrez un timp aici, ca să mă achit pentru... toată *generozitatea* voastră. Nu-mi pasă unde - la debarcader, cu Mamaia, având grijă de copiii Louisei, sau cărând lemnele arse de la cabana lui Jack. Oriunde pot fi de folos.

— Atunci e bine, spuse el, ridicându-se în picioare. Îți vom organiza un mic program. Cred că vei fi destul de ocupată, un timp. N-o să-ți putem tracta mașina la oraș decât peste câteva zile, și m-am interesat la atelierul de reparații. Dacă trebuie să fie înlocuit radiatorul, va dura cel puțin o săptămână până se comandă și se instalează altul nou. Iar asta se va face numai după ce mașina ajunge

acolo.

— O, Doamne...! murmură Kate, lăsându-se la loc pe canapea.

— Vrei să te duc la o stație de autobuz?

Ridică ochii spre ai lui. Acolo se citea o provocare, gestul unei aruncări a mănușii. Putea să plece, dacă voia, iar el ar fi dus-o. Dar mai era și altceva – ceva ce tocea tăișul cuvintelor. Ezitare...? Teamă...? Orice-ar fi fost, îi dădea lui Kate puterea de care avea nevoie pentru a-și respecta hotărârea anterioară.

— Nu, atunci tot ar trebui să mă întorc, ca să-mi iau mașina. Când voi pleca de-aici, am să plec definitiv.

— Până intri din nou în primul copac.

De pe buzele ei scăpă un râs scurt, aspru. Ce Dumnezeu o făcuse să creadă că rămânând acolo, cu Sam, putea să rezolve tensiunea dintre ei? Dar avea de ales?

Cu coatele rezemate pe genunchi, își luă capul în palme.

— Ăsta-i mai rău decât „Infernul” lui Dante!

— Decât „Divina comedie”, vrei să spui? Și de care cerc al infernului îți amintește?

Kate ridică ochii spre el.

— Are vreo importanță? Fiecare cerc descris de el conținea pedepse pe măsura păcatelor săvârșite.

Apoi, dându-și seama dintr-odată că Sam știa despre ce vorbea, întrebă surprinsă:

— Dar cum...

— Nu uita, domnișoară Templeton. Vorbești cu un țărânoi *cu studii*, îi aminti el, pornind către ușa dinspre

magazin.

— Exact! strigă Kate pe urmele lui, jenată că din nou se făcuse vinovată de prejudecăți atât de sfruntate. Pe-aici, nimic nu e ceea ce pare a fi. Până și Leonard e plin de surprize. Cred că e singurul mut vorbitor din lume.

Sam se opri în ușă, întorcându-se.

— Mut vorbitor? De unde ți-a venit ideea că ar fi mut?

— Păi, parcă Mamaia spusese că nu vorbește. Și pe urmă, când am întrebat-o pe Annie dacă înțelege limbajul semnelor, mi-a răspuns: „A, sigur...” Oricum, nu l-am auzit niciodată vorbind, nici măcar când mă adresam direct lui. Chiar și de Thanksgiving, n-a scos o vorbă – ceea ce e cam nefiresc, într-o zi a recunoștinței.

— Înseamnă că ai înțeles greșit. Probabil că Annie s-a referit la înțelegerea unor semne ale naturii, sau cam așa ceva. E adevărat că Leonard nu spune nimic, decât dacă vrea. În fond, aici, pe munte, nu există nicio convenție socială care să-l oblige să vorbească. Le vorbește numai oamenilor care-i plac, sau numai în prezența lor.

Se întoarse din nou spre ușă, dar se opri ca să mai adauge, peste umăr:

— Nu le vorbește decât oamenilor pe care-i respectă, oamenilor despre care consideră că nutresc o undă de respect pentru căminul lui.

Și plecă.

În ciuda furiei, Kate își păstră replica pentru sine. Totuși, petrecu următoarele câteva minute învârtindu-se prin living și bombănind frustrată.

— I-auzi, da' ce mai *prinț* e și Leonard ăsta! Eu sunt

grosolană pentru că deschid gura și, încercând să mă exprim potrivit, greșesc involuntar. Dar Leonard... el nici măcar nu are bunul simț de a *încerca*, și totuși *el* este înțeleptul respectat și judecătorul vizionar al caracterelor altora!

Kate se trânti pe canapea și deschise o carte. După câteva secunde, o închise la loc.

Sam. Era supărată-foc pe el. Se vedea clar că nici Sam n-o prea respecta.

De ce, se întrebă ea, aruncând cartea cât colo, de ce toți de pe muntele ăsta au voie să facă greșeli, să aibă propriile lor excentricități și numai eu nu? Mă străduiesc atât de mult! Chiar vreau să reușesc!

Dar de ce avea atâta importanță pentru ea?

* * *

Luna plină răsărea peste munți, cu imaginea reflectată deplasându-i-se ca o dâră scânteietoare peste apa lacului, spre debarcader. Sam stătea așezat pe ponton, cu genunchii la piept și brațele împrejurul lor, meditănd la motivele melancoliei care-l cuprinsese. Dar toate gândurile duceau înapoi la Kate.

Prima zi cu ea la debarcader fusese destul de grea. Vedea cum furia și frustrarea lui le alimentau pe ale ei. Era clar că și ea era la fel de tulburată. Numai că n-avea cum s-o liniștească fără să-și dea de gol propriile sentimente.

Iar nopțile...! Se sucea și se răsucea pe canapea, treaz, doar gândindu-se la ea, în camera de alături,

încălzindu-i cu trupul ei patul... Nu ştia cât de mult avea să mai suporte. Aproape-şi dorea să fi reuşit să plece, decât să prelungească aşa chinul.

Aproape.

— Bine, băiete.

Vocea răguşită a Mamaiei îl făcu să se întoarcă. N-o auzise apropiindu-se.

— O să-ţi îngheţe poponeţu' dacă stai aşa acilea-n fiştecare noapte.

Bătrâna aşteptă un moment lângă el, până când Sam, oftând, se ridică.

— Vrei să vii la cabană?

— Nu, mulţumesc, răspunse el, strângând-o cu braţul de umerii ei laţi.

Apoi îi veni o idee.

— De ce n-ai trimite-o pe Annie la mine, iar Kate să locuiască la tine?

Râsul Mamaiei răsună gutural, gros.

— Îmi pare rău, fiule. Cum ţi-ai aşternut, aşa dormi. Annie-şi are toate lucrurile la locu' lor, iar Kate oricum n-o să mai steie decât puţin p-acilea. N-am dreptate?

— Am reuşit să-i tractăm maşina până-n oraş, azi-dimineaţă, spuse el, absent. Mai durează încă o săptămână, cred.

— Atuncea-i bine. Se pare c-ai o săptămână ca să le bungheşti pe toate.

Sam îi aruncă o privire complice bătrânei.

— Cred că sufletelul tău care urzeşte atâtea e-n pericol de moarte. Conform standardelor tale puritane,

Kate și cu mine trăim în păcat.

— Parcă nu te-a prea-nterestat ce gândeam eu, în noaptea furtunii când ai stat cu ea-n cabană.

Sam își retrase brațul.

— De unde știi? o întrebă el, arcuindu-și suspicios o sprânceană.

— Sam, drăguță, știi că guta asta mă necăjește-n mai toate nopțile. Sez la fereastră și mă legăn - și mă uit afară, la tot ce-ai construit tu și tat-tu, și tat-su-naintea lui. Nu mi-s tomnai proastă, puiule.

— Mamaie... începu Sam, cu mușchii gâtului contractându-i-se, în timp ce-și muta privirea din nou peste apă. Tocmai se pregătea să plece...

Glasul îi coborî până la șoaptă.

— Să plece...

— Știu, băiete.

Fu rândul Mamaiei să-l cuprindă cu un braț cărnos.

— N-am io școlirea ta fandosită, da-n ce-i privește pe oameni mi-s înțeleaptă câtu-i lumea. Stai cu ea-n fund la magazin pân-o veni sorocul să te hotărăști. Dacă vine la mine în cabană - ei, atuncea pentru tine dusă-i! Vrei să steie sau nu? Tre' să-i dai un motiv, Sam.

Mai stătură un moment pe loc, cu privirile peste apă, fiecare pierdut în gândurile sale. Apoi, chiar în timp ce se întorceau să plece, Mamaia adăugă:

— Ai orbu' găinilor, băiete, sau ce ai? Fata asta umblă cu aceleași trențe de nu-și câte zile. Și nu-s țoalele alea la ultima modă pe care le purta-nainte. Alea s-a făcut scrum. Acușica, ia fii tu gentleman așa cum te-a crescut mamă-ta

și du-o-n oraș la nește cumpărături.

Capitolul 9

Kate spăla un măr, la chiuveta din bucătărioara lui Sam. Se mișca încet și se tot oprea, cu privirea spre peretele din fața ei. Era sâmbătă dimineața, Sam plecase deja cine știe unde, iar ea rămăsese din nou singură.

Oftă și puse mărul la loc în coșul cu fructe. Nu-i era foarte foame – nu-i era foame de mâncare, cel puțin. Îi era foame să stea cât mai mult timp cu Sam, timp real, ca acela din noaptea dinaintea furtunii. Pământul se uscase în sfârșit, iar mașina ei fusese dusă la service. Zilele ei în Bear Loop erau oficial numărate.

Mai târziu, în timp ce stătea așezată pe o pătură, în fața teighelei din magazin, cu două dintre cele trei fete ale Louisei lângă ea, printre diverse jucării artisanale de lemn, se auzi clopoțelul de la ușă, și intra Sam. Se opri când le văzu așezate împreună pe podea, iar pe chip i se așternu un zâmbet larg, adâncindu-i gropițele. Kate simți că i se înfierbântau obraji, când ochii lui negri îi întâlneau pe ai ei. Îi zâmbi și ea, savurând momentul, dorind să-l prelungească. Nu mai comunicaseră atât de cald de aproape o săptămână, iar Kate nu voia să rupă vraja.

— Citește, Kate. Mai citește-ne, îi ceru Tina, fetița cea mai mică.

Leonard se afla lângă o gondolă, sortând niște mănuși de atelier. Sam porni spre el, iar Kate, cu un oftat, reveni cu atenția la catalogul pe care-l răsfoia, inventând pentru fete povești despre persoanele din fotografii. Dar nu trecu niciun minut și pașii grei ai lui Sam se apropiară din

nou.

— Vine Mamaia să vadă de fete. Kate. M-am gândit că nu ți-ar strica o pauză, dar tot ce-ți pot oferi e o plimbare pe munte. Parcă spuneai că vrei să ajuți la strângerea resturilor cabanei.

Tonul lui pragmatic o făcu pe Kate să simtă un nod în gât. Chipul lui Sam redevenise inexpressiv, de nepătruns.

— Da, desigur, răspunse ea, ajutându-le pe fete să se ridice.

Ce mod fermecător de a-și petrece după-amiaza cu bărbatul visurilor – scormonind prin scrum și ruine! Apoi, se corectă: *Dar cel puțin voi fi cu el. Vom fi împreună, și nu-mi doresc decât o șansă.*

Purta din nou treningul gri. În mod normal, n-ar fi deranjat-o dacă se murdărea, dar întrucât acum era unul dintre cele mai bune rânduri de haine ale ei...

— Merg să mă schimb mai întâi.

— Poftim, spuse el, întinzându-i două cizme de cauciuc. Ia-le și pe astea.

Apoi, nesigur, parcă stânjenit, adăugă:

— Mai bine ia un trening de-ale mele peste al tău. Așa, îți va fi destul de cald și fără canadiană.

Kate dădu din cap, întrebându-se dacă Sam era doar practic, sau dacă observase lipsa de diversitate din garderoba ei. Își aminti că-i spusese Mamaiei să-i propună lui Sam s-o ducă în oraș, la cumpărături, dar nu voia să-i ceară nimic, și niciodată nu păruse să fie momentul potrivit.

Jeep-ul se apropia de locul unde fusese cabana, dar Kate își feri privirea, nedorind să vadă rezultatele propriei ei nechibzuințe. Abia după ce se opriră îndrăzni să arunce o privire. Pe drum erau parcate câteva camioane, iar dincolo de ele se vedea lacul. Golul căscat în peisaj arăta și mai înspăimântător decât ar fi fost niște ruine înnegrite.

Camioanele erau deja aproape pline cu ultimele resturi.

— Toată dimineața au lucrat aici, spuse Sam, ajutând-o să coboare, dar Kate îi refuză mâna întinsă și porni înainte. Oare ea cauzase acea distrugere, acea siluire a priveliștii? I se făcea rău când se gândea și nu-și putea atenua vinovăția decât lucrând – lucrând din răspuțuri la degajarea locului.

— Kate... începu Sam, îngrijorat de expresia ei tulbure. Ia mânușile astea...

Ea, însă, își văzu de drum.

— Kate?

Observând doi oameni care se chinuiau cu resturile mașinii de spălat și uscat vasele, Sam porni spre ei să-i ajute. Dar, o dată la fiecare câteva minute, se uita la Kate, care scormonea și ea prin cenușă. Cineva îi dăduse o găleată, și o umplea cu obiecte mărunte, resturi de instalații și cuie. Zgomotele metalice răsunau cu ecouri.

— Sam! se auzi un glas gros din spatele lui. Avem nevoie de ajutor, acia.

Sam îi ajută să ridice o chiuvetă de porțelan plină cu

scrum.

— De tot a ars, comentă omul. Până-n temelii.

— Cu temelii cu tot, confirmă Sam, aruncând încă o privire spre Kate.

Lucrură cu toții din greu, câteva ore. Oamenii strânsesă totul, lăsând doar fundația. Femeile lucrau cu găleți, lopeți și greble. Pe Sam începea să-l doară spatele și se mira cât de bine rezista Kate. Treningul pe care i-l împrumutase era înnegrit de cenușă, iar pe cap își legase o eșarfă roșie. Dăre de funingine îi brăzdau fruntea și obraji. Frumoasa lui Kate nu se mai deosebea de femeile de la țară cu care fusese convinsă că avea atât de puține în comun...

Oare o adusesese acolo cu gândul de a o pedepsi?

Dintr-odată înfuriat pe sine însuși, aruncă lopata în cel mai apropiat camion și se îndreptă spre locul unde Kate lucra cu atâta sânguință.

— Auzi...? o strigă el, apropiindu-se.

Kate se întoarse, cu un zâmbet obosit.

— Suntem aproape gata, murmură ea.

Jalnica ei încercare de a se arăta entuziasmată îi frânse inima.

— Ajunge pe ziua de azi, spuse Sam, luându-i lopata din mână și apucând-o cu mâna cealaltă de brațul moleșit de oboseală. Vino, e timpul să facem o pauză.

Abia reuși să n-o ia în brațe, pentru a urca astfel cu ea până pe drum.

— Tocmai mi-a trecut prin minte că, probabil, în roaba aia sunt resturile garderobei tale. Cred că, după ce ne

spălăm un pic, am mai avea timp să ne repezim până-n oraș, ca să facem niște cumpărături. Ești dispusă?

Kate ridică spre el capul, cu ochi strălucitori. Privirile li se întâlneau și, pe negândite, Sam ridică mâna și-i șterse de pe bărbie o pată de funingine. Atingerea lui ușoară făcu s-o străbată fiori de plăcere, iar trupul lui Sam se încordă de dorință. Abia își putu stăpâni imboldul de a-i trage fața spre el, ca să-i acopere gura cu a lui.

Peste câteva secunde, vocile celorlalți oameni risipiră vraja, iar Sam se retrase. Fără o vorbă, continuând s-o țină de braț, îi reluă drumul în susul treptelor.

Lui Kate îi era greu să-și stăpânească bucuria. Contactul continuu între ei era singurul care putea să spargă barierele ce se iviseră. *Te rog*, tot repeta ea în sinea ei, *te rog, dă-ne o șansă...*

* * *

Kate stătea relaxată, rezemată de spătarul fotoliului din dreapta. Se întunecase, iar ea și Sam petrecuseră ultimele două ore în Trumble, vizitând cele câteva magazine de desfacere cu amănuntul pe care le conținea orașul. Acum se întorceau acasă, cu câteva pachete pe podea, la picioarele lui Kate. Sam făcuse și el unele cumpărături pentru Crăciun.

— Ei, comentă el, în timp ce cotea spre munte, nu se pare că ai cumpărat tot magazinul.

— Nu tocmai, răspunse Kate, amintindu-și și că nu prea avusese din ce să aleagă. Oricum, aveam nevoie doar

de câteva lucruri, cât să-mi ajungă până...

Mai bine și-ar fi mușcat limba. Nu voia să aducă vorba despre plecare.

— Ei, sunt sigur că de celelalte te vei putea ocupa când ajungi în Cincinnati.

Kate nu știu cum să răspundă, așa că preferă să schimbe subiectul.

— Sam, vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai luat azi să vă ajut. A fost foarte important pentru mine să strâng o parte din mizeriile pe care le-am cauzat.

— Kate, nu știu dacă m-ai crezut când ți-am spus, dar am vorbit serios. Am toate motivele să cred că nu din vina ta s-a aprins focul. N-ai fost neglijentă. Te rog, nu-ți asuma vinovăția asta. Totuși, îți sunt recunoscător pentru tot ceea ce ai făcut astăzi. Mă tem că am fost cam nedrept aducându-te acolo.

— Nu, se grăbi ea să răspundă, mă bucur că am fost. Sincer.

Putuse petrece aproape toată ziua cu el. Se bucura *foarte* mult.

— Aș vrea doar să știu ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea. Dacă n-am fi coborât lângă râu, ca să aprindem focul de tabără...

Apoi îi veni o nouă idee.

— Sam, ai spus că numai la debarcader e telefon. Poate n-ar strica să se întindă și alte cabluri, pe munte.

— E prea scump.

— Dar dacă e o urgență... ca în noaptea incendiului? Doar e clar că reparațiile ar costa mai mult decât

instalarea câtorva stâlpi și fire. Dacă-am fi putut telefona după pompieri... Sau, dacă a nevoie să vină poliția? Ori o ambulanță, în caz că vreun vecin e grav bolnav...

Sam râse încet, făcând-o să se întrerupă. Ce-o fi găsit atât de amuzant?

— Kate, indiferent ce urgență s-ar ivi, telefon nu folosește la nimic. Nimeni n-ar veni pe munte.

Kate îl privi uluită.

— Servicii de urgență care nu răspund la o urgență?

— Poliția nu vine pe munte. Și nici pompierii.

— De ce?

— Păi... începuse Sam, nesigur dacă putea să-i explice acel aspect la vieții muntenilor. Poliția pur și simplu nu vine, punct. Iar... ăă... pompierii, probabil că n-ar putea să ajungă cu mașinile și echipamentele lor până aici. Oricum, până ar veni ei, s-ar alege scrumul.

— Dar poliția? Dacă intervine vreo problemă gravă?

Sam oftă. Era partea cea mai grea, pe care n-o înțelegea niciun străin.

— Kate, aici oamenii preferă să-și rezolve singuri problemele. Avem un cod foarte strict al legilor proprii.

Lui Kate nu-i venea să creadă.

— Dar...

— Să zicem că avem propria noastră formă de procese legale. Dintotdeauna a fost așa, Kate. Și dă rezultate.

— Dar e... e atât de necivilizat!

— În comparație cu ce?

Când întoarse capul spre ea, în ochi i se citea furia.

— Cu orașul? Da, *aia* e cea mai înaltă formă de

civilizație...!

Făcu o pauză, revenind cu privirea spre drum. După un moment, continuă:

— Familiile locuiesc pe munte de generații. Prietenii datează și ele tot de generații. Oamenii de-aici se cunosc și pe dinăuntru, și pe din afară, și așa a fost dintotdeauna, încă dinainte de a fi existat *orice* lege. Și-n plus, cum ar putea poliția să investigheze niște plângeri pe care nu le face nimeni? Kate, mulți oameni de-aici nici măcar nu știu să scrie și să citească. N-au bani să angajeze avocați, chiar dacă *ar avea* încredere în ei. Dar, în majoritatea, sunt oameni cinstiți, cu frica lui Dumnezeu. Acolo, sus, poate mai mult decât în oricare alt loc din America, poți fi judecat cu adevărat de niște jurați imparțiali.

— Și condamnat?

— Kate...

— Sam, pentru numele lui Dumnezeu, ești avocat! Doamne Sfinte, doar nu poți să stai cu mâinile-n sân și să tolerezi așa ceva!

Sam nu răspunse, iar Kate își dori să nici nu fi abordat subiectul. Dar simțea că avea toate motivele să se teamă. Apoi își aminti de conversația avută cu Hannah.

— Hannah mi-a spus despre cabana care a ars cu ani în urmă. Îi aparținuse unui ajutor de șerif, sau cam așa ceva. Asta-i justiție la tine? Poate că nici focul din cabana mea n-a fost un accident. Poate că am jignit pe cineva, iar acel cineva a crezut că singurul lucru *just* pe care-l poate face...

— La naiba, Kate! Nu așa se pune problema.

— Sam... încercă ea din nou, mult mai calmă decât ar fi crezut că era în stare. Ce înseamnă legea, aici, sus? *Cine* e legea? Aici ești avocat, sau doar un cetățean oarecare din Bear Loop?

— Aici, Kate, sunt Sam Buchanan. Toți știu că am cunoștințe de drept. Dar ceea ce contează pentru ei e că pot avea încredere în mine ca să le rezolv unele conflicte pe care nu și le pot descurca singuri. Din cine știe ce motiv, mă consideră drept și obiectiv. Pentru ei nu sunt atât un avocat, cât un fel de arbitru.

— Aha...

Kate nu prea înțelegea deosebirea, dar se hotărî să abandoneze subiectul. Se simțiseră atât de bine împreună, și nu voia să strice totul cu dezbateri de etică. În fond, ea avea încredere în el, așa că de ce n-ar fi avut și oamenii de pe munte? Și-n plus, pur și simplu nu mai era mult timp.

* * *

— Bună, Kate! salută Annie, intrând în magazin, unde Kate stătea cu Tina și Beth Ann. Cum o mai duceți azi?

— Bine. Dar tu?

— Excelent, acum că-i weekend. Vezi că tocmai au oprit în față doi tipi c-un Cherokee. Mă-ntreb ce caută p-acî.

Kate strânse pătura și o puse după teighea.

— Ei, spuse ea, vîrîndu-și la loc o șuviță de păr scăpată de sub basma, sunt sigură că avem ce vor ei, din moment ce-s singurii clienți care-au venit, de nu știu câte

zile. Nu putem spune că ni s-a epuizat vreun stoc.

— Probabil vor să ceară îndrumări, sau ceva, comentă Annie, așezându-se pe taburetul de bar de lângă tejghea. Sigur nu-s de p-aci.

Când cei doi bărbați intrară pe ușă, fetițele alergară și se agățară câte una de fiecare picior al ei. Leonard rămase pe loc, rezemat de un perete, cu obrazul umflat de un nou gogoloi de tutun. Nu scoase o vorbă, dar ochii îi rămaseră ațintiți spre cei doi, care tocmai porneau prin magazin.

Kate îi observa și ea. Când intraseră, le zâmbise, dar vizitatorii, după ce-i răspunseseră la salut, se uitaseră unul la altul, cu zâmbete afectate pe chipurile bărbierite. Fu atât de surprinsă de nesimțirea lor, încât salutul pe care se pregătise să-l rostească nu i se mai desprinsese de pe buze.

Se vedea clar că erau de la oraș. Echipamentele lor arătau atât de noi, încât nu le lipseau decât etichetele atârinate la manșete. Păreau două reclame ambulante la L.L. Bean. Cizmele le erau nepătate, iar pantalonii, călcați cu dungă. Amândoi aveau tunsori conservatoare. Unul purta ochelari cu rame de baga, iar celălalt, un ceas Gucci.

De ce fuseseră atât de nepoliticoși?

La un moment dat, pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, atitudinea lui Annie se schimbase. Poate pentru că își dăduse seama în sfârșit care erau valorile ei, ce anume avea importanță pentru ea.

Când își privi propriile haine, aproape că izbucni în râs. Arăta mai rău chiar și decât Annie – blugi rupți, o cămașă de flanelă uzată și o năframă roșie. Se lămurii când îl văzu din nou pe omul cu ceas Gucci. Acesta îi măsura pe

toți din privire, cu buza răsfrântă, strâmbând din nas dezgustat. Oamenii aceia îi judecau după înfățișare și, mai rău, își exprimau neplăcerea fără să le pese de sentimentele celor din jur. Ce pereche de japițe!

— Ia, auzi? Tu de-acolo!

Omul care purta ochelari cu rame de baga i se adresa ei.

— Domnișoară, doamnă - ce-oi fi...

Kate parcă-l văzu din nou pentru prima oară. Nu părea deosebit de deștept. Și nici chipeș nu era. Întâmplător, venea dintr-un oraș mai mare, motiv pentru care se credea grozav.

La fel cum se simțise și ea.

— Da, domnule? răspunse.

Annie și Leonard întoarseră imediat capetele spre ea.

— Frumușică vreme avem acilea-n zilele-ăștia, nu-i așa?

Imita cât putea de bine accentul din sud. Suna îngrozitor, dar voia să vadă cum o tratau cei doi în continuare.

— Aiurea, răspunse domnul Gucci, asta-i vreme frumoasă la tine? Prea frig, pentru gustul meu. Întâmplător n-aveți niște antigel pe-aici?

— Antigel? întrebă Kate, apăsându-și bărbia cu un deget.

— Bere, explică omul, în timp ce domnul Rame-de-baga își dădea ochii peste cap. La naiba, aș fi-n stare să beau și din aia de casă.

— Alcool?

— Îmi pare rău, spuse încet Annie. Aci-i un comitat uscat. N-o să găsiți nimica, nicăieri.

Domnul Rame-de-baga oftă.

— Se leagă. Trebuia să poposim undeva înainte de-a fi ieșit din civilizație.

— Eu credeam că băutura-i distracția principală pe-aici, bombăni printre dinți domnul Gucci, numai pentru prietenul lui.

Kate, însă, îl auzi, iar pumnii i se încleștară pe lângă trup.

— Bine, zise el mult mai tare, atunci doar o s-aruncăm o privire.

Spre indignarea lui Kate, nu peste mult cei doi începură să râdă pe înfundate, privind pe furiș spre Leonard. Dar, când se uită la el ca să vadă dacă observase, constată că tocmai îi făcea un semn lui Annie cu capul, spre ușă.

— Kate, spuse Annie, eu și fetele mergem la cabană, bine?

Glasurile celor doi îi atraseră din nou atenția, în timp ce fetele ieșeau.

— Ce familie reușită, comentă unul, cu o undă clară de sarcasm în ton.

— Mda, cred că pe-aici ăștia încep să se-mperecheze de mici, remarcă și celălalt. Pariez c-aia cu batic e mama-mare.

Kate își înfipse mâinile în cutia cu elasticuri, strângându-le în degete până simțea că-i amorteau. Apoi, trăgând aer în piept, afișă cel mai orbitor zâmbet și-și

scoase basmaua. Părul auriu i se revărsă în jurul umerilor, în timp ce se apropia de viitoarele ei victime.

— Nu sunteți din zonă, domnilor, nu-i așa? întrebă ea, cu o voce senzuală și onctuoasă, din care dispăruse orice urmă de accent local.

Gura domnului Rame-de-baga se căscă ușor, dar domnul Gucci era prea plin de sine ca să observe schimbarea.

— Doamne ferește!

Kate se opri la câțiva pași distanță, cu mâinile în șolduri și privirea fermă.

— Ați venit în vacanță?

— Mda, spuse domnul Gucci, înghiontindu-și prietenul. Sau aici, sau la Rio. Norocoșii de noi.

Domnul Rame-de-baga, însă, păru să simtă că se pregătea ceva și nu râse.

— Am venit în weekend. La vânătoare de cerbi.

— Știți, spuse cu seriozitate Kate, în regiune locuiesc multe familii. Sper că nu veți trage prin apropiere. Sunteți siguri că știți unde mergeți?

— Normal, răspunse domnul Gucci, călcând drept în străchini. Vezi tu, scumpete, există niște chestii numite hărți...

Își privi prietenul.

— Ei, în acest caz...

Ochii lui Kate se îngustată periculos.

— ...vă urez succes. Presupun că aveți permis, nu?

— A, sigur...

— Amândoi veți folosi arme de foc, deci cred că ați

trecut cu bine testul.

— Testul? repetă sceptic domnul Rame-de-baga.

— La poalele muntelui, în Trumble. Oamenii care locuiesc pe-aici sunt mult mai liniștiți dacă cei ca dumneavoastră se supun testului înainte de a trage cu arma. Se numește Testul de Inteligență Binet. Vă măsoară I.Q.-ul. Și din câte-am văzut, domnilor, se pare că aveți mari curențe.

Chipul domnului Rame-de-baga dobândi o nuanță nesănătoasă de roșu, iar gura domnului Gucci se pregăti să articuleze o replică fără-ndoială foarte grosolană. Dar plesnetul unui scuipat înnegrit de tutun, nimerind fără greș podeaua lângă picioarele lui, îl amuți. Toate capetele se întoarseră spre Leonard, care-i rânjea lui Kate cu toată gura.

— Hai să plecăm de-aici, spuse domnul Rame-de-baga, trăgându-l pe domnul Gucci de mânecă.

— Mda, începe să pută.

Cei doi porniră drept spre ușă, bocănind zgomotos cu cizmele pe podea. Dar Kate, încă euforizată de faptul că obținuse admirația lui Leonard, nu terminase.

— A, apropo, mai strigă ea, vă sfătuiesc să vă păziți spatele, domnilor! Pe-aici e *permanent* sezonul verii!

Alergă la ușă, privind satisfăcută pe geam cum se urcat în Cherokee-ul lor roșu.

— Po să v-ajut cu ceva, donșoară Templeton?

Glasul grunjos al lui Leonard suna ca o muzică în urechile ei. Conform declarației recente a lui Sam, acum Leonard fie o plăcea, fie o respecta. Oricare dintre cele

două variante în convenea de minune.

— Nu știu, Leonard. Mașina aia pare prea mică pentru încăpea în ea măcar *un* cerb de mărime normală.

Leonard întoarse capul și scuipă din nou, de data asta nimerind drept în găleată.

— În rabla aia nu-ncap-e-n ea.

— Doamne, ce păcat ar fi să nimereasc-un cerb, și pe urmă să constate că nu-l pot lua cu ei!

— Orz stricat pe găște.

— Ce crezi, Leonard? I-am putea scuti de o asemenea greșeală tragică?

Leonard zâmbi.

— Pe cinstea mea, donșoară Templeton. Nici copită de cerb n-or să vază, la tă răboiu pe care-am să-l fac acuma cu toate cratițele și oalele lu' Mamaia!

* * *

Kate se opri cu mâna pe receptor. Nu ceruse permisiunea să telefoneze interurban, dar oricum avea să plătească din banii ei, așa că... Formă numărul. Era aproape ora cinei, vineri seara, iar oamenii din toată țara tocmai își începeau weekendul. Dar Hannah era o ființă previzibilă. Kate o sună la birou.

— Alo?

— Bună, Hannah. Kate la telefon.

— Știu cine e. Tocmai mă întrebam când voi mai primi o veste de la tine.

— Păi...

Kate oftă.

— Mașina mea va fi gata mâine dimineață.

— Și?

— Și voi putea să plec.

— Și?

— Și ce?

Începea să se simtă frustrată.

— Și te gândești să intri iar într-un copac?

— În niciun caz!

— Nu știu ce să zic... spuse Hannah, cu o voce obosită. Ai mai câștiga două săptămâni.

— Hannah, îți dau cuvântul meu că nu te-am părăsit.

— Știi, Kate...

Acum, vocea lui Hannah devenise mai puternică. Era tonul care spunea „să nu mai umblăm cu ocolișuri”.

— Știu că va fi o grea lovitură pentru orgoliul tău, dar nu ești tocmai indispensabilă pe-aici.

— Nu știu ce vrei să...

— Ne descurcăm foarte bine. Noua mea „bunicuță prietenoasă” e un adevărat dinam și are o prietenă pe care o interesează să ajute și ea. Contabilă de bancă, pensionată. Se descurcă brici cu cifrele - la fel ca tine.

— Hannah, nu zic că vreau să rămân... Hannah, pur și simplu nu știu ce să fac! Adică, vreau să zic, știu ce vreau, dar nu știu... cum să procedez.

— Of, Kate...

Tonul practic dispăru din nou, înlocuit de cel prietenos, liniștitor.

— Te-ai îndrăgostit. Ești îndrăgostită de un om

minunat. Noi, aici, o ducem bine. Dacă te văd, mâine, bine. Dacă nu te mai văd până la nuntă, ai să-mi lipsești, dar și așa e bine. Ești deșteaptă cât încape, dar nu ești genul care să crească bucuros toată viața copiii altora.

Kate nu mai era sigură de nimic, și rămase în magazinul slab luminat mai mult timp decât intenționase. Pe cine încerca să prostească? A doua zi, avea să-și ia mașina și să plece. În cele din urmă, se duse în camerele din dos, casă se spele pe față înainte de a pleca la Mamaia, unde era așteptată cu cina. Tocmai se pieptănase și-și aplicase puțin ruj, când clopoțelul de la intrare începu să răsunе nebunește.

— Kate! Kate, unde ești?

Vocea lui Annie era agitată, iar Kate se repezi imediat pe ușa dinspre magazin.

— Annie, ce s-a întâmplat? întrebă ea, apucând de umeri fata speriată.

— Kate, Sam a venit? Unde-i Leonard? Trebuie să mergem la spital!

Capitolul 10

În primul moment, Kate se temu pentru Sam. Dar nu, Annie nu părea să știe unde era, deci nu i se putuse întâmpla nimic.

— Cine are probleme, Annie? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Annie erau holbați, iar fața, palidă.

— Mamaia a căzut și și-a rupt brațul, cred – dar, Kate, Louise a sărit jos din pat ca s-o prindă, când a văzut, și-a-nceput să aibă dureri. Acum îi curge sânge și țipă c-o să piardă copilul!

— E tot la cabană? întrebă Kate, repezindu-se pe ușă afară.

— Kate, ce facem? strigă ascutit Annie, încercând s-o ajungă din urmă. Unde-i Sam?

Kate uitase să-și ia haina, iar vântul rece pătrundea prin cămașa de flanelă. Dar, după ce primul șoc trecu, nu mai simți înțepăturile fulgilor mici de zăpadă pe față. Nici măcar de senzația de arsură din plămâni nu mai era conștientă, în timp ce alerga în sus spre cabană.

Se opri la ușă, îndoită de mijloc, cu mâinile rezemate pe genunchi, chinuindu-se să-și tragă respirația. După ce-și mai reveni, intră în casă, păstrându-și calmul atât cât putea, cu Annie urmând-o tăcută.

— Mamaie? Kate sunt! anunță ea, pornind spre dormitor.

— Mi-s acilea, drăguță. Sam îi cu tine?

Mamaia Lou stătea rezemată de tăblia patului. Încerca să zâmbească, dar în ochi i se citea durerea. Louise zăcea

alături, cu capul în poala bătrânei. Plângea încet, acoperindu-și gura cu o mână, iar cu cealaltă ținându-și un prosop între picioare.

Kate îngenunche lângă pat.

— Sam a fost chemat cu o treabă în Mill Creek. Leonard a plecat să adune niște... E în pădure. Spune-mi ce trebuie să facem, Mamaie.

— Sam... a luat jeep-ul?

— Nu, răspunse Kate. A plecat cu barca. Iar Leonard a luat camionul.

— Kate, eu nu pot să conduc, iar Louise trebuie să ajungă la spital.

— Amândouă trebuie să ajungeți la spital, iar eu pot conduce. Annie poate sta aici cu copiii.

— Kate, drăguță...

Vocea Mamaiei Lou era atât de răbdătoare și blândă, încât în capul lui Kate începu să sune un semnal de alarmă.

— N-o să-ncăpem toate trei în jeep-ul lui Sam. Și Louise trebe să plece chiar acușica.

— Dar...

Kate ezită, începând treptat să înțeleagă. Instinctiv, se gândise la propria ei mașină. Dar aceea încă nu era gata - și, mai rău...

— Mamaie, jeep-ul e cu ambreiaj. Nu pot să...

Mamaia aruncă o privire spre Louise, apoi se întoarse iar către Kate.

— Am vorbit cu Sam acu două săptămâni - după ce-ați ieșit voi doi la plimbărica aia. O să te descurci de minune.

În tonul ei se simțea o asemenea finalitate, încât Kate nu mai putu s-o contrazică. Și nu trebuia nici s-o neliniștească și mai mult pe Louise.

— Știu că-i destul de friguleț și drumu-o să fie cam greușor, da Annie încă n-a făcut școala de șoferi.

Brațul rănit al Mamaiei Lou tresări scurt, ca și cum ar fi vrut să-și pună mâna peste a lui Kate.

— Las c-ai să te descurci tu.

Kate făcu un efort de voință să-și învingă panica. Era puternică. Era inteligentă. Iar hotărârea născută din necesitate îi stimula voința.

Puse mâna peste a bătrânei, bătându-i-o ușor.

— Am să mă-ntorc și după dumneata.

Ochii li se întâlneau și se susținură, iar Kate își dădu seama că niciodată nu iubise și nu admirase mai mult o femeie decât pe acea matriarhă neînduplecată.

— Știu c-o să vii. Da' crez că Sam o să fie-acilea curând, și după ce vine și camionu', mă duce el. Când o afla c-ai luat-o pe Louise, nimica n-o să-l mai ție-n loc.

Înălță din sprâncene, zâmbind, apoi dădu din cap.

Kate se înfioră, simțind un val de căldură care-i inunda tot trupul. Ochii Mamaiei erau mai grăitori decât orice cuvinte. Sam urma să fie îngrijorat pentru Louise și copil, dar avea să vină după ele pentru a se asigura că ea, Kate, era în siguranță.

* * *

Deși Louise nu sufla aproape nicio vorbă, lacrimile

care se prelingeau pe obraji ei spuneau enorm. Iar plânsul ei tăcut îi sfâșia lui Kate inima aproape la fel de tare ca gemetele pe care le scotea.

Ar fi vrut să meargă mai încet, ca s-o cruce, să-și croiască drum cu atenție printre bolovani și gropi, să aibă timp să se gândească la fiecare bifurcație și intersecție. Dar de fiecare dată când reușea să conducă mai comod, își dădea seama că încetinise ca melcul, într-o situație când fiecare clipă conta.

Așa că accelera, și încerca să urmeze drumul, sperând să nu se ciocnească de nimic și blestemându-și propria nepricepere. Și rugându-se.

— Cred că văd o lumină în față!

Kate își putu auzi emoția și ușurarea din voce. Chiar dacă accidenta acum mașina, spitalul era aproape. Arăta mult mai mic decât i-l descrisese Mamaia, părând mai mult o clinică decât un spital comunal. Dar asta era în avantajul ei. Nu mai trebuia să caute intrarea de urgență.

— Louise, aproape am ajuns, spuse ea, probabil pentru a zecea oară în tot atâtea minute.

Louise era atât de scundă, încât reușise să se ghemuiască pe scaun, în poziție fetală. Când era nevoie, se rezema de bord cu o mână firavă.

— Am să opresc în fața ușii și intră să chem în ajutor. Cum te simți?

— Bine... răspunse Louise, cu o voce subțire. Durerile s-au oprit. Dar...

Vocea i se frânse.

— Șșș, șopti Kate, speriată și ea. Totul o să fie în

regulă, Louise. Medicii și surorile de-aici au experiență și vor avea grijă de tine și copil.

Motorul jeep-ului de blocă pentru ultima oară chiar în fața intrării, dar Kate era atât de ușurată că ajunsese cu bine încât nu lipsi mult să sărute volanul. Louise rămase în mașină, ținându-și strâns prosopul, în timp ce Kate se repezi înăuntru. Secretara, sau recepționera, sau cum s-o fi numit femeia care stătea la biroul secției de urgență îi aruncă o singură privire și strigă în lungul culoarului, chemând pe cineva. Kate își spuse că probabil arăta ca o nebună.

Imediat ce fu întinsă pe targă, Louise apucă mâna lui Kate și refuză să-i mai dea drumul până în ultimul moment, când fu împinsă prin două uși batante. Kate nu-și mai amintea ce cuvinte inepte de încurajare îi spusese în timpul drumului pe coridor, dar niciodată n-avea să uite încrederea pe care o văzuse în ochii Louisei.

În seara aceea, Kate fusese pe cale să-și piardă firea de cel puțin douăzeci de ori. Dar reușise. Reușise să facă ceea ce trebuia. Și făcuse totul singură.

* * *

Sam așteptă până când sora porni cu Mamaia în lungul culoarului, înainte de a porni în căutarea lui Kate. Când ajunseseră la spital, Mamaia îi spusese că nu mai avea nevoie de el, trimițându-l după Kate, dar el văzuse jeep-ul în parcare, înțelegând astfel că ajunseseră nevătămate. Simțea că trebuia să stea cu bătrâna, dar

gândurile i-o luau deja înainte pe holuri și prin săli de așteptare, în căutarea altcuiva.

Avu de străbătut doar două uși, pe coridorul acela lung și alb. Kate stătea așezată în sala de așteptare, întoarsă aproape complet cu spatele spre el, iar Sam se rezemă de tocul ușii, oprindu-se un moment s-o privească. Îi creștea inima de mândrie la gândul că făcuse singură tot drumul acela lung în josul muntelui. Dar, cu toată sinceritatea, dacă s-ar fi ținut de pariuri, și-ar fi mizat toți banii pe Kate.

Stătea rezemată cu cotul pe brațul canapelei și ochii închiși, dar un picior, pus peste celălalt, i se legăna ușor.

Sam o ocoli și se lăsă într-un genunchi, în fața ei. Kate avusese o noapte grea, așa că-i mângâie ușor obrazul cu dosul mâinii.

— Hei... spuse el încet. Ai reușit.

Nevoia de a fi lângă ea, de a-i fi aproape, după ce se temuse atâta pentru siguranța ei, era copleșitoare. Ochii ei verzi se deschiseră, cu pleoapele tresărindu-i, apoi se dilatără în momentul când îl recunoscă, după care sări de pe canapea, drept în brațele lui.

— O, Sam...! exclamă ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât, strâns. Ce bine-mi pare că te văd!

Nepregătit să-i susțină greutatea, Sam se ridică repede, pentru a-și ține echilibrul, luând-o în brațe.

— Nu credeam că vei mai veni. Sam, medicul a spus că Louise și copilul se simt bine. Nu l-a pierdut și nici nu pare să mai fie vreun risc. Dar ce-i cu Mamaia? Leonard e cu ea?

— Nu...

Sam își drese glasul, desprinzându-se ușor din brațele ei.

— Îl știi pe Leonard cum e. N-a vrut să intre în spital. Așteaptă în mașină. După ce Mamaiei i se face o radiografie, probabil îi vor pune brațul în gips.

Kate păru stânjenită, ca și cum și-ar fi dat seama abia atunci că-l ținea îmbrățișat.

— Da, mă rog, atunci e bine pentru amândouă. Ți-ai rezolvat problemele din Mill Creek?

— Da.

O, Kate, adăugă el în sinea lui, ce fac? Poate că, dacă ți-aș fi spus...

— Am fost atât de îngrijorat când am ajuns acasă, iar Mamaia mi-a spus ce se întâmplase...

Kate, mi-am ieșit din minți. Tu, singură, coborând muntele prin întuneric... Gândul că ți se putea întâmpla ceva mă speria de moarte.

— Vreau să zic, nu m-am îndoit niciodată că ai învățat bine cum să folosești ambreiajul, continuă el, făcându-i cu ochiul. Dar, totuși...

Dar ai fost atât de curajoasă, Kate! Și mai mult curaj, și suflet, și inimă, decât am crezut vreodată.

— Sunt atât de mândru de tine, Kate!

Te iubesc.

* * *

Kate se retrase de lângă masă, admirându-și opera.

Mamaia Lou își scosese vesela de porțelan, iar Annie își petrecuse toată după-amiaza cosând șervete noi. Kate făcuse un aranjament central din conuri de brad, scaieți, păstăi și fâșii din materialul pe care-l folosisese Annie la șervete. Peste toate presărase câteva plante frumos mirositoare din grădina Mamaiei.

Bătrâna rămăsese în balansoarul ei de lângă foc, cu brațul suspendat într-o eșarfă, dându-i lui Kate instrucțiuni cum să pună masa pentru cină. Din lista de bucate făceau parte șunca, sosul de roșii, cartofi, verdețurile, pătlăgelele fierte la abur și pâinea cu unt proaspăt. Mamaia gustase din toate și o felicitase pe Kate pentru talentele ei culinare. Sinceritatea complimentelor o umpluse de mândrie.

Câțiva dintre vecinii cei mai apropiați ai Buchananilor erau invitați la petrecere. Când se așează lângă Sam, Kate avu senzația că-i primea la ea acasă.

După cină, se duseră cu toții la debarcader, unde bărbații eliberară centrul magazinului, pentru dans. Luminile din tavan fuseseră stinse, iar lumânările și lămpile cu petrol își răspândeau razele blânde peste grupul cam somnoros, dar mulțumit. Leonard și unul dintre vecini, un anume domn Campbell, își scoaseră viorile și începură să scârțâie acordurile liniștitoare ale „*Tennessee Waltz*”.

Kate împărți cidru și ceai fierbinte, apoi se așează pe o pătură mare, cu Annie și fetițele. Când domnul Campbell luă un banjo și, împreună cu Leonard, începu să cante „*Rocky Top*”, Sam o invită la dans.

— Haide, Katie fetițo, spuse el, ajutând-o să se ridice.

Să-nceapă petrecerea!

Imediat, ca și cum ritmul rapid al „Vârfului stâncos” ar fi fost doar un stimulent, Leonard și domnul Campbell reluară „Valsul din Tennessee”.

— Numai cântecele astea două le știi? Întrebă în șoaptă Kate.

Sam o strânse mai tare.

— Știi mai multe cântece decât pot eu să număr, dar pe majoritatea nu cred că le-ai recunoaște. Și cred că pentru noi l-au ales pe ăsta, adăugă el zâmbind. Ai vreo obiecție?

Kate îl privi în ochi, dorind atât de mult să-și destăinuiască sentimentele.

— Nu, n-am nici cea mai mică obiecție. Ba chiar, m-ar bucura să cânte numai melodia asta, toată seara.

Dansară astfel un timp, pierduți în lumea proprie a căldurii și atingerii lor. Din când în când, deschizând ochii, Kate vedea că mai plecase încă un invitat la petrecere. Annie și copiii se întorseseră de mult la cabană. Unul câte unul, ceilalți musafiri se duseră și ei acasă, până când nu mai rămase decât un singur om. Leonard plecă ultimul, cântând până ajunse la ușă. Și ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a ieși în noapte fu să dea drumul unui mic aparat de radio de pe tejghea.

La auzul ușii închise, Kate exclamă:

— Sam!

Brațele lui se strânseseră instinctiv, în timp ce o întorcea dinspre ușă. După ce aruncă o privire rapidă în jur, Sam constată:

— Ei, se pare că în sfârșit l-am alungat și pe Leonard.
Kate se întoarse și ea să se uite.

— S-a dus?

— Leonard ne-a cântat o mică serenadă personală?
Înseamnă că te admiră nemaipomenit de tare!

Sam continuă s-o țină de talie, în timp ce picioarele continuau să li se miște în ritmul muzicii.

— Desigur, după ce va vedea ce-ai făcut cu jeep-ul...

Kate făcu ochii mari.

— Ce-am făcut...?

— Toate zgârieturile alea din timpul drumului pe munte, azi-noapte.

— Nu zău?

Îl cuprinse cu brațele pe după gât, înlănțuindu-și degetele la spatele lui.

— De unde știi? Jeep-ul ăsta arăta de parc-ar fi fost lustruit cu glaspapirul încă dinainte ca eu să mă fi atins de el.

— Ei, răspunse Sam cu glas senzual, dacă aș fi fost un altfel de om, te-aș pune să muncești în schimbul banilor cât mă va costa vopsirea.

— Sam, nu se lăsă Kate, dacă ai fi fost un altfel de om, nu m-aș fi îndră...

Sam se opri și-i cuprinse capul între mâini, silind-o să-l privească. Înghițind în sec, Kate nu-și putu lua ochii dinspre privirea lui pătrunzătoare. Aproape că o spusese. Iar el o știa.

— Kate, șopti el. Katie...

Era aproape o rugămintă, iar Kate știu că trebuia să

continue, altfel riscând să piardă momentul pentru totdeauna.

— Niciodată... niciodată nu m-aș fi îndrăgostit de tine, dacă ai fi fost altcineva.

Rămaseră astfel un moment. O eternitate. Kate își ținea respirația, săptămânile de emoție reprimată făcându-i inima să se încordeze, mai-mai să se rupă. Dacă Sam nu spunea ceva, cât mai curând...

— Katie, spuse el, cu o expresie surprinsă și uimită pe chip. Sunt nebun după tine. Te iubesc. Dumnezeuule, continuă, ridicând-o de la podea și îngropându-și chipul în părul ei, am pierdut atâta timp...

Din pieptul lui Kate se smulse un suspin, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

— Și tu m-ai iubit? Iar acum, aproape s-a terminat...

— Nu, o întrerupse el, privind-o. Mai avem timp. Avem tot timpul, iubito, adăugă, ștergându-i cu sărutări umezeala sărată a lacrimilor. Mărită-te cu mine. Dar, dacă încă nu poți spune da, măcar mai rămâi. Rămâi până vei fi sigură.

Kate îl privi în adâncul acelor ochi aproape negri, simțind că niciodată în viața ei nu fusese mai sigură de ceva.

— Știi, răspunse ea, mă gândeam cât de plăcut ar fi să deschid aici o mică grădiniță.

Sam scoase un chiuuit, înainte de a o cuprinde cu brațele, strângând-o până când fu cât pe ce să-i taie respirația.

— Te măriți cu mine?

Kate râse încetișor.

— Poate că mai potrivit ar fi să te întreb dacă *tu* vrei să mă iei de soție.

Sărutând-o pe ochi și pe vârful nasului, Sam murmură:

— Iar atunci, vei rămâne...

— Pentru totdeauna. O, Sam, simt că sunt cea mai norocoasă femeie din lume!

— Amândoi suntem norocoși, iubito. Vom petrece o viață întreagă împreună. Dar deocamdată, în noaptea asta, nu vreau decât să mă uit la tine, să te țin în brațe și să te iubesc.

Și se țină de cuvânt.

— Sfârșit